

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 53 / IV legislatura / Tercer període

Dimecres, 16 de juny de 1993

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessions plenàries núms. 29, 30 i 31

Primera reunió

SUMARI

Sessió plenària núm. 29

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts.

Debat sobre l'Informe al Parlament de Catalunya emès pel Síndic de Greuges (any 1992) (Punt únic de l'ordre del dia.)

Presentació: *síndic de Greuges* (p. 2438).

Posició dels grups: *Sra. Montserrat (P)* (p. 2440), *Sra. Oranich (IC)* (p. 2442), *Sr. Pueyo (ERC)* (p. 2445), *Sr. Abelló i Alfonso (S)* (p. 2446) i *Sr. Viñas (CiU)* (p. 2448).

La sessió s'aixeca a dos quarts de dotze del matí i sis minuts.

Sessió plenària núm. 30

La sessió s'obre a dos quarts de dotze del matí i sis minuts.

Designació dels senadors que, d'acord amb l'article 34.1 de l'Estatut d'autonomia i l'article 139 del Reglament, representaran la Generalitat de Catalunya al Senat (Punt únic de l'ordre del dia.)

El secretari llegeix les candidatures presentades (p. 2451).

Votació: són elegits el Sr. Francesc Codina i Castillo, el Sr. Ramon Companys i Sanfeliu, el Sr. Joaquim Ferrer i Roca, el Sr. Joan Rigol i Roig, el Sr. Joan Maria Roig i Grau, el Sr. Joan Reventós i Carner i el Sr. Josep Maria Sala i Grisó per 86 vots (p. 2451).

La sessió s'aixeca a dos quarts de dotze del matí i onze minuts.

Sessió plenària núm. 31.1

La sessió s'obre a dos quarts de dotze del matí i onze minuts.

Elecció del secretari primer de la Mesa del Parlament (Punt primer de l'ordre del dia.)

La secretària tercera llegeix la norma supletòria de l'article 35 del Reglament (p. 2452).

Votació per a secretari primer: és elegida la Sra. Flora Sanabra i Villarroya per 71 vots (p. 2452).

Votació per a secretari tercer: és elegit el Sr. Enric Castellnou i Alberch per 65 vots (p. 2453).

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei d'ampliació de crèdit públic de la Generalitat de Catalunya en el 1993 (Reg. 9804) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: conseller d'Economia i Finances (p. 2453).

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: Sra. Mayol (IC) (p. 2455).

Esmena del G. Socialista (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: Sr. Carnicer (S) (p. 2456).

Posició dels grups no esmenants: Sr. Curto i Casadó (P) (p. 2458), Sr. Reguant (ERC) (p. 2460) i Sr. Codina (CiU) (p. 2462).

Votació: rebutjades per 27 vots a favor, 64 en contra i 12 abstencions (p. 2464).

Article 1

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 3, de modificació i d'addició)

Torn a favor: Sr. Riera i Olivé (S), juntament amb les esmenes núms. 4 a 13 (p. 2464).

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 4, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Article 2

Esmena del G. Socialista (núm. 5, de modificació i d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Addició de nous articles

Esmenes del G. Socialista (núms. 6 a 11, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 3).

Disposicions finals

Primera

Esmena del G. Socialista (núm. 12, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Addició de noves disposicions finals

Esmena del G. Socialista (núm. 13, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Torn en contra: Sr. Codina (CiU) (p. 2469).

Votació: rebutjades per 24 vots a favor, 59 en contra i 11 abstencions (p. 2471).

Text del Dictamen

Votació de l'article 1: aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions (p. 2471).

Votació de l'article 2.1: aprovat per 68 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions (p. 2471).

Votació de l'article 2.2.: aprovat per 91 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció (p. 2471).

Votació de les disposicions finals, el preàmbul i el títol de la Llei: aprovats per 68 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions (p. 2471).

SUMARI (3)

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i tres minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i sis minuts.

Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de creació de la província de Catalunya (Reg. 273) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Ribó (IC)* (p. 2471).

Posició dels grups: *Sr. Curto i Casadó (P)* (p. 2473), *Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 2474), *Sr. Vilalta i Oliva (S)* (p. 2476) i *Sr. Escudé (CiU)* (p. 2478).

Votació: *rebutjada per 18 vots a favor, 92 en contra i cap abstenció* (p. 2480).

Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 14/1985, del 12 de juny, que regula el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya (Reg. 10006) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Puigcercós (ERC)* (p. 2480).

Posició dels grups: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 2481), *Sra. Mayol (IC)* (p. 2482), *Sr. Soto (S)* (p. 2483) i *Sr. Campuzano (CiU)* (p. 2484).

Votació: *rebutjada per 7 vots a favor, 86 en contra i cap abstenció* (p. 2484).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política penitenciària (Reg. 7658) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Oliart (S)* (p. 2485).

Resposta: *conseller de Justícia* (p. 2487).

Rèplica: *Sr. Oliart (S)* (p. 2488).

Contrarèplica: *conseller* (p. 2489).

InterpeHació al Consell Executiu sobre el futur de les petites i mitjanes empreses del sector tèxtil-confecció (Reg. 8038) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. De Madre (S)* (p. 2490).

Resposta: *conseller d'Indústria i Energia* (p. 2491).

Rèplica: *Sra. De Madre (S)* (p. 2494).

Contrarèplica: *conseller* (p. 2494).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la qualitat en el subministrament elèctric a Catalunya (Reg. 8503) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Roma (S)* (p. 2496).

Resposta: *conseller d'Indústria i Energia* (p. 2497).

Rèplica: *Sr. Roma (S)* (p. 2499).

Contrarèplica: *conseller* (p. 2499).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general de sanejament d'aigües a Catalunya (Reg. 8894) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Martí i Conill (S)* (p. 2500).

Resposta: *conseller de Medi Ambient* (p. 2502).

Rèplica: *Sra. Martí i Conill (S)* (p. 2503).

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 29

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vice-presidents primer i segon, del secretari segon, de la secretària tercera i del secretari quart. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Cultura, de Treball, de Comerç, Consum i Turisme i de Benestar Social.

Ordre del dia

—Punt únic: Debat sobre l'Informe al Parlament de Catalunya emès pel Síndic de Greuges (any 1992) (Regs. 8984 i 9347).

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Silenci.

Abans d'entrar en l'ordre del dia, em plau dirigir una salutació de benvinguda als nous diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Francesc Iglésias i Sala, il·lustre senyora Araceli Vendrell i Gener i l'illustre senyor Antoni Jordà i Novas, que substitueixen els il·lustres senyors Joaquim Molins i Amat, Ramon Camp i Batalla, i Sánchez i Llibre.

Aquesta presidència proposa guardar un minut de silenci en memòria de l'illustre senyor Josep Andreu i Abelló, que fou diputat d'aquest Parlament l'any 1932 i en la legislatura de 1980.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Aquesta sessió tindrà un únic punt de l'ordre del dia, que és la seqüència en la qual es descabdellarà, d'acord amb l'article 144.3 del Reglament, la tramitació parlamentària de l'informe anual del Síndic de Greuges.

Té la paraula, l'honorable senyor Anton Cañellas i Balcells, síndic de Greuges, per presentar un resum del seu informe.

El Sr. SÍNDIC DE GREUGES (Anton Cañellas): Molt honorable president, il·lustres membres de la Mesa, il·lustres diputades, il·lustres diputats, comparec en el dia d'avui, per primera vegada, davant de tots vostès per informar de l'actuació del Síndic de Greuges durant un exercici, el de l'any 1992.

Les meves primeres paraules, igual que vaig fer en l'Informe que tenen a les mans i en la meva presa de possessió, vull que siguin de reconeixement a la tasca que l'honorable senyor i benivolgut amic Frederic Rahola i Despona va realitzar al capdavant de la institució del Síndic de Greuges.

La seva gran qualitat humana, a la qual vam retre homenatge el passat dia 17 de maig en aquest Parlament, sota la presidència del seu molt honorable president, i la seva dedicació han fet possible que avui Catalunya tingui en el Síndic de Greuges una institució consolidada i de prestigi.

Això que he dit, l'afecte dels ciutadans que es va saber guanyar al llarg de la seva vida de servei a Catalunya, així com també el respecte de les altres institucions similars a l'Estat, ho va palesar tant la nombrosa assistència ciutadana en aquell acte com la presència de la pràctica totalitat dels titulars de les institucions equivalents al Síndic de Greuges esteses per la geografia de l'Estat.

Havent de retre comptes de l'activitat de la institució en el que per dissort ha estat l'últim informe del segon mandat del síndic Rahola, tot assumint la gran responsabilitat d'informar d'unes actuacions en les quals no he pres part, he pretès que l'Informe que els presento fos fidel a l'esperit que va presidir l'actuació de la institució i el tarannà dels seus informes al Parlament.

És per això que hem mantingut l'estructura de dos llibres que es va adoptar per primera vegada en l'Informe de l'any 1989, i per aquestes mateixes raons, el llibre segon no fa noves consideracions sinó que recorda les formulades als darrers anys.

Com vaig assenyalar en la compareixença davant la Comissió parlamentària, el 29 d'abril passat, l'activitat que l'Informe pretén relatar —i de la qual hem extret les conclusions a què s'arriba— és la que es dedueix de la documentació assumida a partir de la meva presa de possessió, el passat 5 de febrer. En esmentar aquest fet, aprofito l'ocasió per recordar la bona tasca duta a terme per l'anterior síndic adjunt durant els més de dos mesos que va haver d'assumir interinament les funcions de síndic de Greuges.

Com els deia, senyores diputades, senyors diputats, hem mantingut l'estructura dels informes anteriors. El llibre primer, dividit en tres parts, dóna compte de les 2.492 actuacions de la institució iniciades durant l'any 1992, sistematitzades en seccions temàtiques, conclusions i annexos estadístics. Les seccions temàtiques corresponen a les grans àrees de classificació de les queixes que els ciutadans ens plantegen, segons una classificació que tots vostès ja coneixen.

Si em permeten recordar, les previsions reglamentàries que regulen les relacions del Parlament amb el Síndic de Greuges articulen la compareixença del síndic de forma substancialment diferent segons que es tracti de comparèixer davant del Ple o de la Comissió. L'article 144.2 del Reglament del Parlament preveu que en la reunió de la Comissió els grups parlamentaris, després de l'exposició inicial del síndic, puguin formular-li preguntes o demanar-li aclariments. En canvi, l'article 144.3, que regula el procediment de la presentació davant del plenari, estableix que un cop el síndic finalitza les seves exposicions s'ha d'absentar del Saló de Sessions perquè els grups fixin llur posició.

El diferent tractament reglamentari d'una reunió i de l'altra fa pensar que l'exposició inicial, que em correspon fer avui, també ha de ser diferent. La presentació davant de la Comissió sembla exigir un major grau de detall, atès que és el moment del procediment parlamentari escaient per tal que el cos legislatiu conegui les actuacions del Síndic davant de les diverses qüestions que se li han suscitat. En la

sessió plenària, en canvi, l'Informe ja és prou conegut pels grups parlamentaris i és a aquests a qui correspon la iniciativa de fixar la seva posició en relació amb l'Informe presentat. Al mateix temps, la presentació de propostes de resolució no és prevista en aquest debat com a conseqüència de la previsió d'autonomia en l'exercici de les funcions del Síndic establerta en l'article 9 de la Llei reguladora de la institució, però això no impedeix, evidentment, que els grups presentin en el futur aquelles iniciatives legislatives que estimin convenientes atesa la informació que el Síndic, com a comissionat del Parlament, els ha traslladat.

Les previsions reglamentàries de la sessió d'avui ens mouen a sotmetre a la seva consideració unes quantes reflexions de caràcter general que se sustenten en l'Informe; una sobre l'actuació del Síndic i altres sobre el funcionament de les administracions públiques i sobre aquelles situacions en què l'actuació dels poders públics és, en opinió nostra, més urgent.

Primerament i en relació amb l'actuació del Síndic, quan els mitjans de comunicació social, en exercici de la seva important missió al servei de la nostra societat, es fan ressò de les manifestacions d'aquesta institució, cosa per la qual els estem agraïts en la mesura que són el primer canal de difusió de la nostra activitat, se'n podria treure la conclusió, a vegades, que les administracions públiques i els serveis públics són inoperants perquè es posa l'accent en les seves situacions irregulars o mancances.

Aquesta conclusió sense cap matís seria errònia. Per tal de valorar en la mesura justa el nostre informe, cal recordar que els ciutadans que s'adrecen al Síndic ho fan per posar de manifest actuacions que en opinió seva no són correctes i vulnereu els seus drets. Ningú no ens escriu o es presenta a la nostra seu per dir-nos que un servei públic ha millorat o que ha estat tractat amb diligència per una administració. El nostre camp d'actuació es circumscriu, doncs, a les eventuais patologies en el funcionament de les administracions públiques. Essent així les coses, si algun dia el Síndic s'adreçava a un alcalde o a un conseller per felicitar-lo pels serveis que són de responsabilitat seva provocaria perplexitat, i segurament, més que a ningú, a l'altre, al mateix alcalde, al mateix conseller, que pensarien amb raó que aquesta no és la missió del Síndic. És per això que en aquest dia i des d'aquesta tribuna he de dir que ni se'ns plantegen totes les actuacions, diguem-ne, patològiques de les administracions ni, per descomptat, la majoria de les actuacions administratives es poden qualificar sota el concepte de mala administració. Però també he de subratllar que hi continua havent alguns supòsits de mala administració i de vulneració de drets fonamentals.

Fetes aquestes consideracions prèvies, em referiré, per no abusar de la seva paciència, a tres qüestions. La primera, l'eficàcia en l'actuació de les administracions com a justificació de la seva existència; segon, els conflictes presents i els conflictes que es poden produir en el futur per raó de les aportacions econòmiques que coactivament els poders públics demanen a la societat, i tercer, també faré esment d'al-

guns dels àmbits de l'acció pública en què a la llum de les queixes rebudes i de les actuacions efectuades l'any 1992 és més urgent una major atenció, un canvi de criteri o una superior dotació de mitjans.

Quant al primer punt, la configuració de l'Administració com a instrument al servei de l'interès general exigeix de dotar-la d'un seguit de potestats exorbitants, i aquestes potestats han de ser utilitzades tot respectant un procediment que es configura com a garantia de la legalitat i de l'encert de la decisió. Però les potestats s'atorguen per ser exercides i s'habilita l'Administració a actuar amb eficàcia. La tensió dialèctica entre llibertat i autoritat en què es mou l'acció administrativa ha estat objecte de comentaris amb altres informes i també en aquest Informe ens hi referim.

Tanmateix, en aquesta ocasió volem destacar una altra tensió: la tensió entre eficàcia i ineficàcia. La frustració del ciutadà que acudeix a les administracions per ser restablert en el seu dret i que es troba amb la inactivitat o la inoperativitat administrativa alimenta la desconfiança en els valors que es prediquen com a essencials en el nostre sistema de convivència i en les seves institucions. El complex aparell burocràtic es posat en qüestió pel ciutadà quan, a tall d'exemple, les administracions manifesten timidesa a l'hora de fer executar les obres imposades als propietaris d'habitatges per tal de garantir la seva seguretat o la seva salubritat; o bé quan les infraccions urbanístiques consistents en construccions contràries al planejament acaben consolidant-se o, encara, quan persisteixen les molèsties ocasionades per les activitats classificades malgrat les denúncies dels qui les pateixen.

Com vaig manifestar davant la Comissió Parlamentària del Síndic de Greuges, cal estar alerta davant la inexecució de mesures legalment adoptades en vista a restablir les previsions d'ordenament jurídic, el respecte del qual és, en definitiva, el fonament de la pau i de la convivència social. En conclusió creiem que s'ha de prosseguir la millora dels estàndards d'eficàcia de les nostres administracions públiques, cosa que encara que no exempta de dificultat és perfectament possible.

Em referiré, en segon lloc, a la sempre tensa relació entre les necessitats financeres de les administracions públiques, necessitats creixents, i la pressió fiscal també en augment i sovint no ben acceptada pels ciutadans. Hem volgut assenyalar en el nostre Informe que trobar un punt d'equilibri en aquesta qüestió és un dels reptes per als poders públics i un dels més difícils de respondre en el moment present. Com vostès saben prou, administrar en qualsevol àmbit, públic o privat, significa destinar recursos limitats a satisfer necessitats eventualment il·limitades. En èpoques de crisi econòmica les necessitats augmenten i alhora els recursos disminueixen, amb la qual cosa la dificultat de la tasca d'administrar encara és més gran i difícil.

L'augment de la despesa pública està condicionat per les constants demandes ciutadanes perquè s'atengui més i més necessitats en la recerca d'una societat més justa. En aquesta situació la percepció que tenim de l'estat d'opinió de la

ciutadania arran de les queixes que rebem en relació amb les exaccions tributàries ens fa insistir, una vegada més, en la necessitat d'explicar amb profusió als ciutadans la despesa pública i les raons que aconsellen d'imposar qualsevol nou ingrés públic i de tot increment significatiu de la pressió fiscal. L'atribució legal als representants legítimament elegits de la facultat de decidir les càrregues fiscals que els ciutadans han de suportar ha de ser exercida no sols amb respecte als principis constitucionals de capacitat econòmica, justícia, igualtat i progressivitat, sinó també pedagògicament, tot recordant de forma entenedora la vinculació entre despeses i ingressos. Cal en aquest espai un major esperit de solidaritat i de participació.

Finalment, com he dit abans, citaré alguns d'aquells àmbits en què els canvis en l'acció pública ens semblen avui més urgents. Entenem que cal adoptar mesures que agilitin el procediment burocràtic que afecta els ciutadans que fan objecció de consciència a la prestació del servei militar, tot reduint el temps que transcorre des d'aquesta manifestació fins a l'inici de la prestació social substitutòria. Però no es tracta tan sols de millorar els mecanismes de gestió, sinó que la normativa ha d'emparar que l'objecció de consciència és el reconeixement de la llibertat de la pròpia consciència que ni l'Estat, ni la utilitat pública no poden violentar. En aquest sentit és necessari adaptar la normativa a la realitat social i deixar de tractar com a excepcional allò –l'objecció de consciència– que ja no ho és.

Pel que fa a la situació dels ciutadans estrangers en el nostre país, lamentablement, hem hagut de dir que la prevenció davant dels qui són diferents, sovint latent en la consciència social, ha esclatat esporàdicament en manifestacions xenòfobes. El caràcter sortosament minoritari d'aquestes manifestacions no ens pot fer oblidar que no s'hi pot restar indiferent i que s'han de combatre de forma decidida, atès que poden ser el germen d'actituds racistes de trista memòria. La proliferació d'actes violents contra membres de minories ètniques o contra immigrants estrangers en alguns països de la Comunitat Europea ens recorda dia a dia aquest perill.

En l'àmbit sanitari hem subratllat les mancances de l'atenció psiquiàtrica, mancances que afecten un dels grups més febles de la nostra societat, i insistim que cal fer efectiva la integració de la salut mental en el sistema sanitari català i resoldre definitivament les transferències de servei entre administracions.

En l'àmbit penitenciari, per tocar un tema clàssic en els informes del síndic, ens referim a la problemàtica dels permisos dels reclusos i els progressos en la sanitat. Però hem de destacar avui que, malgrat els esforços que s'han fet –recordo, per exemple, recentment, la inauguració de Brians número 2–, davant la persistència de la massificació, és imperiós de continuar en la mesura del possible la política de noves construccions penitenciàries.

La conjuntura econòmica desfavorable també posa en perill el règim públic de Seguretat Social per a tots els ciutadans, i ho fa amb un increment de les demandes i una

disminució dels recursos disponibles. A l'hora de fixar prioritats en la despesa demanem que no es perdi de vista que un eventual fracàs del sistema públic de Seguretat Social es traduiria immediatament en un augment de la població marginada, cosa que cal evitar per tots els mitjans al nostre abast.

La marginació és novament objecte de consideració en aquest Informe; s'han fet passos importants per combatre socialment mitjançant l'ús de recursos públics allò que és un problema de tota la societat. Però és indubtable que encara som molt lluny d'assolir una resposta social suficient davant de situacions escandaloses de marginació. En aquest punt hem volgut fer ressaltar una situació, la dels drogodependents i del seu entorn familiar, en què es planteja situacions de gravetat extrema. Per afrontar-les hem fet una crida a una major col·laboració entre les administracions i a una resposta solidària de la societat sencera.

I per últim, en aquest repàs de situacions en què l'actuació dels poders públics és, en opinió nostra, més urgent, recordem les mancances pràctiques en el dret a l'ús de la llengua catalana, en particular en les relacions orals amb funcionaris de l'Administració perifèrica de l'Estat a Catalunya.

Com vostès han pogut veure, senyores diputades, senyors diputats, els problemes que abordem en l'Informe són molts més que els que aquí he recordat. De fet, en l'apartat de conclusions de l'Informe se'n compten fins a quaranta-quatre. En totes aquestes conclusions i en les seves valoracions que sobre el grau de respecte als drets fonamentals i el funcionament de les nostres administracions fa l'Informe ens ratifiquem en aquest acte d'avui.

I abans d'acabar permetin-me que aprofiti aquesta primera compareixença davant del plenari per posar-me a disposició de tots vostès i al mateix temps per demanar el seu suport en la tasca que, per mandat del nostre Estatut d'autonomia, té encomanada el Síndic de Greuges, de defensar la dignitat de la persona i els drets inviolables que li són inherents.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable senyor síndic de Greuges.

Ara el debat prosseguirà amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris, les quals seran, com a duració màxima, de quinze minuts; per ordre de menor a major. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, aquest és el cinquè Informe de la Sindicatura de Greuges en què a aquesta diputada que els parla li correspon fixar el posicionament en representació del Grup Parlamentari Popular.

El passat dia 29 d'abril vàrem debatre en comissió l'Informe corresponent a l'any 1992 en presència de l'honorable síndic senyor Cañellas, acompanyat per l'adjunt al síndic, senyor Enric Bartlett, i pels seus assessors, senyor Arbiol, la senyora Rovira i el senyor Soler. A tots vostès, i

en especial a tot l'equip que pertany a la Sindicatura, vull fer-los arribar la nostra sincera felicitació per la fidelitat, en l'Informe, al tarannà i a l'esperit que va presidir l'actuació del molt honorable síndic senyor Rahola, al qual vàrem retre homenatge el passat dia 17 de maig en aquest Parlament.

El Grup Popular valorem globalment l'Informe positivament i li donem suport. Passem, doncs, a analitzar aquest pols del nostre país i dels problemes i preocupacions dels nostres conciutadans mitjançant l'estudi de les queixes rebudes, de les 2.492 actuacions portades a terme per la Sindicatura i per les recomanacions a les conclusions i pel contingut reflexiu del llibre segon.

Crec, senyores i senyors diputats, que la realitat reflectida en aquest Informe ens indica clarament que la societat, els ciutadans, a casa nostra, pateixen directament tot un seguit de situacions que els comporta viure d'una forma angoixant i que, a mesura que avancin nous problemes, més angoixant serà. Com no ha de sentir angoixa un ciutadà co-neixedor que les lleis atorguen a les administracions el privilegi que els seus actes siguin immediatament executius, i veu com les seves denúncies per infraccions urbanístiques, per no respectar normes de plans o molèsties ocasionades per activitats classificades, cauen en cul de sac i veuen frustrades les seves legítimes pretensions? Com no ha de sentir angoixa un ciutadà que es troba envoltat en un medi ambient agressiu i ple de sorolls que no deixen descansar ni dormir quan arriba a casa seva? Soroll de trànsit en carrers, carreteres o bé autopistes que travessen molts nuclis –i vos-tès, tots ho saben– molt densos i es troben, fins i tot, despro-veïts de bandes protectores antisoroll. Queixes de ciutadans a les policies locals, que queden dormint el son dels justos perquè els equips de govern municipal consideren altres tasques més importants. On és, doncs, la qualitat de vida? Com no ha de sentir angoixa el ciutadà de veure el retard en l'arranjament d'edificis que pateixen patologies estructurals com l'aluminosi, la piritosi i d'altres, i veu reduïda la propietat del seu pis a un coeficient de participació en el valor del sòl? I davant d'aquests problemes, persones grans, pensionistes, aturats es troben en una situació angoixant en comprovar que els cau una allau de despeses que no correspon ni de bon tros als imports de les seves pensions.

Llegia aquest cap de setmana una carta a *El Periódico* d'un ciutadà de Badalona que denunciava l'Ajuntament del seu municipi amb motiu de l'impost dels béns immobles corresponent a unes «vivendes» construïdes durant els anys 85 i 86 per Adigsa i concedides a persones o famílies de baix nivell adquisitiu. Ara, després de tots aquests anys de no cobrar-los l'impost de l'IBI, l'Ajuntament vol cobrar-lo, i vol cobrar el període 86-89 a aquestes famílies tot d'una, abans no finalitzi aquest any, i segons es diu en la carta, el principal són 250.000 pessetes més els interessos creditats. Crec que el ciutadà es mereix una raonada explicació, tal com bé ha dit fa pocs minuts l'honorable síndic senyor Cañellas. Per què el ciutadà ha de patir aquesta angoixa fiscal inesperada i tot d'una? Quina culpa té de la situació d'endeutament creixent i la pressió fiscal de les administracions?

Motiu d'angoixa és i són els embargaments de comptes i de sous per tal de cobrar, les diferents administracions, multes o bé retards en els impostos, mentre que el ciutadà veu com s'incrementen els mesos i mesos quan es tracta de cobrar factures de servei o material de l'Administració; mesos i anys transcorren per poder cobrar els imports corresponents a expropiacions de terrenys.

Crea angoixa a les famílies veure com no s'arriba per poder pagar el rebut de l'aigua davant la gravitació dels cà-nons públics sobre el consum de l'aigua. Poc es va avançar l'any passat; esperem, doncs, que enguany l'Administració sigui més respectuosa. Angoixa per buscar pis de lloguer o de compra i que s'ajusti a la realitat dels salaris que es perceben o de les febles economies familiars. Va creixent l'angoixa i una gran preocupació a les famílies a l'hora de buscar el primer lloc de treball per als seus fills o filles, o bé la incertesa de poder mantenir el lloc de treball del cap de família, bé sigui el pare o la mare, davant la davallada econòmica que pateix el nostre país.

L'honorable síndic, en l'Informe, posa especial atenció a la secció de treball i pensions; són les prestacions socials, d'una banda, i la creació d'ocupació i formació i la protecció per desocupació, d'una altra. En l'Informe insta a mantenir l'increment de les pensions més baixes en proporció major que les més altes i en percentatges superiors a l'augment del salari mínim interprofessional. Crec que l'honorable síndic i la societat han pogut comprovar la prioritat i voluntat perquè això sigui una realitat per part del Grup Popular, en el nostre programa, i que des de l'oposició ho reivindicarem i hi treballarem.

En relació amb la situació d'atur, s'insisteix en la necessitat de potenciar la formació ocupacional i formació professional, amb la implicació de les empreses com a solució més eficaç. Tots els indicis preveuen que al llarg d'aquest any arribarem a quatre milions d'aturats a tot l'Estat i afectarà de manera molt greu a Catalunya. Vull manifestar la nostra preocupació i aportació de mesures encaminades a crear llocs de treball mitjançant ajuts a la petita i mitjana empresa i al camp agrari, demostrat en el contingut de les nostres propostes de resolució presentades en els debats d'indústria, comerç i turisme i en el debat d'agricultura, aquí, en el nostre Parlament, i que el Govern va rebutjar, o que, en propostes aprovades i encaminades a millorar aquests desajustaments, per desinterès, el Govern practica el que és conegut per *oídos sordos*.

El Govern, per manca de previsió i de suport sistemàtic a una determinada política econòmica i per manca de solidaritat en temes punyents, deixa al marge part de la nostra societat, abocada al fracàs i a la desesperació. Quina raó té l'honorable síndic quan diu que la marginació, que rarament es queixa perquè fins i tot ha perdut l'esma per fer-ho..., ens demana que sigui aquesta qüestió de la nostra màxima consideració; els malalts d'atenció psiquiàtrica, els malalts de la sida, la situació dels drogodependents i el seu entorn familiar, la situació dels ciutadans estrangers en el nostre país, en especial d'aquells que pateixen fam i que han patit fam i

les precàries condicions d'una vida que foragiten dels seus propis països; els presos, els ex-presos que són marginats, són fills també de marginats i probables pares i mares de marginats i els reclusos són en gran part el producte d'una societat injusta. És ben sabut, però, i cal repetir-ho, que l'Administració de justícia no té els mitjans suficients i que la funció rehabilitadora de les presons no és pas una realitat. En l'Informe al Parlament de 1989, el llibre segon estava dedicat a la marginació; ara, cinc anys després, el síndic torna enrere en el repàs i ens remarca la gravetat de la qüestió, avui. A la ciutat de Barcelona es produïu un descens espectacular de marginats al carrer gràcies a mesures adoptades per la Conselleria de Benestar Social i pel mateix Ajuntament i principalment durant la preparació i celebració dels Jocs Olímpics. Què ha passat? Què està passant? Malauradament, hi tornen a ser tots i més, al carrer.

En relació amb menors, l'honorable síndic ressalta la necessitat d'aprovar una llei bàsica de protecció de la infància. Voldria recordar avui i aquí que, en el posicionament de l'any passat corresponent a 1991, el Grup Popular recordava que aquest Parlament va aprovar per unanimitat la Proposició no de llei de modificació de la Llei 14 de 1984, article 34, de designació del càrrec d'adjunt al síndic per a la defensa dels drets dels infants. El Grup Parlamentari Popular, davant el nombre de queixes i tenint en compte que els infants són, sens dubte, un dels grups socials més indefensos que existeix avui dia a la nostra societat, patidors de maltractaments que rebien i reben, tant psíquics com físics —explotació laboral, submissió, explotació sexual, prostitució infantil—, demanava ja en l'anterior Informe poder gaudir d'un informe específic sobre investigació, al llarg d'aquest any, en defensa dels drets dels infants i la possibilitat de crear la figura, contemplada per llei, d'adjunt al síndic per a la defensa dels menors. El Grup Parlamentari Popular creiem que seria bo, i ben segur que ajudaria a millorar la manca..., i la situació en els jutjats, per tal d'agilitar tramitacions d'adopcions, i la descoordinació i duplicitat de serveis en matèria de protecció als menors. El síndic responia, en una pregunta en comissió, que estava obert a crear la figura, però, per raons pressupostàries, de moment és inviable. Tot i la sensibilitat del síndic, primava la limitació de recursos existents a la institució. Des de l'oposició instarem i esmenarem els propers pressupostos per tal que la institució pugui disposar de la dotació pressupostària suficient per tal de portar a terme la tasca que per mandat del nostre Estatut d'autonomia tenim encomanada, de defensar la dignitat de la persona i els drets inviolables que li són inherents.

El Grup Popular prenem consciència, una vegada més, de les conclusions esmentades en l'Informe i en el recull del llibre segon, per tal de continuar treballant i col·laborar a millorar el benestar dels nostres conciutadans. Les forces polítiques tenim, en una societat democràtica, responsabilitats que no podem defugir: uns, des del Govern, i d'altres, a l'oposició. Si volem ser mínimament fidels a la cultura dels drets humans, que afirmo que és la nostra, no podem defugir de lluitar per l'eficàcia, de lluitar per millorar i constatar

aquestes realitats, bé sigui en el Govern de la Generalitat, el Govern central o bé el municipal.

Sols em resta agrair la tasca desenvolupada i desitjar a l'honorable síndic senyor Cañellas, en nom del Grup Parlamentari Popular, molts encerts en el seu mandat, per bé de tots els catalans.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Magda Oranich.

La Sra. ORANICH: Gràcies, senyor president. En nom del Grup d'Iniciativa, ens posicionarem sobre l'Informe i la tasca realitzada pel Síndic de Greuges durant l'any 1992. En primer lloc voldríem dir que valorem molt positivament tant la tasca com l'Informe, i el que lamentem és que avui no es pugui trobar entre nosaltres l'anterior síndic de Greuges, que durant tants anys va dur aquesta tasca important per al poble de Catalunya. De totes maneres, cal recordar que el seu Informe va ser la tasca darrera que ell va poder fer per ajudar a millorar les condicions socials del nostre poble. I des d'aquí també voldríem agrair..., a les persones que amb ell varen col·laborar, molt especialment al senyor Elies Rogent i a la senyora Fayos.

Dit això, passarem a veure, de manera molt breu, quins són els punts que més ens han «frapat» del seu Informe i quins són els punts que creiem que més s'ha de lluitar per millorar la nostra societat.

Diu el Síndic —i en aquest sentit li ho volíem agrair, perquè hi coincidim molt clarament, i aquesta és la nova tesi que avui a Europa es posa en marxa— que de vegades la simple aplicació de la llei, el fet d'aplicar només la llei vulnera els drets humans, perquè no sempre estan vulnerats els drets humans quan s'apliquen lleis contra els drets humans, sinó que la mala administració, fer les coses malament produeix situacions molt greus. Per això el síndic ha parlat aquí de la mala administració. I aquesta no només és una paraula d'ell, sinó que és una paraula que ja el mateix Tractat de Maastricht té en compte quan parla de la figura del Defensor del Poble —del Síndic de Greuges a casa nostra— i, per tant, creiem que hem d'anar més enllà.

Tenim unes societats —les nostres, les que es diuen civilitzades— que de manera teòrica respecten els drets humans. Però figures com aquesta han d'anar més endavant, per veure com l'aplicació d'aquestes lleis que teòricament respecten els drets humans vulnereu dia a dia posicions de les persones, que no fan més que agreujar les dificultats i, sobretot, les desigualtats de la nostra societat.

El Síndic segueix la mateixa estructura dels informes d'altres anys, i en aquest sentit també ho valorem positivament, i fa menció d'una sèrie de consideracions, alguna de les quals li agraim especialment. Quasi —ell diu— sempre són temes recurrents. Són temes recurrents perquè un any rere l'altre, malauradament, el Síndic els ha de plantejar.

I un d'ells —el primer al qual ell avui també ha fet esment— és el tema de l'objecció de consciència. El Síndic es pronuncia per una modificació de l'actual Llei d'objecció

de consciència, i així es va pronunciar a la Comissió, a preguntes dels diputats, el dia que va comparèixer davant de la Comissió del Síndic de Greuges d'aquest Parlament. I el Síndic fa referència, també, a la Proposició de Llei que vam fer des d'aquest Parlament per majoria i que vam tenir l'ocasió de defensar en el Parlament espanyol aquesta mateixa diputada i altres dos diputats d'aquesta cambra, que va ser rebutjada allà, però el síndic diu, i així se'n va pronunciar, que espera que se solucioni la problemàtica que l'actual Llei d'objecció de consciència està creant en els joves, amb aquesta nova creença de la pau: que no es respecta suficientment.

El Síndic també fa referència a un problema que de sempre ens ha preocupat i que creiem que és un problema actual en la nostra societat, que és el tema del racisme i el tema dels immigrants. Cert és que hem de prendre mesures preventives; no cal esperar situacions més greus per solucionar aquest problema que és creixent, no només a casa nostra, sinó a tot Europa. El Síndic fa una sèrie de consideracions de tipus humà molt importants, no només quant al tema de la problemàtica dels estrangers aquí, sinó dels problemes humans que de tot això se'n deriven, quant, bàsicament, al reagrupament familiar d'aquestes persones, que estan, per motius econòmics, vivint aquí, a casa nostra.

El Síndic diu –i sobre això aquesta mateixa diputada li va fer una pregunta, i li demanàvem, des d'aquí, que tinguí potser una postura una mica més dura en relació, sobretot, amb el que diu la mateixa Organització Mundial de la Salut–, també ens diu que cal respectar els seus costums. Nosaltres entenem que hi ha un tipus de respectes..., de costums que atempten directament contra els drets humans o directament contra els drets de la dona, com són problemes que s'estan produint a casa nostra i que es produiran massivament en un futur –esperem que no gaire, però que a altres llocs d'Europa ja s'han produït–, com és el tema de les mutilacions sexuals de les nenes d'origen africà. Aquest és un tema que entén aquesta diputada i el seu Grup Parlamentari..., amb el qual no podem ser especialment comprensius. No podem ser especialment comprensius perquè, per no caure en una situació de racisme, pensem que podríem caure en una situació de sexisme que seria tan greu com la que volem solucionar.

En aquest sentit –i posteriorment, ja, a la compareixença del síndic de Greuges a la Comissió, i que a preguntes d'aquesta diputada ens va contestar que calia ser comprensiu amb aquestes actituds–, va aparèixer l'Informe de l'Organització Mundial de la Salut, condemnant de manera clara i contundent, a petició dels mateixos països africans, aquestes pràctiques greus a què, en aquests moments, en el món, han sotmeses vuitanta milions de dones. Per tant, entenem que aquest és un tema que hem d'abordar, és un tema en el qual no podem tancar els ulls, i que no podem ser en absolut comprensius.

Hi han altres punts de l'Informe del síndic que també ens han «frapat» i que també estem d'acord amb la manera que els tracta. Hi ha un punt important, que és el de les sancions

de trànsit i el tema tributari. Entenem que el síndic tracta de manera molt acurada aquest tema, que recorda a les administracions que les sancions no són per recaptar diners però que s'han de complir tots els requisits. I entenem també que el síndic, en aquest sentit, no practica una demagògia, que podríem dir «barata», quant que, evidentment, els ciutadans no volen pagar les multes, però el que diu..., no que no s'hagin de pagar, sinó que s'ha de complir estrictament el que marca la llei. I sovint veiem com moltes de les administracions, en aquest camp, no han complert els requisits que marca la llei i que normalment els ciutadans han de complir i, per tant, també han de complir, encara més especialment, les administracions.

Fa referència a un punt que també atempta directament contra el tema dels drets humans, que és el de l'habitatge. I el síndic diu, de manera contundent, i també en aquest sentit hi estaríem molt d'acord, que en l'actual societat nostra no es compleix el mandat constitucional, el mandat de l'article 47, quan diu que tots els ciutadans tenen dret a un habitatge digne. Això, tots ho sabem, que no és cert, que s'han de modificar les lleis; esperem que en el futur el Parlament espanyol modifiqui per fi la Llei d'arrendaments urbans. El Síndic en fa especialment menció: que els ciutadans no tenen diners per accedir avui als pisos de lloguer, i menys de propietat, i demanem, evidentment, a les administracions públiques que tinguin en compte els drets fonamentals dels ciutadans a l'habitatge, perquè, sense aquest dret, molts dels altres no són més que paraules buides.

Parla també el Síndic del tema tributari i fa referència al tema dels rebuts de l'aigua. Ens vam pronunciar l'any passat també de manera clara; és clara la postura del meu Grup en aquest sentit, quant a rebutjar les taxes tan importants que sovint es posen en el mateix rebut de l'aigua.

Fa menció també dels temes de la marginació de la nostra societat, i de dos temes que considerem també importants, bé que alguns d'ells minoritaris en la societat, però sí que fan que, realment, aquesta societat no tiri endavant; un d'ells, la salut mental. I fa referència el síndic, en el seu Informe, i també li voldríem agrair especialment, a una moció que es va aprovar en aquest Parlament a fi i efecte de modificar el tema de la salut mental a casa nostra, moció que havia sigut presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya i votada per tota aquesta cambra.

Fa referència també al tema de les presons i al tema de la sida. Aquest és un tema recurrent, i em temo que l'any que ve en tornarem a parlar i que cada any en tornarem a parlar, perquè el tema de les presons és un tema punyent a casa nostra. És un tema tan punyent a casa nostra que és un tema de notícia permanent, i tots sabem en aquests moments les polèmiques que sovint existeixen entre el mateix Govern de la Generalitat, institucions penitenciàries i alguns jutges penitenciaris que en la seva aplicació, sovint –no tots, però– no respecten els drets dels reclusos. L'any passat ja en vam parlar i se'n va parlar també a la Comissió del Síndic de Greuges. No..., sembla injust, al nostre Grup Parlamentari, que uns reclusos gaudeixin d'uns drets, per l'existència

d'una jutge de vigilància penitenciària amb criteris diferents, i que alguns dels jutges tinguin uns criteris molt restrictius, en contra dels drets humans, que, en aquest cas, entenem que a més s'aplica a serveis penitenciaris de la Generalitat de Catalunya.

El tema de les presons és, però, un tema que no pensem que podem tenir solucionat a casa nostra. És un tema que hi ha una massificació, la mateixa marginació a la societat fa que cada vegada hi hagi més presos, i aquest és un tema que entenem que, per desgràcia..., creiem que, any rere any, haurem de tractar, i com es veu la contradicció, per una banda, de protegir la societat de determinats delinqüents i, per altra banda, l'obligació que tenim com a democràcia de protegir els drets humans d'aquests reclusos.

I parla també el Síndic –sobre aquest cas..., penso que també el nostre Grup ho valora com una postura valenta– del tema dels permisos penitenciaris. Perquè explica el síndic –i entenem que aquesta seria l'única solució del problema– que, en tot cas, els permisos penitenciaris s'han d'aplicar sempre de manera personal a cada reclus, després d'un estudi important; que no es poden donar de manera massificada ni es poden donar de manera individualitzada, perquè aleshores es produeixen a la nostra societat incomprendiments greus injustificades de reclusos amb penes greus, especialment d'agressions sexuals, que surten al carrer al poc temps de ser empresonats.

Hi ha un punt que ens «frapa» molt especialment i que malauradament encara és vigent a la nostra societat, i jo crec que els que hem lluitat durant molts anys per una democràcia, i alguns de més edat que hi van lluitar en moments durs..., és realment de vergonya que avui dia existeixen aquests problemes, que són el tema de militars que van lluitar a favor de la democràcia –per tant, de la República, durant el període republicà– que avui dia encara tenen problemes per cobrar les seves pensions. Aquest és un tema punyent i que aquest sí que jo espero que l'any que ve no n'haguem de tornar a parlar, perquè, venir-nos, després de quaranta anys, amb requisits –com el mateix síndic en fa menció– que si s'ha passat un mes o no s'ha passat un mes per gaudir –per gaudir– d'una situació que altres que no l'haurien hagut de tenir en gaudeixen, això ens sembla realment «frapant» i, realment, a tots els que hem cregut en la democràcia i que vam estar a favor de tota la gent reprimida en aquelles èpoques, ens fa mal de veure, sincerament. És un tros, per sort, no massiu, però esperem que se solucioni, no per la mort dels que van lluitar en el període republicà, però sí pel reconeixement que van lluitar per una millora de la societat i, en tot cas, per una societat democràtica.

Hi han molts altres punts de què el Síndic fa menció. En tractaré, finalment, i per no allargar-me, dos que creiem que són també fonamentals. Un d'ells és el de la justícia. No cal dir..., i al Síndic no li ha calgut investigar gaire per saber que el tema de la justícia no funciona en el nostre país. Fa especialment menció de les queixes de justícia, que moltes d'elles la Sindicatura no les pot tramitar, però són normalment massives.

Però el síndic fa menció d'un punt que creiem que no n'hauríem d'estar parlant si la reglamentació fos diferent. Fa menció positiva, com així ho va fer el nostre Grup Parlamentari, del tema del judici ràpid, però el síndic ha començat a tenir aquest any –i això és nou– queixes per la no-assistència del fiscal a determinats judicis de faltes. I volem recordar que el nostre Grup Parlamentari, juntament amb Esquerra Republicana i el Grup Popular, vam intentar que aquesta cambra presentés recurs d'inconstitucionalitat per aquest fet. Se'ns va dir que no i se'ns va dir que eren problemes menors; aquests problemes menors que, precisament, volem defensar. I, clar, durant l'any, a partir de la Llei de mesures urgents, de 30 d'abril del 92, que ja s'ha començat a aplicar, el síndic ha començat a tenir queixes. Ha tingut queixes perquè els ciutadans més indefensos han arribat als judicis de faltes sense que el fiscal acusi en nom seu i, naturalment, això produeix una indefensió que, a la llarga, esperem que d'alguna manera es pugui solucionar aquest tema.

I finalment, el Síndic fa menció del tema de la llengua catalana. Aquest tema també és recurrent. L'any passat es va fer un llibre especial sobre el tema de la llengua, i va ser molt dur el síndic l'any passat; va ser molt dur quan va dir que els drets de llibertat d'expressió dels catalans estaven conculcats quan no ens podíem expressar a tot arreu en català. Entenem que aquesta també és la manera que ho veu el síndic aquest any. Quan es parla dels drets lingüístics volem recordar que no són mai els drets lingüístics del personal de l'Administració, sinó que és el dret lingüístic dels administrats, dels ciutadans, a parlar en la seva llengua. I aquest dret, avui dia, a casa nostra, encara no està totalment reconegut, i especialment..., sí que està reconegut teòricament, però a la pràctica, i molt especialment als organismes perifèrics de l'Estat, molt sovint els ciutadans encara no s'hi poden dirigir en català. En fa menció en el tema de l'Administració de justícia i, pel que fa referència a la llengua, el síndic tracta aquest any, com també ho va fer l'any passat, el tema universitari.

A la universitat no s'avança en el tema de l'ensenyament com s'avança en els altres camps. No s'avança pel districte compartit i no s'avança –ahir m'ho explicava un professor universitari– perquè sovint, en les classes, el sol fet que hi hagi alguna persona provinent d'altres districtes universitaris obliga les universitats a fer les classes en castellà. Això seria un retrocés important; entenem..., i esperem que l'any que ve no es torni a parlar d'aquest tema, però molt em temo que, quant a parlar dels drets lingüístics dels catalans, encara, durant bastant d'anys, l'haurem de tractar.

Entenem que el tema dels drets humans, que, al cap i a la fi, és el que tracta el síndic, és important. Aquests dies s'està fent un fòrum sobre els drets humans a Viena, i es demana a nivell internacional el fet de crear un comissariat de Nacions Unides per als drets humans. Avui més que mai entenem que aquests són importants, perquè es pot ser transigent en molts temes, però en el que no es pot ser mai transigent és en el tema dels drets humans. Però, realment –i

ho vull repetir—, esperem que, en aquesta futura Europa comunitària, aquesta futura Europa que vol ser un exemple de drets humans, pugui haver-hi una coordinació de tots els síndics de Greuges —també del nostre, de Catalunya— i que..., puguin veure fer la millor tasca, en un futur, a Europa i a tot el món, per solucionar el problema de la ciutadania, a fi i efecte de tenir una societat on no hi hagin tantes marginacions.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Senyor president, senyors diputats, senyores diputades, aquesta sessió anyal de presentació de l'Informe de l'honorable síndic i de discussió subsegüent per part dels grups parlamentaris no és, des del punt de vista del meu Grup parlamentari, i crec que tampoc des del punt de vista de cap dels altres grups, no és —dic— una sessió simbòlica ni una sessió rutinària. La importància de la Sindicatura, del síndic i de les seves activitats, la defensa dels drets fonamentals i llibertats públiques dels ciutadans, encomanada per l'article 35 del nostre Estatut, justificaria per ella mateixa la transcendència i importància que nosaltres atorguem a aquesta sessió; sessió que constitueix la segona part d'una reunió prèvia —com s'ha comentat anteriorment per part dels altres oradors— de la Comissió de la Sindicatura de Greuges, del 29 d'abril, en la qual el representant del meu Grup, l'il·lustre senyor Portabella, ja va realitzar un breu posicionament del Grup d'Esquerra Republicana i va realitzar algunes preguntes sobre temes que ens preocupen especialment i que apareixen reflectits en l'Informe de la Sindicatura, temes alguns dels quals han estat també plantejats pels oradors que m'han precedit, com els problemes derivats de la realització dels anomenats «judicis ràpids», els problemes derivats de l'aplicació de multes de trànsit i dels embargaments subsegüents, o bé problemes mediambientals poc tractats i poc regulats, com és la incidència del soroll, o bé la manca de concreció de determinats drets fonamentals, com és el dret a l'habitatge.

L'Informe de l'honorable síndic, l'Informe de la Sindicatura, té una singularitat especial enguany, perquè, com ha reconegut el senyor Cañellas, com ha dit fa uns moments en aquesta mateixa tribuna, assumeix i resumeix el treball realitzat pel recentment traspassat senyor Rahola, l'elogi del qual nosaltres, doncs, hem fet en altres ocasions i, naturalment, avui ens sumem a aquest elogi i a aquest recordatori global que la cambra fa de la seva tasca i de la seva personalitat.

Pel que fa als dos llibres, el primer correspon a les actuacions de la Sindicatura durant 1992, aquestes 2.492 actuacions, i el segon —que, com sempre, també és un llibre força interessant— recull algunes de les conclusions, les conclusions principals a què anyalment es va arribant en els informes corresponents al període del segon mandat del síndic Rahola. Algunes d'aquestes conclusions són extraordinàriament interessants, i seria bo de referir-nos-hi posteriorment.

La lectura de l'Informe, el seguiment de l'Informe és, jo diria, gairebé agradable: l'Informe està excel·lentment estructurat, es llegeix bé, està molt ben classificat, i això, en suma, no és pas alguna cosa que pugui dir-se en general de tot el que en podríem dir-ne la literatura oficial. Per tant, d'entrada, per moltes raons que després ampliaré, la posició del Grup d'Esquerra Republicana és favorable, àmpliament favorable a l'hora de votar aquest Informe.

Voldríem destacar, però, algunes qüestions, referides a la presentació que n'ha fet l'honorable senyor Cañellas en aquesta tribuna, aquesta referència que ha fet al que ell anomenava, d'una manera molt gràfica, les patologies de les actuacions de les administracions públiques, aquesta dialèctica eficàcia-ineficàcia, que els ciutadans perceben amb molta freqüència, inclinada de la banda de la lentitud, de la banda de la ineficàcia; aquesta dialèctica entre les necessitats financeres de les administracions públiques i la pressió fiscal sobre els ciutadans. I en aquest sentit, voldria referir-me a una de les conclusions de l'Informe, en què es diu que sovint les multes de trànsit es converteixen no en una mesura disciplinària —que és allò que hauria de ser, que és allò que són inicialment—, sinó en una font d'ingressos dels ajuntaments. Temes que a nosaltres també ens preocupen i que apareixen en l'Informe, com la referència a l'objecció de consciència, al tractament desigual i sovint discriminatori per a aquells joves que opten per l'objecció de consciència —i nosaltres també voldríem manifestar la nostra preocupació i la nostra solidaritat activa i passiva amb aquells joves que opten per la via de la insubmissió—; temes com el dels ciutadans estrangers, la integració al sistema de salut mental, la situació de perill o de crisi del sistema públic de seguretat social, les mancances pràctiques en l'ús de la llengua catalana: en la conclusió de l'Informe de l'any passat el síndic ens deia encara, referint-se a l'ús de la llengua catalana: «El procés de normalització lingüística no tan sols no es pot donar per finalitzat, sinó que actualment sembla detectar-se'n un cert esllanguiment...», i la denúncia, com ha fet anteriorment el síndic i algun dels altres oradors que m'han precedit, de l'actitud, diguem-ne, pretoriana d'alguns membres de l'Administració perifèrica de l'Estat, que posen inconvenients a l'ús oral, essencialment, però també escrit, com és lògic, de la llengua catalana.

També voldríem destacar la conveniència, des del nostre punt de vista, d'aprofitar la possibilitat que la modificació, l'any 1989, de la Llei del síndic, ens va obrir de crear la figura d'un *ombudsman* infantil, d'un síndic o d'un adjunt, d'un síndic adjunt per a temes de la infantesa; m'agradaria recordar que estats europeus com Noruega en tenen des del 1981; en realitat, Noruega té un síndic específic per als infants, amb una llei i un funcionament propis; que hi ha resolucions del Parlament europeu i del Consell d'Europa favorables a la creació d'aquesta figura, i dir també que, per a nosaltres, la figura del fiscal de menors no cobreix tot l'espai que un síndic infantil o un síndic de la infantesa hauria de cobrir, perquè la figura del fiscal de menors està molt més lligada, d'una manera molt més específica, al món judi-

cial i al món de la infància amb risc. A més a més, tenim una resolució d'aquest Parlament, d'octubre de 1987, i entenem que, naturalment, el Parlament no només ha d'assumir la conveniència de la creació d'aquesta figura, sinó que ha d'assumir les responsabilitats financeres, les necessitats financeres, les necessitats d'infraestructura de la Sindicatura, per tal que això pugui convertir-se en una realitat, perquè, ho repeteixo, és una previsió que ja apareix en la modificació que aquesta mateixa cambra va realitzar l'any 89 de la Llei del Síndic.

Ens agradaria també dir, referir-nos amb el mateix èmfasi –probablement no amb tant d'ímpetu ni amb tant d'encert com ha fet anteriorment la senyora Oranich– als temes que s'han produït darrerament en relació amb casos de mutilacions genitals en filles d'immigrants africans. Entenem que aquest, per exemple, seria un bon camp d'actuació per a aquesta figura d'adjunt al síndic que proposem, i també entenem que l'Administració de Catalunya i la mateixa Sindicatura haurien d'actuar amb decisió per evitar noves situacions d'aquest cas. Nosaltres també creiem que hi ha un concepte d'universalitat dels drets humans; en aquests moments se celebren a Viena les sessions d'una conferència internacional, com vostès saben, i aquest és un dels temes de debat centrals que apareixen i que continuaran apareixent en aquesta conferència.

Finalment, també voldríem dir que, com a grup polític, a nosaltres ens resulta evident que l'Informe de la Sindicatura presenta, proposa, planteja una radiografia bastant exacta de la realitat del país, de l'estructura social de Catalunya, de les reclamacions dels ciutadans i de la seva, de vegades, darwiniana lluita per la vida –no la de l'Administració, sinó la dels ciutadans, evidentment. Ens correspon, als grups polítics d'aquesta cambra, entenem –almenys, nosaltres assumim aquesta responsabilitat–, inserir aquesta radiografia en el marc d'un diagnòstic global i en el marc, naturalment, de les nostres competències i de les nostres obligacions legislatives. És evident que aquesta radiografia té molt a veure, es desprèn, en gran mesura, d'una determinada política econòmica general i d'un determinat model social, d'ascens social, de triomf, que ha predominat en els anys vuitanta, que han estat els anys d'expansió i predomini del model del triomfador, i, per tant, els anys de pitjor situació per a aquells que es troben en el llindar de la pobresa, per a aquells que es troben en l'espai de la marginació o, per exemple, per a la gent jove, sovint privada de drets fonamentals efectius, com són el dret al treball o com són el dret a l'accés a la «vivenda». En el marc d'aquesta política econòmica general és evident que algunes de les imputacions, de les anàlisis que ha realitzat el Síndic són inseparables d'aquest marc general: el tema de la pressió fiscal, duríssima sobre el particular i, en especial, sobre el petit empresari agrícola i ramader i sobre la petita i mitjana empresa; la situació de drenatge fiscal de Catalunya, que afecta la disponibilitat de recursos per part de l'Administració pròpia; la constant destrucció de teixit industrial i l'elevació constant i progressiva de l'atur, amb una incidència especial a Catalunya.

Finalment, ens agradaria citar, si més no, dues o tres de les conclusions del llibre segon –que, com he dit, recullen les conclusions del segon mandat del síndic Rahola–, perquè algunes constitueixen gairebé divises, lemes que podrien fixar-se com a punts d'actuació, com a objectius d'actuació d'aquesta cambra. Per exemple, quan es diu: «és necessària una acció decidida del Govern per aconseguir una Administració més eficaç», o quan es diu: «Els drets fonamentals a la vida, a la llibertat, a la dignitat de la persona i a la igualtat esdevenen meres declaracions formals si el ciutadà no pot accedir a gaudir d'altres drets més pròxims i quotidians, com el dret a un habitatge digne o adequat», o quan es diu: «L'acció de lluita contra la pobresa ha de ser comunitària i s'ha de traduir a la voluntat pública i privada de solidaritzar-se amb els sectors de població més desafavorits; cal sensibilitzar la societat perquè se substitueixi el concepte d'assistència pel de solidaritat.»

I bé, senyors diputats, senyores diputades, per no allargar la meua intervenció, en representació del Grup d'Esquerra Republicana, concloc anunciant, com feia en un principi, el nostre vot favorable a l'Informe del Síndic, felicitant el nou síndic i l'equip de la Sindicatura... (*Pausa.*) Bé, doncs, certament he tingut un lapsus reglamentari: no hi ha votació, però això no obsta perquè deixem de manifestar el nostre posicionament favorable, la nostra valoració favorable i positiva de l'Informe que ens ha presentat i defensat l'honorable síndic.

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'illustre diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Senyor president, senyores i senyors diputats, un any més discutim en aquest plenari l'Informe presentat pel Síndic de Greuges. En nom del nostre Grup, voldria, en primer lloc, tenir un record per l'honorable senyor Frederic Rahola, l'anterior síndic de Greuges, el primer síndic nomenat per aquest Parlament, i el nostre Grup vol, aquest record, també fer-lo extensiu a tot l'equip i a la tasca realitzada en l'anterior mandat. Creiem que amb el senyor Frederic Rahola es va començar una etapa molt important en aquest país, que és la configuració d'una institució que vetlli pels drets i per les llibertats dels ciutadans. També en aquesta primera sessió que ens ha fet el síndic de Greuges, el senyor Anton Cañellas, li voldríem donar la benvinguda. Nosaltres, el nostre Grup espera i desitja que en aquesta nova etapa també la institució estigui al servei dels ciutadans, en les seves relacions amb l'Administració i en la defensa dels drets i les llibertats.

Per tant, ens trobem ara amb un Informe que podríem anomenar de transició, on una part important del treball està realitzat per l'anterior síndic de Greuges i pel seu equip, però que hi ha algunes iniciatives i algunes noves idees iniciades per aquest equip. Per tant, la valoració que el nostre Grup faci haurà de moure's en aquestes noves coordenades d'una etapa de transició.

Voldríem començar la valoració d'aquest Informe tractant un dels temes que el síndic avui, en la seva exposició, ha fet aquí, i que també està contingut en l'Informe. Estem parlant de la situació dels treballadors estrangers a Catalunya, de la situació de la immigració. Nosaltres estem d'acord amb la valoració que en fa l'Informe; té una importància essencial; en aquests moments, que el síndic s'ocupa d'aquesta qüestió, aquest Parlament ja ho ha fet creant una comissió d'estudi per conèixer quins són els problemes i quina és la situació dels treballadors estrangers a Catalunya, i és cert que en aquests moments estem davant d'una nova etapa, en la mesura que després de l'aprovació de la Llei d'estrangeria i del Reglament hi ha hagut la regularització d'una part molt important dels treballadors estrangers que hi havia a Catalunya i a l'Estat espanyol, i també amb l'aplicació, aquest any, del que ha estat denominada la política de quotes. Nosaltres creiem que segueixen havent-hi problemes, que és necessari agilitzar els permisos de residència i de treball i que cal resoldre d'una vegada per totes els problemes del reagrupament familiar, però que aquestes noves polítiques d'immigració, de regularització i de quotes donen una perspectiva diferent de solució d'aquests problemes.

El nostre Grup, de totes maneres, també voldria que en els brots de racisme i de xenofòbia que hi ha al nostre país hi hagués una actitud segurament més activa per part del Síndic i del seu equip i, per tant, hi hagués més actuacions d'ofici, que creiem que és important que se n'ocupi el Síndic, donat que estem davant de col·lectius socials on la defensa dels seus drets i de les seves llibertats moltes vegades és problemàtica.

El segon tema que voldríem abordar en aquest Informe és el que fa referència a l'habitatge. Jo crec que de l'Informe se'n desprenen dues qüestions que per al nostre grup tenen importància: en primer lloc, la insuficiència d'habitatges de promoció pública, i en segon lloc, una qüestió que en els darrers mesos ha estat debatuda a bastament al Parlament, fa referència a tot el que se'n diu patologies estructurals, fonamentalment el problema de l'aluminosi. Per part del Síndic en el seu Informe es diu que es treballa molt lentament per part de l'Administració de la Generalitat a l'hora de solucionar els expedients que hi ha. Jo crec que una informació que sortia ahir als mitjans de comunicació és molt clara en aquest sentit: es parlava que, dels 33.000 expedients que en aquests moments hi ha en tràmit al voltant de patologies estructurals, només 1.300 expedients han estat solucionats. Per tant, creiem que aquesta és una qüestió que s'hauria d'abordar amb més profunditat.

La tercera qüestió que nosaltres volem posar damunt de la taula en aquest debat de l'Informe és el que fa referència als problemes mediambientals. A nosaltres ens ha sorprès que en general els problemes de medi ambient que preocupen cada dia més als ciutadans, que han estat assolits per la major part de grups polítics d'aquesta cambra en els seus programes i en les seves actuacions, tinguin tan poc tractament, no solament a l'Informe sinó en les queixes que fan els ciutadans. Els problemes de protecció de la costa i del li-

toral, dels residus tant industrials com urbans, de la contaminació dels rius, de la protecció de l'entorn, etcètera, trobem que hi han molt poques queixes i també trobem, en aquest sentit, que hi han poques actuacions d'ofici. Creiem que aquesta és una qüestió que en els successius anys caldrà resoldre, caldrà que els ciutadans presentin queixes d'actuacions que afecten profundament la seva qualitat de vida, però també caldrà que des de la institució del Síndic es preocupi actuant d'ofici.

En aquest sentit, lligant amb aquestes qüestions mediambientals, voldríem parlar de la problemàtica de l'aigua. Aquí, el nostre Grup vol felicitar l'actuació que ha tingut el Síndic actuant de mitjancer entre les administracions i la plataforma cívica de l'aigua. Creiem que aquesta és una de les tasques fonamentals del Síndic en aquestes qüestions i, des d'aquest punt de vista, creiem que en aquesta nova etapa que s'obre en aquests moments caldrà aprofundir també en totes aquestes queixes al voltant del rebut de l'aigua.

A l'Informe també es tracten les qüestions que fan referència a la sanitat. En aquests moments queden algunes qüestions importants per resoldre. Els ciutadans han assolit en els darrers temps millores importants a la sanitat pública en aquest país i a la resta de l'Estat, però encara es troba en l'Informe algunes qüestions que caldrà resoldre. En primer lloc, el retard en alguns sectors amb les llistes d'espera, la necessitat que els equips d'atenció primària s'implementin en el conjunt del país més ràpidament. La necessitat d'avançar en la reforma de la salut mental, i després una qüestió en què incideix fortament l'Informe és la manca de coordinació i col·laboració entre les diferents administracions públiques i l'òrgan tècnic de drogodependències. Creiem que aquests són els aspectes essencials des del punt de vista de les queixes dels ciutadans i de les actuacions de la Sindicatura en el camp de la sanitat.

En el camp dels menors, hi ha una coincidència essencial en l'Informe en la necessitat que es reguli millor i més àmpliament la política de menors. De totes maneres, nosaltres voldríem incidir en tres aspectes que per a nosaltres són cabdals. En primer lloc, la dispersió de competències entre dues conselleries de la Generalitat, en concret entre Benestar Social i Justícia, que nosaltres estem convençuts —com ho hem assenyalat en altres ocasions— que dificulta les polítiques integrals de la infància i, per tant, des d'aquest punt de vista, aquest és el primer element que creiem que dificulta la necessitat d'una política global respecte a la infància i els menors.

La segona qüestió que es tracta en l'Informe és la que fa referència als centres menors dependents de la Generalitat, i en concret del Departament de Justícia. Segurament, ens trobem amb una situació paradoxal: són centres amb unes molt bones instal·lacions, en general amb molts bons professionals que els atenen, però ens trobem amb centres que la major part d'ells tenen molt pocs menors i, per tant, tot aquest conjunt de serveis tècnics que estan a disposició dels menors amb problemes d'aquest país no es poden aprofitar. Nosaltres creiem que s'hauria d'obrir un debat entre els di-

ferents sectors afectats i, evidentment, portar-ho aquí al Parlament per resoldre aquesta situació que en els darrers mesos i sobretot en els darrers anys ha estat preocupant.

Finalment, en el tema dels menors voldríem plantejar una qüestió que ho hem debatut en algun altre informe i creiem que en aquests moments que s'obre una nova etapa hauríem de tornar a plantejar. I és la necessitat que la modificació que va fer aquest Parlament per unanimitat de la Llei del Síndic de Greuges, donant potestat al Síndic de nomenar un adjunt per als temes dels menors, es pogués avançar. Hi va haver unanimitat en el Parlament, en la modificació de la Llei, hi ha unanimitat de tots els grups parlamentaris en la necessitat d'aquesta figura, donat que ens trobem davant de col·lectius com el dels menors i dels infants, que tenen greus problemes a l'hora de defensar els seus drets, i per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres voldríem emplaçar el nou síndic per a la solució d'aquest problema, perquè estem convençuts que tindrà el recolzament de tots els grups parlamentaris.

Finalment, el darrer aspecte que voldríem plantejar és el que fa referència a la qüestió de la justícia, en concret a dos aspectes: al món penitenciari i a la Llei de 30 d'abril, la coneguda com a Llei de mesures urgents de la reforma processal o dels judicis ràpids. No hi ha dubte que aquesta va ser una reforma que ja estava demanada per part de tots els sectors, tant des del punt de vista de la judicatura, de la fiscalia, com dels advocats i també dels usuaris de l'Administració de Justícia. El nostre Grup, segurament, difereix amb altres grups en la mesura que considerem globalment positiu el balanç de l'aplicació d'aquesta Llei, almenys per les dades que en aquests moments tenim, perquè els ciutadans tarden menys a ser jutjats i no creiem que es vulneri els seus drets. En tot cas, del que estem convençuts és que abans, quan els judicis ràpids no existien, es vulnerava molt greument els drets dels ciutadans, que és la necessitat d'una justícia ràpida, i que entre la celebració del judici i el fet delictiu no hi hagués un temps de tanta separació. I també, no hi ha dubte, que la reparació a les víctimes, en què abans es tardava molts anys, en aquest sentit els judicis ràpids han avançat. Nosaltres estem convençuts que cal encara desenvolupar més mesures de reforma processal per tal que la justícia ràpida no solament sigui un avenç en els judicis ràpids sinó també en els altres sectors i en els altres tipus de judicis.

Finalment, respecte al món penitenciari, no hi ha dubte que aquest sempre ha estat un motiu d'atenció a l'Informe del Síndic de Greuges. Nosaltres hem reconegut alguns avenços en els darrers anys en la política penitenciària, però creiem que l'Informe del Síndic de Greuges segueix sent massa optimista quant a la situació penitenciària a Catalunya. No hi ha dubte, que en aquests moments, ens podem fer encara preguntes molt concretes. Podem encara parlar de massificació a la presó Model? Hi ha prou treball penitenciari a les presons de Catalunya? És satisfactòria la situació de les dones internes amb fills a les presons catalanes? Funciona, realment, la rehabilitació? O són suficients els programes d'atenció i millora a l'assistència sanitària als

interns? Jo crec que, en general, a aquestes preguntes i bastants més la resposta clarament ha de ser negativa. Per tant, des del nostre punt de vista, creiem que es necessari avançar molt més en resoldre els greus problemes penitenciaris que tenim a Catalunya.

Respecte a la qüestió que es planteja també a l'Informe sobre els permisos penitenciaris, nosaltres ja vam manifestar en el seu moment, en el debat que hi va haver en Comissió, que estem d'acord que qualsevol reforma que es faci sobre els permisos penitenciaris ha de tenir en compte que els permisos penitenciaris són un element cabdal a l'hora de la rehabilitació dels interns, i que qualsevol política de rehabilitació i de reinserció de les persones que estan privades de llibertat ha de tenir els permisos penitenciaris com a element cabdal. Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres estem d'acord amb les opinions que s'emeten a l'Informe i, evidentment, en desacord amb les opinions que des d'alguns sectors es llancen per la necessitat de suprimir aquests permisos penitenciaris.

Per tant, senyores i senyors diputats, el nostre Grup, tenint en compte les observacions que fèiem en començar aquest informe que estem en una etapa de transició amb un nou síndic i que, per tant, i en els propers mesos hi haurà noves idees i noves iniciatives per tal de rellançar la institució, fem, seguim fent una valoració global positiva d'aquest Informe. Nosaltres estem convençuts que aquesta institució té un paper cabdal a Catalunya en defensa dels drets i de les llibertats dels ciutadans i també en defensa d'aquests drets i les llibertats en les seves relacions amb l'Administració.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Viñas.

El Sr. VIÑAS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, hem llegit l'Informe detingudament, hem escoltat la intervenció del senyor síndic i hem arribat també, com tots els grups que m'han precedit, a una valoració global francament positiva de tot l'Informe que ha presentat la institució del Síndic.

En aquests moments, com a cosa positiva, jo diria que la gent sap, que la gent coneix què és la institució del Síndic. Cada vegada les preguntes que es dirigeixen i les peticions que s'hi dirigeixen van més ben encaminades i això fa també que les respostes puguin ser molt més efectives. Jo penso, doncs, que la institució del Síndic ha calat veritablement dintre de la societat catalana. El síndic passat, el síndic anterior i el seu síndic adjunt, certament, van treballar bé; nosaltres els retem també aquest agraïment. I diria de cara a l'actualitat que també em sembla positiu el manteniment, per part del nou síndic, de l'estructura dels dos llibres quant a l'Informe, que ja havia portat a terme l'anterior síndic, la seva sistematització per temàtiques, la seva classificació, tot això francament ens sembla positiu.

Passaré breument a enumerar els punts que ens semblen més importants. Per exemple, hem parlat del servei militar. Ha parlat d'una cosa força sentida aquests dies, com és l'ob-

jecció de consciència i la prestació social substitòria. Hauríem d'adequar, penso, la llei a les noves posicions dels nostres joves, tota vegada que aquí al Parlament ja vam aprovar una proposició no de llei sobre aquest tema. Ha sortit el tema dels estrangers, problemàtica que és evident, i les seves queixes. L'any passat ja van existir-ne, i moltes. A més, ens hem trobat amb casos actualment de xenofòbia i de racisme. És cert que la Llei d'estrangeria pot haver tingut unes certes mancances, però ha marcat –jo diria– una pauta, ha sigut un inici; és cert que l'any 92 molts estrangers van voler regularitzar la seva situació, però, com molt bé diu el senyor síndic en l'Informe, aquest curt termini que tenien per a la legalització hauria de mirar d'ampliar-se, perquè és importantíssim poder per part d'aquesta gent tenir un reagrupament familiar, que és una de les coses que més pot fer de cara a una inserció dintre de la comunitat que els acull.

Quant al problema de l'urbanisme, parla del tema de l'aluminosi, que ha estat un tema important. De les mesures que ha fet l'Administració; unes mesures que, segons ha dit i es recull a l'Informe, són favorables tot i que potser s'haurien d'agilitar els plans d'inspecció, la remodelació, etcètera.

L'Informe del senyor síndic se centra, pel que fa a l'habitatge, en dos aspectes fonamentals: les dificultats per accedir a un habitatge i les patologies estructurals –l'aluminosi en particular, la piritosi, etcètera. Respecte al primer punt, després de reconèixer els esforços dels poders públics per facilitar l'accés a l'habitatge, manifesta que el problema de fons és econòmic, degut a l'encariment de l'habitatge en relació amb els ingressos d'un ampli sector de la nostra població. Posa de manifest, també, la poca incidència que tindrà la nova deducció, pel lloguer, de l'IRPF, degut a les limitacions referents als rendiments de subjectes passius i a les quantitats satisfetes en concepte de lloguer.

Pel que fa a les patologies estructurals, relaciona les actuacions dutes a terme i destaca l'atenció especial que ha prestat la Generalitat a aquest problema. El Síndic de Greuges diu: «El conjunt de mesures previstes s'orienten únicament a la rehabilitació d'habitatges i exclouen el supòsit de nova construcció d'edificis enderrocats per raons de seguretat.» Nosaltres creiem que, si bé és cert que hi ha un conjunt de mesures destinades a la rehabilitació d'habitatges, aquestes no són les úniques, i també s'estan portant a terme actuacions que tenen per finalitat l'enderroc i la construcció de nous habitatges.

El tema de carreteres –un tema poc important– incideix en les possibles contradiccions entre reserves de sòl urbanístic, que és una competència de la Generalitat, i els traçats de carreteres estatals. En aquest cas concret, i per la poca definició de la Llei estatal de carreteres, pot existir aquesta problemàtica, però ben poc hi podem fer. En el cas de les nostres carreteres, les possibles contradiccions tenen un àrbitre comú, que és l'honorable conseller, i a més el funcionament està reglat correctament en la nova Llei de carreteres, en tramitació parlamentària.

Quant al tema de l'ensenyament, és cert que el nostre Grup ha acceptat la nova Llei, la LOGSE, però voldria re-

marcar que vivim la inquietud, juntament amb els ciutadans, degut al dèficit pressupostari que se'ns dona amb la posada en marxa d'aquesta Llei.

L'àmbit tributari... –la pressió fiscal, certament, és una cosa que no agrada a ningú. Han sortit nous conflictes, noves queixes: em sembla una bona mesura per part de l'Administració poder explicar, si més no..., o que expliqui les despeses públiques.

El consum de l'aigua i la nova taxa del rebut, tot això ha estat un tema aquests dies de molta incidència, i penso que ha estat una actuació molt positiva, per part de la institució del Síndic, aconseguir una reunió entre, d'una banda, la plataforma i, d'altra banda, les institucions.

Estem d'acord, en el tema de sanitat, sobre atenció primària, que sembla que comença a funcionar prou bé. Quant a l'atenció psiquiàtrica, potser la més pobre dintre de la sanitat, és un problema –diria jo– de coordinació entre institucions i societat. És un problema de conscienciació. El senyor síndic parla diverses vegades d'aquest problema de conscienciació; en el cas dels drogodependents torna a incidir-hi. De tota manera, precisament en la Comissió de Política Social, quant al tema de salut mental, es va debatre el tema de psiquiatria, sobretot pel que fa referència a internaments, períodes d'internament, etcètera. I en aquests moments hi ha un marc legal que recull bastant moltes de les coses que es formulen en l'Informe.

Quant a l'atur, certament un problema greu, una de les sortides que podem trobar és la formació professional dels joves i ocupacional.

Quant al problema de les drogodependències, sobretot en els casos de gravetat extrema, hi ha d'haver una crida a les institucions. És aquí on abans feia referència jo..., és un tema semblant al de salut mental, en el qual és important que hi hagi una correlació i unes bones relacions entre les institucions i la societat; per tant, un problema de conscienciació. Jo diria que el tema del malalt psiquiàtric és exactament igual.

Quant als drets lingüístics, en els drets lingüístics dels ciutadans hi ha certament unes mancances, sobretot pel que fa referència a les administracions perifèriques, sobretot la de Justícia i la d'Hisenda.

Sistema penitenciari: ha millorat l'assistència sanitària dintre del món penitenciari. I una cosa que també ha sortit: que els delictes que han pogut cometre presos en els seus permisos de cap de setmana o del temps que sigui, de cap manera ens han de fer tornar endarrere en la nova posada en marxa de concessió de permisos. No podem de cap manera anar a una negació d'això: al revés, el que hem de mirar és que aquestes escletxes, les petites fissures que poden haver provocat un mal funcionament, hem de mirar que se solucionin, però jo crec que és important aquesta mesura i s'ha de tirar endavant.

Quant al llibre segon, simplement recalcar que és un recull de conclusions dels anys 89, 90 i 91, amb les deficiències que encara queden, però també amb l'eficàcia de molts dels aspectes tocats per la nostra Administració pública.

Entenem, d'altra banda, que aquesta presentació de l'Informe arriba en un moment que és de transició entre la institució del Síndic, per part dels sortints i de l'entrant, per la qual cosa el que volem és desitjar al nou síndic molts èxits en la seva tasca i estimular-lo i esperonar-lo a treballar força i bé, que, en definitiva, això és el que li agrairà tot el poble de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Viñas.

Ha acabat aquesta sessió específica, per la qual cosa s'aixeca la sessió i passem a la següent.

(Són dos quarts de dotze del matí i sis minuts.)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 30

La sessió s'obre a dos quarts de dotze del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vice-president primer, del secretari segon, de la secretària tercera i del secretari quart. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'Indústria i Energia i de Benestar Social.

Ordre del dia

Punt únic: Designació dels senadors que, d'acord amb l'article 34.1 de l'Estatut d'autonomia i l'article 139 del Reglament, representaran la Generalitat de Catalunya al Senat.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Aquesta tindrà un únic punt de l'ordre del dia, d'acord amb l'article 139 del Reglament, que és la designació dels senadors que, d'acord amb l'article 34.1 de l'Estatut d'autonomia i l'article 139 del Reglament, representaran la Generalitat de Catalunya al Senat.

Prego a un senyor secretari que doni lectura als candidats a senadors presentats pels grups parlamentaris.

El Sr. SECRETARI SEGON: D'acord amb l'article 139.3 del Reglament, es fa avinent que el Grup Socialista al Parlament de Catalunya i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió han proposat els diputats que tot seguit s'especifiquen per a representar la Generalitat al Senat, d'acord amb l'article 34.1 de l'Estatut de Catalunya.

Grup Parlamentari de Convergència i Unió: il·lustre senyor Francesc Codina i Castillo, senyor Ramon Companys i Sanfeliu, senyor Joaquim Ferrer i Roca, senyor Joan Rigol i Roig, senyor Joan Maria Roig i Grau.

Grup Socialista al Parlament de Catalunya: honorable senyor Joan Reventós i Carner, il·lustre senyor Josep Maria Sala i Grisó.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Aquesta presidència pregunta si hi ha assentiment a fer la votació de forma ordinària, sobre aquestes candidatures que s'acaben de llegir.

Hi ha assentiment? (*Pausa.*) Doncs, moltes gràcies, i procedirem, doncs, a la votació en forma ordinària.

Senyores diputades i senyors diputats que estiguin d'acord amb els candidats presentats, es volen posar drets?

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

(*Els diputats de dos sectors de l'hemicicle no s'alcen en cap de les tres crides a votació.*)

Per 86 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions, han quedat elegits senadors els senyors..., il·lustre senyor Francesc Codina i Castillo, l'il·lustre senyor Ramon Companys i Sanfeliu, l'honorable senyor Joaquim Ferrer i Roca, l'honorable senyor Joan Rigol i Roig, l'il·lustre senyor Joan Maria Roig i Grau, l'honorable senyor Joan Reventós i Carner i l'il·lustre senyor Josep Maria Sala i Grisó.

Per part de la presidència s'informarà la presidència del Senat dels senadors designats, als quals es lliurarà la corresponent credencial.

S'aixeca la sessió.

(*Són dos quarts de dotze del matí i onze minuts.*)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 31.1

La sessió s'obre a dos quarts de dotze del matí i onze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'Indústria i Energia i de Benestar Social.

Ordre del dia

1. Elecció del secretari primer de la Mesa del Parlament (arts. 32.3 i 35 del Reglament).

2. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei d'ampliació de crèdit públic de la Generalitat de Catalunya en el 1993 (Reg. 9804), i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

3. Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de creació de la província de Catalunya, (Reg. 273).

4. Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la llei 14/1985, del 12 de juny, que regula el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya (Reg. 10006).

5. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política penitenciària (Reg. 7658).

6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el futur de les petites i mitjanes empreses del sector tèxtil-confecció (Reg. 8038).

7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la qualitat en el subministrament elèctric a Catalunya (Reg. 8503).

8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de sanejament d'aigües a Catalunya (Reg. 8894).

9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la promoció de modificacions a la legislació penitenciària a fi que siguin respectats els drets de les persones privades de llibertat (Reg. 8299).

10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la programació de les obres hidràuliques de Catalunya (Reg. 8300).

11. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de finançament del transport de viatgers a Catalunya (Reg. 8895).

12. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el futur de la mineria a Catalunya (Reg. 8906).

13. Reiteració, de conformitat amb l'article 70.2 del Reglament, de la votació de la Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de millora del sistema de finançament (Regs. 7127 i 10065).

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre els regs agraris de Catalunya (Regs. 10312 i 10536).

15. Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple i també els noms dels qui les han formulades. Aquesta llista, si no ha estat ja distribuïda, serà distribuïda en el curs de la sessió a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa la presidència prega se l'eximeixi de la seva lectura. (Pausa.) Moltes gràcies per aquesta exempció.

Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a les deu hores de demà al matí, dijous.

Elecció del secretari primer de la Mesa del Parlament

El primer punt de l'ordre del dia és elecció del secretari primer de la Mesa del Parlament –articles 32.3 i 35 del Reglament. A conseqüència de la dimissió del secretari primer de la Mesa del Parlament, correspon l'elecció d'un nou secretari –secretari o secretària. Prego que un senyor secretari procedeixi a donar lectura a la norma supletòria de l'article 35, aprovada en la reunió de la Mesa del proppassat 8 de juny.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: «Per a cobrir les vacants que es produeixin en la Mesa durant la legislatura són inelegibles els diputats que no siguin membres del grup parlamentari al qual pertanyia el membre de la Mesa cessat en el moment de ser elegit. Els elegits han d'ocupar els llocs corresponents a les vacants produïdes.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

La votació ha de ser secreta, mitjançant paperetes.

Un senyor secretari procedirà a anomenar les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats perquè s'atansin a la mesa a dipositar llur vot.

(Els secretaris segon i quart criden per ordre alfabètic les diputades i els diputats perquè dipositin llur papereta a l'urna.)

El Sr. PRESIDENT: Hi ha alguna diputada o algun senyor diputat que no hagi estat cridat? (Pausa.) Procedirem a l'escrutini.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El Sr. PRESIDENT: El resultat de la votació ha estat el següent: senyora Flora Sanabra, 71 vots; senyor Castellnou, 4 vots; 42 en blanc i 1 nul. Consegüentment, queda elegida secretària primera del Parlament la il·lustre senyora Flora Sanabra. (Pausa.)

Pot ocupar el seu escó a la Mesa.

Correspon ara, senyores diputades i senyors diputats, l'elecció del secretari tercer de la mesa, que ha quedat vacant, ja que l'anterior ha estat nomenada secretària primera. La votació, naturalment, també ha de ser secreta per mitjà de paperetes; procedirem, doncs, a la votació.

El senyor secretari procedirà a anomenar les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats.

(Els secretaris segon i quart criden per ordre alfabètic les diputades i els diputats perquè dipositin llur papereta a l'urna.)

El Sr. PRESIDENT: Alguna senyora diputada o algun senyor diputat no ha estat cridat? *(Pausa.)* Procedirem a l'escrutini.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El Sr. PRESIDENT: El resultat de la votació ha estat el següent: senyor Castellnou, 65 vots; en blanc, 39, i 1 nul. Consegüentment, queda elegit secretari tercer del Parlament l'il·lustre senyor Castellnou.

Pot ocupar el lloc a la Mesa.

Projecte de llei d'ampliació de crèdit públic de la Generalitat de Catalunya en el 1993

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei d'ampliació de crèdit públic de la Generalitat de Catalunya en el 1993, i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

La Comissió d'Economia, Finances i Pressupost ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa? *(Pausa.)* Té la paraula el conseller d'Economia i Finances, senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra): Senyor president, senyores i senyors diputats, el present Projecte de llei té com a finalitat ampliar el crèdit públic de la Generalitat en l'exercici 93 mitjançant l'Institut Català de Finances.

Aquest actua d'acord amb les directrius de política econòmica establertes pel Govern i la seva capacitat operativa per a la concessió de crèdits i avals està fixada per llei del Parlament. La funció de l'Institut ha tingut una importància creixent en el context de la política econòmica del Govern. Així, davant d'una activitat creditícia total, el 86, de 619 milions de pessetes, l'any 92 es van formalitzar crèdits i avals per import d'11.425,3 milions de pessetes.

Aquest creixement és conseqüent amb el clar objectiu de potenciar l'activitat econòmica, possibilitant l'accés al crèdit i, per tant, facilitar el finançament de les inversions i el refinançament de l'endeutament dels sectors més sensibles en l'actual situació de crisi. L'economia catalana palesa des de mitjans del 92 un deteriorament progressiu; això es manifesta de forma explícita en els principals indicadors econòmics amb una caiguda de la producció industrial i una reducció de l'ocupació que tan sols és comparable en els últims quinze anys a la situació existent en els moments de crisi de l'inici dels vuitanta.

L'economia catalana presenta l'any 92 un dèbil creixement econòmic de l'1% gràcies a l'aportació positiva del sector de serveis, que creix l'1,9%, i també al sector agrari, que té una producció final bastant positiva, afavorida per les

condicions climàtiques favorables. Tanmateix, tant el sector industrial com el de la construcció tenen un decreixement del 0,2% i del 2,7%, respectivament.

L'evolució al llarg de l'any 92 posa de manifest un continu empitjorament de l'activitat, que afecta tots els sectors; aquesta situació es fa extensiva als primers mesos d'enguany, de l'any 93, en especial al sector industrial, on els resultats negatius s'han aguditzat, fins i tot, més.

Durant el primer trimestre de l'any 93 s'ha produït a Catalunya una destrucció neta de 24.900 llocs de treball en relació amb la situació de finals del 92 i de 110.900 en relació amb el primer trimestre del 92. El nivell d'atur, segons les dades de l'Inem, d'atur registrat, col·loca en aquest atur 310.235 persones el mes de maig, però l'EPA, l'Enquesta de Població Activa, situa el primer trimestre en 430.000 persones; hi ha una diferència, per tant, molt gran entre l'EPA i les dades de l'Inem. Però, en tot cas, la situació és greu.

La crisi en el sistema monetari europeu, oberta a mitjans del 92, provoca el realineament de la pesseta en tres ocasions, amb la devaluació de la divisa espanyola del 20% en relació amb el marc alemany en menys de nou mesos. Aquest factor és el que permet esperar una certa recuperació en l'exportació industrial i en el turisme.

La relaxació canviària i la debilitat de la demanda interna suposen un incentiu a les exportacions —ho acabo de dir—, que creixen notablement al llarg del 92 i en especial en els primers mesos d'enguany. Aquest és, de fet, l'aspecte més positiu de l'evolució recent de l'economia. Les importacions, per la seva part, presenten una desacceleració progressiva des de 1992, com a conseqüència, sobretot, malauradament de l'atonía de l'activitat interna.

L'evolució del comerç exterior és l'aspecte més positiu de l'evolució econòmica dels darrers mesos, amb un creixement en els tres primers mesos de l'any del 16,9%, mentre les importacions cauen en el mateix període un 10,6%. Les dades de la inversió estrangera només són disponibles fins al 92; per tant, no és possible valorar com està evolucionant aquesta dada al llarg de 1993. No obstant l'anàlisi de les dades de 1992 mostren una reducció significativa de l'afluència de capital estranger, amb una evolució negativa respecte del 91 del 43,5%; aquesta reducció afecta bàsicament el sector de serveis i, en especial, el grup d'activitats financeres i d'assegurances, que havia augmentat molt a Catalunya, però la inversió industrial manté una evolució positiva, si bé molt moderada, 9,6%, en especial si es compara amb períodes precedents, on els increments eren molt superiors.

Les perspectives econòmiques internacionals, i en especial a l'àrea comunitària, no fan preveure una recuperació a curt termini de l'economia; hi ha, no obstant, diferents propostes d'incentivar el creixement en altres àrees mundials, és a dir, Estats Units i el Japó. A l'àrea comunitària la situació recessiva va impulsar a promoure, en la darrera cimera d'Edimburg, un conjunt de mesures per fomentar la recuperació econòmica i reduir l'atur sota el nom d'«Iniciativa pel creixement econòmic», mentre l'economia comunitària se-

gueix pendent de la ratificació definitiva del Tractat de Maastricht per tots els països membres i de resoldre les incerteses sobre els terminis per avançar en el procés de la unió econòmica i monetària. La progressiva reducció dels tipus d'interès a l'Europa comunitària és també una de les bases de la futura recuperació.

Aquesta reducció del tipus d'interès a Espanya és també un factor clau per a la recuperació econòmica, en especial si es té en compte el diferencial existent amb els països de l'entorn. La reducció d'aquest tipus, ja tímidament iniciada, està lligada, no obstant, a diferents factors que condicionen l'abast d'aquesta reducció a curt i mig termini. Entre aquests factors, un dels principals és l'evolució dels tipus d'interès del marc. Mentrestant l'economia catalana palesa l'efecte negatiu d'aquests alts tipus d'interès, precisament quan és més necessari que s'incrementi la reestructuració de les empreses i que es millori la seva competitivitat. El creixent nombre de suspensions de pagaments i de fallides són un bon exponent del context negatiu amb què s'enfronta el teixit empresarial català, el qual està format, bàsicament, com vostès saben, per petites i mitjanes empreses.

Aquestes empreses necessiten un esforç suplementari d'adaptació i de millora de les estructures productives per poder competir dins del Mercat Únic europeu no només en termes de preus i de costos, sinó també millorant aspectes com són la tecnologia, la qualitat, la internacionalització, el disseny, la política de marques, etcètera. Això requereix la disposició d'uns fons que les condicions del sistema financer actual no ofereixen a les possibilitats de gran nombre de petites i mitjanes empreses.

L'estructura financera de l'Institut Català de Finances, assentada en una proporció equilibrada entre els recursos propis, originats per les aportacions de capital de la Generalitat, i el producte del seu endeutament, possibilita establir unes condicions financeres ajustades als projectes d'actuació a llarg termini. Durant el 1992 l'Institut ha actuat en aquesta línia; el 24,2% de la seva activitat creditícia es va destinar al tèxtil; aquest percentatge s'incrementa fins al 39% si s'incorpora l'aval concedit a la Seda de Barcelona. És a dir, del total d'operacions formalitzades el 1992, els 11.425,3 milions de pessetes que indicava al principi de la meua intervenció, 4.460 milions es van destinar a aquest sector —em refereixo al tèxtil. Des d'una perspectiva més àmplia, els destinataris del 64,2% dels préstecs i avals foren les indústries manufactureres, i el 19,5% serveis sanitaris; el 16,3 restant es va distribuir entre la resta de sectors: comerç, el 2,8%; transports i comunicacions, el 2,4%; assistència social, el 2,2%.

Quant a les condicions financeres de les operacions de l'Institut durant el 1992, el 62,2% es van formalitzar en terminis superiors a cinc anys, i per al 83,1% dels préstecs es va aplicar un tipus d'interès referenciat al Mibor +0,75 punts.

Com a resum de la breu referència de l'actuació de l'Institut en el 1992 s'ha de destacar que la seva funció instrumental no està finançada amb transferències corrents amb

càrrec al pressupost de la Generalitat, al contrari, el seu compte de resultats dona un saldo positiu de 209,8 milions de pessetes. Per una altra part, i seguint les directrius del Banc d'Espanya, el fons de provisió per a insolvències assolí el 31 de desembre de 1992 la xifra de 1.335,4 milions, import que representa el 78,6% del compte d'actius dubtosos; 1.699,4 milions, és a dir, el 6,8% del total de cartera viva de l'Institut.

La Llei de pressupostos per a l'any 1993 autoritza l'Institut a augmentar el seu endeutament en 3.500 milions de pessetes, sense que pugui superar un màxim d'endeutament viu de 16.000 milions. El producte financer d'aquesta autorització més l'aplicació de l'aportació de capital de la Generalitat i els recursos generats per la pròpia activitat situen la capacitat inicialment fixada per a la formalització de préstecs en 7.028,7 milions de pessetes. Quant a la concessió d'aval, la Llei de pressupostos de 1993 va augmentar en 2.000 milions la línia general. Aquest import, més els recollits a la Llei per als sectors sanitaris i de serveis socials situen la capacitat inicial d'aval de l'Institut en 8.252 milions de pessetes. En conseqüència, l'activitat creditícia total inicialment prevista per al 1993 sumava 15.280,7 milions de pessetes.

Com ja s'ha dit, a l'últim trimestre de 1992 es va manifestar de manera clara la reducció de l'activitat econòmica, accentuada en el primer trimestre de 1993. Aquesta situació exigeix mesures correctores per mitjà de la potenciació del crèdit públic de la Generalitat i dels ajuts a les empreses, reforçant les previsions pressupostàries inicials per al 1993.

En relació amb aquest últim extrem, el Govern de la Generalitat, en aplicació de les competències que li atorga la Llei en relació amb les modificacions pressupostàries, acordà el 6 d'abril de 1993 reduir en 1.700 milions de pessetes els crèdits consignats en els departaments per augmentar, amb el mateix import, els ajuts per a la reconversió i estructuració de les empreses canalitzats a través del Departament d'Indústria, 1.200 milions, i del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, 500 milions; total, 1.700 de modificacions pressupostàries.

Respecte al crèdit públic, el Govern va acordar tramitar el present Projecte de Llei, que amplia en un total de 3.800 milions l'operativa creditícia de l'Institut Català de Finances: 2.050 milions per a les operacions de préstecs i 1.750 milions destinats a la línia general d'aval. En conseqüència, l'ajust pressupostari total, promogut pel Govern per fer front a l'actual situació, augmenta les actuacions previstes inicialment en els pressupostos en 5.500 milions de pessetes, suma de l'increment de les transferències a empreses, 1.700 milions —modificacions pressupostàries que es fan per acord del Govern—, i de l'augment de l'activitat creditícia de l'Institut Català de Finances, amb 3.800 milions de pessetes, que es fa a través d'aquesta Llei. En concret, aquest Projecte de Llei suposa augmentar l'aportació de capital a favor de l'Institut en 600 milions i autoritzar un increment del seu endeutament, de l'endeutament de l'Institut, en 1.450 milions. La suma d'ambdós conceptes, 2.050 milions, es desti-

narà –com ja s'ha dit– a la concessió de préstecs; addicionalment inclou l'autorització per incrementar els avals en 1.750 milions de pessetes.

La necessitat d'augmentar la capacitat operativa de l'Institut es reforça en funció de les actuacions realitzades durant els cinc primers mesos de 1993; el 31 de maig d'enguany el marge fins al final de l'exercici per a noves operacions de préstecs era de 1.596,1 milions de pessetes i el marge per a noves operacions d'avals de 1.332,4 milions. Davant d'aquests imports, les operacions en estudi a la data assenyalada sumaven 3.095,8 milions en préstec i 3.190 en avals.

Aquest Projecte de llei possibilitarà atendre les exigències que produeixi l'actual situació econòmica de manera coherent amb l'objectiu de mantenir i potenciar el teixit industrial de Catalunya i amb la possibilitat d'obtenció de recursos amb què compta la Generalitat.

Per últim, s'ha incorporat l'autorització a favor de l'Institut Català de Finances, perquè pugui avalar les operacions de crèdit que concerta l'Hospital General de Catalunya, per un import màxim total de 2.000 milions de pessetes; es tracta d'una actuació específica, que respon a la política del Govern en matèria hospitalària; aquesta operació s'ajustarà a les condicions i garanties pròpies de les operacions de l'Institut.

En conseqüència, senyores i senyors diputats, amb tot el que he exposat, sollicito el vot favorable al Projecte de llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Hi ha reservades dues esmenes a la totalitat, de retorn. La primera és presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya; per defensar-la, té la paraula la il·lustre diputada senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, al mes d'abril el Govern va entrar el Projecte de llei d'ampliació del crèdit públic de la Generalitat per a l'any 93, que avui discutim, amb una exposició de motius que justificava el contingut del Projecte de llei dient que el seu objecte era el manteniment i desenvolupament dels sectors productius de l'economia catalana. Això es feia augmentant en 2.000 milions de pessetes la capacitat de l'Institut Català de Finances per a concedir préstecs i en 1.550 milions de pessetes la seva capacitat per a concedir avals.

El mateix Projecte remetia a la memòria explicativa. Memòria que, amb gran sorpresa nostra, no aportava cap informació rellevant sobre els motius reals que impulsaven el Govern a presentar aquest Projecte de llei. Només quan el Grup de Convergència i Unió va fer les seves esmenes a l'articulat sabérem de ben cert el que ja pressentíem, i és que el que ha impulsat el Govern a presentar aquest Projecte de llei era la necessitat d'instrumentar via Parlament la concessió d'un aval de 2.000 milions de pessetes a l'Hospital General de Catalunya.

Llavors entenguérem per què un projecte que teòricament havia de servir –com deia la seva exposició de motius– per al manteniment i desenvolupament de sectors

productius no responia a cap pla rigorós de potenciació de la reactivació econòmica, ni havia estat debatut a la Mesa de política industrial, que s'ha creat recentment amb els sindicats, cosa bastant raonable –diguem-ne– si el Govern el que vol es fer realment aquesta reactivació econòmica. Per tant, el que estem discutint avui en aquest Parlament és, fonamentalment –fonamentalment–, un tràmit que permet al Govern donar un aval de 2.000 milions de pessetes a l'Hospital General de Catalunya. No estem discutint sobre un instrument d'ajuda al desenvolupament dels sectors productius.

Després de la intervenció del senyor conseller podem dir clarament que coincidim en part amb el diagnòstic que hi fa, coincidim en bona part amb la gravetat de la situació econòmica que estem vivint, amb el problema greu de desocupació, de pèrdua de llocs de treball a Catalunya, coincidim amb aquest diagnòstic. Però volem dir dues coses clares, senyor conseller. En primer lloc, per fer front de veritat a la crisi del sector productiu, per ajudar realment a crear ocupació i a sortir de la crisi no basta una política d'avals. Ja hem discutit a bastament en aquesta cambra el que caldria fer per fer això possible. Per tant, no basta una política d'avals per fer front a la situació de gravetat.

Però, és més, jo en segon lloc els voldria dir clarament que vostès avui estan parlant d'augmentar en 3.750 milions de pessetes la capacitat de concedir préstecs i avals, però d'aquesta quantitat més del 50% vostès el destinaran a donar suport a l'Hospital General de Catalunya. Per tant, com és possible que estiguin parlant de la gravetat de la situació i només destinin 1.750 milions de pessetes a intentar resoldre aquesta situació? Escolti'm, aquí hi ha una contradicció flagrant. Més del 50% dels diners els destinaran a l'Hospital General de Catalunya. Aquesta és la primera raó per la qual presentem una esmena a la totalitat del projecte, una esmena de retorn. El motiu formal perquè es presenta el projecte no és el motiu real.

La segona raó de fons del nostre rebuig és que tampoc estem d'acord amb el motiu real de presentació d'aquest Projecte de llei. No estem d'acord que des de l'Institut Català de Finances, des del Govern de la Generalitat es concedeixi un aval de 2.000 milions de pessetes a l'Hospital General de Catalunya. Tres motius són els que ens fan dir a nosaltres que no es oportuna la concessió d'aquest aval.

El primer motiu: es canalitzen i es destinen recursos públics –la concessió d'un aval és un recurs públic– a una empresa que té una viabilitat més que dubtosa, tant en l'actualitat com en el futur. Es tracta d'una solució financera que desnaturalitza de fet la concessió d'un aval, ja que quan es concedeix un aval des del sector públic hi ha d'haver el màxim de garanties que aquest aval ajudarà veritablement a fer reeixir un projecte empresarial, més quan el servei que ofereix és assistència sanitària. No serveix, no basta dir que l'únic argument que fa donar aquest aval és que hi ha un conjunt de treballadors molt important que hi treballen; sabem que quan un aval es dona només per aquesta raó està abocat al fracàs. És allò que diuen en castellà, aquella dita que *pan para hoy, hambre para mañana*. Per molt preocu-

pant que sigui la situació d'aquests treballadors, que compartim plenament, per molt preocupant que sigui és fer demagògia dir que donem aquest aval per aquesta situació.

Aquest projecte empresarial de què avui parlem ha estat qualificat pel mateix Govern, en boca del conseller de Sanitat –i en això els remeto al *Diari de Sessions*– d'un gran somni fet erròniament des del començament amb un finançament equivocat, amb error de gestió de pes. Segons les mateixes fonts, el conseller de Sanitat va qualificar aquest equipament d'absolutament desproporcionat: «Aquest somni» –al qual es referia el senyor conseller– «no té només un problema de gestió; té un problema seriós de concepció. Avui diuen els experts que perquè una entitat d'aquest tipus pugui funcionar ha de tenir com a mínim 400.000 persones que hi estiguin vinculades. Estem parlant d'una entitat que en té 75.000. No pot ser que cada mútua tingui el seu hospital, no pot ser.» I aquestes paraules, que comparteixo, no són meves, són paraules del senyor conseller de Sanitat: «No pot ser que cada mútua tingui el seu hospital.» No existeixen garanties que, realment, l'Hospital General de Catalunya sigui viable, no n'existeixen. És més, jo crec que vostès, el Grup de la majoria, tan bé com jo saben que el més probable és que no se'n surti, aquest hospital. L'única explicació que avui podem trobar a aquesta decisió del Govern és que possiblement –possiblement, dic– estiguin sotmesos a pressions, pressions a les quals vostès han cedit.

La concessió d'aquest aval sempre seria difícil d'entendre, però més avui en un moment en què tothom, i especialment la Conselleria, estan exigint una optimització dels diners en sanitat perquè hi ha un estancament preocupant a la despesa sanitària, que fa que moltes prioritats de primer ordre no es puguin abordar.

La segona raó per la qual ens hi oposem és que vostès ens demanen un suport a una decisió política important sense que nosaltres tinguem cap informació rigorosa sobre el Pla de viabilitat que se suposa que han elaborat des de l'Hospital General de Catalunya. Primer, ens colen l'aval i després ens donaran explicacions d'amb quines condicions s'atorga. Per exemple, pregunto: contempla aquest Pla de viabilitat la concertació amb el Servei Català de la Salut, ja sigui de serveis o d'un àmbit territorial? Aquest és un tema que ens preocupa al nostre Grup Parlamentari, i ens preocupa molt. En cas que existeixi concertació, com es garanteix el principi d'equitat en l'accés als serveis sanitaris? Com es manté la coherència dissenyada en el Mapa sanitari quan desplega la XHUP? Com es garanteix l'equilibri territorial en l'assignació de recursos públics? Són masses interrogants a contestar abans de donar suport a una operació de l'envergadura de la que avui se'ns presenta.

El tercer motiu i últim és que la concessió d'un aval de 2.000 milions de pessetes a l'Hospital General genera un greuge comparatiu important amb la resta d'hospitals de la XHUP. Que poc ha facilitat la Conselleria de Sanitat la concessió d'aval a altres centres hospitalaris molt més reals, molt menys basats en somnis que el projecte que avui discutim!

Per tots aquests motius demanem el retorn d'aquest Projecte al Govern, perquè la concessió d'un aval pot ser un instrument molt important, molt útil per a una empresa quan es oportú, però la concessió d'un aval quan no hi ha veritables garanties de viabilitat d'un projecte, quan aquest projecte es considera un gran somni, és un greu error polític.

Vull acabar dient que tant de bo la que avui els parla estigui equivocada, tant de bo sigui el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya qui estigui equivocada quan qualifiquem aquest projecte d'inviable. És de les vegades que els asseguro, senyores i senyors diputats, que un error propi seria més ben rebut.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Hi ha possibilitat d'un torn en contra? Es deu reservar per fer-ho per a les dues esmenes a la totalitat. Doncs, ara veurem l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Socialista; per defensar-la, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carnicer.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor president. Jo haig de començar dient que aquest podríem creure que era un projecte de llei esperat, en el sentit que són molts els governs que en una situació de crisi com la que ha apuntat el conseller i que jo també contribuiré a descriure amb alguna altra dada més, han optat per..., podríem anomenar-ne «mesures de xoc» per intentar que hi hagi una reactivació de l'economia del país. Estem en una situació –el conseller ho ha dit, en aquest sentit estic d'acord– d'una crisi internacional que afecta en major mesura els estats europeus que en altres zones del món i, segurament, en el futur això encara serà més així. Podrem veure més aviat la recuperació d'Estat Units o Japó que no pas la dels estats europeus.

A Espanya hem passat de creixements del 4% dels anys 88-90 fins a una mica més de l'1% l'any passat i ens estan avançant creixements negatius per a enguany, per als primers mesos, per a enguany. Això, evidentment, ha comportat també que les xifres d'aturats siguin unes xifres que es vegin sotmeses a creixements molt elevats. Això s'ha complicat molt més amb els elements del sistema monetari europeu, que ha provocat que, doncs, algunes monedes, entre elles la pesseta, s'hagin vist obligades a reajustar la seva paritat en diferents ocasions, la darrera d'elles fa molt poc temps.

Però aquesta evolució té també els seus trets característics a Catalunya, derivats d'una banda de la pròpia estructura productiva del país i per l'altra de l'activitat en alguns elements –o inactivitat en d'altres– del Govern de Convergència i Unió davant d'aquesta situació. Si intentéssim una mica sintetitzar quina és la situació de Catalunya en relació amb la resta de l'Estat, podríem dir que durant l'any 1992 hem crescut per sota del que ha crescut l'Estat –més o menys quantitat, però per sota–, que les xifres d'aturats, avui en dia, a Catalunya estan creixent a un ritme que és el doble del ritme de la resta de l'Estat –període maig 93-juliol 92; en el conjunt d'Espanya s'ha crescut un 15,9% els aturats, a Catalunya han pujat un 30%, és cert que encara tenim una taxa d'atur inferior a la de l'Estat, però que

també és cert que aquest diferencial es va reduint a marxes forçades.

Els increments de preus a Catalunya no els ha citat el senyor conseller. Jo crec que són un element també interessant per veure quina és la nostra conjuntura. En els darrers dotze mesos en el conjunt d'Espanya s'han augmentat un 4,6%; a Catalunya un 5,4%. L'increment de preus més elevat de tot l'Estat després de la Rioja. L'any anterior, el que hauria acabat –diríem– al maig de l'any 92, també vam tenir un diferencial de pràcticament un punt. Venim tenint, en els darrers anys, un diferencial en l'increment de preus de pràcticament un punt de manera acumulativa. Això voldria dir que, segurament, estem perdent... No, no voldria dir: vol dir; vol dir que estem perdent competitivitat en relació a la resta de l'Estat, com a mínim per la via dels preus.

De totes aquestes dades podem afirmar que el deteriorament de la situació econòmica a casa nostra és greu, amb tots els elements de tipus social que això comporta i que fan que cada cop sigui més preocupant, més si considerem que també els elements de competitivitat fan que estiguem preocupats en el conjunt del país, fins i tot crec que des de la mateixa Administració catalana, des de l'Administració de Convergència i Unió, hi ha qui està tan preocupat que comença a dir coses que a nosaltres ens preocupen molt, en el sentit que caldria augmentar el proteccionisme. Hi ha alguna veu des de la seva Administració que està parlant ja, torna a parlar de proteccionisme. I això seria un element que encara, si la tendència que tinguéssim fos una tendència a tancar-nos dintre nosaltres mateixos, seria encara molt més greu.

Davant d'aquesta situació arreu ha sortit, doncs, la vella polèmica de quina ha de ser l'actuació dels governs, si tornar a les polítiques keinesianes o bé unes polítiques ultraliberals de no-intervenció. En el conjunt de l'economia europea els diferents països han arribat ja a acords, acords que s'estructuren essencialment en foment de les inversions, en rigor en la despesa pública i en protecció d'aquelles situacions socials més desfavorides. Fins i tot, s'han pres ja elements, com ha dit el conseller, iniciatives concretes: la iniciativa europea de creixement –que ell ha citat–, la inversió de quatre bilions de pessetes i les recomanacions als estats en el sentit de reorientar la seva despesa cap a la despesa d'infraestructures, cap a la despesa d'inversions. Hem vist també com el Govern de l'Estat ha pres mesures en aquest sentit, darrerament; fa uns mesos que se centaven essencialment en projectes de noves inversions, en mesures de tipus fiscal, en mesures de tipus laboral i en mesures de recolzament a la petita i mitjana empresa.

Era, per tant, esperable i esperat que hi hagués també aquí a casa nostra, Catalunya, una iniciativa del Govern que davant d'aquesta situació ens permetés..., bé, reaccionar d'alguna manera i veure quin tipus de mesures podíem portar a terme.

Aquest és el Projecte de llei que estem debatent avui i que hem de dir que a nosaltres ens ha deixat totalment decebuts. Decebut, jo diria, en dos nivells, si més no. Decebut

pel mateix contingut del Projecte –és un projecte molt feble, és un projecte que pràcticament no comporta modificacions importants ni representarà cap tipus d'impuls important a l'economia del país–, però també decepcions en relació amb algunes notes de premsa: crec que de referències de l'honorable conseller d'Indústria, que parlava de 45.000 milions, si mal no recordo, en les notes de premsa que hem consultat. Per tant, després de llegir «45.000 milions», que se'ns presenti un projecte en què simplement es diu que l'ICF podrà donar 2.000 milions de crèdits addicionals, que no seran en cap cas reducció de cap tipus de despesa, sinó fruit de nou endeutament, i que també s'incrementi en 1.700 milions –1.750 milions, inicialment, i 3.750, després de la modificació presentada per Convergència i Unió– el límit dels avals és, des del nostre punt de vista, una cosa totalment insuficient.

Jo no sé si amb aquesta minúscula aportació vostès creuen que poden treure el país de la crisi o poden contribuir, simplement, que el país pugui sortir de la crisi una mica més ràpidament. D'un pressupost d'un bilió i mig de pessetes, estem parlant de 2.000 milions de pessetes de reestructuració, o si agafem els 1.700 de modificació pressupostària que a més deia el senyor conseller, doncs passariem a prop de 4.000 milions de pessetes; 4.000 sobre un bilió i mig és una quantitat totalment insuficient. Vostès creuen que el Govern de Convergència i Unió no pot fer realment res més que això?

Nosaltres creiem que no, creiem que cal fer molt més i que, a més a més, es pot fer molt més. I per això hem presentat aquesta esmena de retorn. Presentem aquesta esmena de retorn que és no solament una esmena en si mateixa, sinó que a més a més hi ha un conjunt d'esmenes parcials que entenem i volem que articulin un plantejament alternatiu que, encara que expressarem defensades particularment, ara jo voldria també en aquest torn donar-los el sentit de la globalitat que necessàriament han de tenir.

A finals de l'any passat la majoria d'aquest Parlament va aprovar un Pressupost, que és el que ara estem modificant d'alguna manera, que ja aleshores qualificàvem nosaltres d'expansiu, donat el context en què es situaven el pressuposts de les altres administracions a finals de 1992.

Recordem-ho breument. El pressupost vigent, el pressupost de 1993, comportava un increment de les despeses de personal de prop d'un 8%, al costat d'un creixement nominal dels salaris que no arribava al 2% –era de l'1,8 i escaig, però no arribava al 2%–, la qual cosa significava un creixement expansiu de la despesa de personal, en si mateixa, d'un 6%. Incrementava les despeses en béns i serveis, al capítol 2, en un 6%, quan la inflació era d'un 4% i quan en moltes altres inversions, administracions, estaven en el 2%. Les subvencions corrents, capítol 4, s'incrementaven en un 13%. Estàvem, doncs, ho dèiem en aquell moment –ho dèiem en aquell moment i crec que podem tornar-ho a confirmar avui– en una projecció més de la despesa incontrolada del Govern de Convergència i Unió davant del pressupost de la Generalitat.

Però aquestes dades avui vénen corroborades d'alguna manera per una publicació de la mateixa Conselleria, en la qual es fa una comparació dels pressupostos de les quatre comunitats autònomes que tenen competències de l'article 151: Catalunya, Galícia, València i Andalusia. Aquesta és una comparació que comença a ser avui ja perfectament fiable, en tant que el nivell de competències és equiparable i que el nivell de traspassos és relativament semblant.

Si agafem els pressupostos, les dades de l'any passat, que són les que disposem en aquest moment, d'aquestes quatre comunitats, les dades no poden ser més eloqüents. En despesa corrent, Catalunya és la comunitat autònoma que gasta més d'aquestes quatre, fins al punt que avui el funcionament de la Generalitat ens costa un 10% més als catalans que no el funcionament de les altres comunitats autònomes amb un nivell de competències semblants.

L'any passat a Catalunya el Govern es va gastar 154.170 pessetes per habitant en despeses corrents. La mitjana de les altres tres comunitats era de 140.709 pessetes per habitant. Són dades de la mateixa Conselleria. Això equival a dir que si el Govern del senyor Pujol s'hagués gastat el mateix, en la mateixa proporció, que les altres comunitats autònomes, disposaríem avui d'un fons de 90.000 milions de pessetes addicional per mantenir l'Administració d'aquest país, que podríem dedicar a aquest esforç, a aquest nou impuls que necessita l'activitat econòmica a casa nostra –quantitat que, dit sigui de passada, és molt inferior a la que nosaltres proposem en les modificacions parcials que després comentarem. És difícil, doncs, parlar de rigor; és difícil parlar d'adequació pressupostària, quan ja a la mateixa casa es veu que aquest rigor i aquesta qualificació pressupostària n'estan totalment mancats.

Nosaltres entenem que davant d'aquesta situació, d'aquesta greu situació, el Govern tenia l'obligació de proposar a aquest Parlament un conjunt de mesures, la incidència de les quals fos més important que la que ell ens ha proposat. En primer lloc, perquè el país ho necessita. En segon lloc, perquè els marges de llibertat dels pressupostos de la Generalitat ho permeten, en la mesura que també apliquem a casa nostra allò que demanem que s'apliqui als altres. I finalment, per un element prou important: l'efecte exemplificador que cal donar en totes les àrees de l'Administració.

Per això nosaltres creiem que hi ha una alternativa possible, una alternativa que hem intentat esbossar en el conjunt d'esmenes parcials, i que demanem que per part del Govern es proposi un veritable pla d'actuació i mesures urgents, basats en les següents dades: creiem necessari que des del Govern de la Generalitat hi hagi un nou impuls a l'economia catalana que compti amb un increment de les inversions, que nosaltres avaluem en uns 40.000 milions de pessetes, amb un pla de suport a la petita i mitjana empresa, que requeriria uns 6.000 milions, i un pla d'ocupació local, que requeriria uns 5.000 milions addicionals. I per finançar això és molt senzill, cal només que es mirin vostès les receptes que ja en altres moments els hem donat: rigor en personal,

rigor en despeses de funcionament, rigor en les subvencions, congelació dels dèficits dels organismes autònoms i reducció de les despeses sumptuàries. Amb aquests elements n'hi hauria prou per poder aconseguir els fons necessaris perquè aquest país pugui funcionar.

Tots això els ho explicarem després amb més detall, a continuació, en les esmenes parcials, però, a tall de resum, senyora i senyors del Govern, senyores i senyors diputats de la majoria, estem davant d'un projecte de llei que, en la nostra manera de veure, és totalment insuficient. Difícilment –difícilment– podran fer creure al país que amb 5.000 milions, agafant la seva xifra de modificacions pressupostàries sobre un pressupost d'un bilió i mig de pessetes, aquest país pot notar-ho, per començar a tirar endavant, pot aconseguir millores substancials. Difícilment això ho considerarà ningú, i més quan vostès tenen moltes més possibilitats de poder fer quelcom a favor de l'economia d'aquest país, quelcom a favor del sistema productiu. El seu pressupost, els seus marges de llibertat, així ho permeten.

I és per això que nosaltres presentem aquesta esmena de retorn.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Torn en contra. Té la paraula el diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA: Senyor president, si em permet, no seria un torn en contra, sinó que seria de posicionament, després d'escoltar els altres dos grups.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, en no haver-hi torn en contra, passem a les intervencions dels grups parlamentaris.

El Grup Parlamentari Popular. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, lo Grup Parlamentari Popular votarà abstenció a les esmenes a la totalitat que s'acaben de defensar i, a la vegada, demanarem votació separada a l'ampliació de crèdit que proposa el Consell Executiu.

I quan est Projecte de llei, com ja s'ha dit abans, parla del manteniment i desenvolupament dels sectors productius de l'economia catalana, recordo, senyores i senyors diputats, lo debat de pressupostos de la Generalitat de 1993, concretament lo debat de les esmenes a la totalitat, on est portaveu, en una intervenció molt estudiada, segons paraules del mateix conseller d'Economia i Finances, est portaveu ja advertia de la situació general d'una crisi perillosa i de les dificultats de tota naturalesa que estaven i estan suportant les empreses catalanes, sotmeses o immerses en un procés de recessió econòmica, la gravetat de la qual, sis mesos després d'aquell debat, va més enllà de les nostres previsions, de totes les previsions més pessimistes, formulades en lo seu dia per imparcials i notables experts i formulades també per institucions de reconeguda solvència.

I com a primera acció constructiva, i al marge d'estes consideracions de crisi i de recessió fins avui mai del tot acceptades pel conseller senyor Alavedra, lo Grup Popular vol reconèixer en est moment que, independentment del desacord en els pressupostos generals de la Generalitat i a pesar

dels defectes de forma i de fons que apareixen en est Projecte de llei, vol reconèixer que el Departament d'Economia i Finances, en l'últim exercici de 1992 i en el que va de 1993, ha incrementat notablement la seva precisió pressupostària en aquella part que fa referència als aspectes quantitatius, és a dir, principi de nul·litat pressupostària, principi d'especialitat quantitativa i principi d'especialitat temporal. I és així perquè als sis mesos de la seva aprovació, de l'aprovació dels pressupostos, una modificació d'esta Llei de pressupostos a través d'ampliació de crèdit públic per 2.050 milions de pessetes, més 2.000 milions d'aval determinat, no hauria de significar, no hauria de suposar, esta modificació, una crítica al trencament dels principis clàssics de la pressupostació, sobretot perquè modernament estos principis han anat perdent rigor, o han atenuat lo seu rigor, fonamentalment per facilitar més capacitat de maniobra financera a tota l'Administració i en atenció també a una millor —no dic a una major—, a una millor intervenció pública en la vida econòmica de la nostra societat.

I fins aquí probablement hi estaríem d'acord. El que passa, honorable senyor conseller d'Economia i Finances, és que en lo Projecte de llei que avui sotmeten a la nostra consideració, lo rigor pressupostari es trenca de manera excepcional, raó que acceptem plenament, però també trenquen de manera injustificada, trenquen est principi de manera injustificada, on los motius, les causes i la rectitud no tenen res a veure amb la legalitat de les operacions que ens proposem executar.

Perquè una vegada més —ja s'ha dit aquí per part de la portaveu d'Iniciativa per Catalunya— los portaveus corresponents han de formular los nostres posicionaments induïts per la intuïció, més que emparats per la documentació, a partir que l'estudi econòmic i la memòria d'actuació que ens han facilitat ni tan sols serveix per a complir un tràmit —o, si ho prefereixen, una estratègia— que almenys evita les reclamacions i les crítiques a les formes, respecte al tracte que mereixen els grups parlamentaris de l'oposició: simplement, dos folis per 2.000 o 2.050 milions de pessetes, no significa que hi hagi ni un estudi analític, ni un examen descriptiu, ni raó documentada, ni programa d'objectius, ni projecte de prioritats.

I nosaltres preguntem: en virtut de què seran suficients 2.050 milions de pessetes per al desenvolupament dels sectors productius de l'economia catalana? —ja ho sé, senyor conseller, què em vol dir. A partir de quin estudi han arribat a l'exactitud que són 2.050 milions de pessetes l'increment puntual i precís del crèdit públic de la Generalitat?

Una primera aproximació a la qüestió sotmesa a debat en est moment ens obliga a fixar la nostra intuïció al rerefons i al caràcter de l'operació de suplement de crèdit que es proposa. En primer lloc, es tracta d'una operació d'endeutament que recau sobre l'Institut Català de Finances, però que, d'acord amb les partides destinades, servirà per a finançar operacions del sector públic presumiblement de la Generalitat, o bé de les administracions locals, ja siguin diputacions, ajuntaments o consells comarcals.

En segon terme, en los 1.450 milions de pessetes el finançament dels quals correspon a l'endeutament, el que s'està produint en la pràctica és un increment del volum de finançament al marge de la Generalitat, integrat pel deute públic, crèdits a tresoreria i crèdits a la inversió, que, si bé en est moment se sotmet a l'aprovació del Parlament, no compta com a endeutament de la Generalitat. Per això, i potser per costum, en tractar lo recurs o la qüestió del recurs en el finançament aliè, quasi sempre tots parlem exclusivament de l'endeutament de la Generalitat, però mai parlem d'endeutament dels organismes autònoms. I en est Projecte de llei lo fet és idèntic: se financen operacions del sector públic de la Generalitat, la Generalitat no assumeix la càrrega financera o la càrrega del seu finançament, la Generalitat trasllada la càrrega a l'Institut Català de Finances i l'Institut Català de Finances executa els crèdits i les bestretes en favor de la dependència administrativa corresponent.

I, per últim, la raó d'est Projecte de llei, també per deducció, entenem que té el seu origen, com hem dit abans, en crèdits al sector públic de la Generalitat; la falta de transparència d'esta inversió no permet jutjar la finalitat d'est suplement de crèdit, perquè qualsevol decisió de la despesa pública —i molt més una ampliació— no es pot presentar com una decisió asèptica o camuflada, que mai se justifica, esta decisió, per si mateixa, sinó que es justifica en funció de la conveniència, de l'oportunitat i de la finalitat documentada de la inversió, i amb molta més raó si es recorre a l'endeutament produït externament a la Llei de pressupostos per mediació d'una ampliació de crèdit.

I amb tota l'extensió de la paraula afirmo que s'han negat als grups parlamentaris de l'oposició les bases apropiades per a jutjar l'oportunitat política d'un projecte de llei, que, una vegada més, en solitari, només l'aprovarà lo Grup majoritari —acció per una altra part, esta, normal i intranscendent, segons la impressió i l'opinió del mateix conseller d'Economia i Finances.

I amb tot, tornem a preguntar: a quins sectors de l'economia catalana se refereix lo preàmbul del Projecte de llei en qüestió? Al comerç, a l'agricultura, a la metal·lúrgia, a la construcció, als serveis, al tèxtil...? Quin estudi sectorial com a mínim dóna suport a la puntualitat dels 2.050 milions de pessetes? Han elaborat alguna previsió en relació amb les possibles demandes externes que responguin a l'ampliació proposada? Vull recordar que en estos moments de crisi i de recessió econòmica la iniciativa privada, almenys, és insensible a utilitzar la seva pròpia capacitat d'endeutament, ja sigui per raons d'estratègia, per motius d'incertesa o per qüestions de confiança. I un fet evident que dóna consistència a la meua afirmació respecte de la insensibilitat de l'endeutament de la iniciativa privada és que la mateixa modalitat de crèdit públic, establerta per l'Administració de l'Estat en un límit de 100.000 milions de pessetes, ha suposat un fracàs en la seva execució, fins a l'extrem que ni una sola petició ha sigut tramitada. I és que —com me deia fa pocs dies un banquer— avui no volen diners ni aquells que no els pensen tornar.

Per això la política de la precipitació mai hauria de substituir el que deuria de ser un plantejament global de regeneració i de restabliment de l'estructura productiva de Catalunya, començant esta regeneració per l'autocontrol i la disciplina del mateix Govern de la Generalitat. Primer, la reducció del dèficit públic que possibiliti el finançament adequat del sector privat; segon, la proposta de reforma del mercat laboral en un marc concertat de major flexibilització, que resolgui costos addicionals; tercer, l'eficiència de l'Administració i de la justícia mercantil per a les empreses que, per la impossibilitat de cobrar, presenten recursos o dificultats de tresoreria; quart, un canvi radical en la conducta de l'Administració relativa a la formalitat en atendre els compromisos de pagament; cinquè, creixement de la taxa d'estalvi de la Generalitat, que faciliti los plans d'inversió programats, i sisè, una major transparència i control de l'actuació general de l'Institut Català de Finances.

I a partir d'estos criteris no invariables que agruparien diferents metodologies, segurament i possiblement totes elles vàlides, és quan es pot establir un marc adequat que afronti amb certes garanties aquells desequilibris que ja vam posar al descobert al debat de pressupostos, fa sis mesos, avui negativament superats en la nostra previsió, i titllat —ho recordo—, est diputat, titllat de «catastrofista» pel mateix conseller senyor Alavedra, quan al debat vaig proclamar la realitat estricta dels esdeveniments que nos rodegen, a Catalunya. I estem d'acord amb lo que ha dit, senyor conseller: avui, les conseqüències són pitjors. El primer trimestre del 93 —vostè n'ha dit algunes xifres—: creixement negatiu de l'economia catalana, creixement negatiu de l'activitat industrial catalana, creixement negatiu de la construcció a Catalunya, creixement negatiu del sector serveis català i un creixement de desocupació que, només en lo primer trimestre, ja depassa de 70.000 persones les previsions anuals del seu informe econòmic i financer.

No es tracta en est moment, ni per consegüent, de desacreditar una ampliació de 2.000 o 2.050 milions de pessetes, que potser és una prioritat política del Consell Executiu, sinó que en lo nostre posicionament volem comprometre i volem assumir la quota de responsabilitat que nos correspon en l'àmbit de Catalunya a partir de tres objectius fonamentals que depenen del Govern de Convergència i Unió. Primer objectiu: garantir que el pressupost de la Generalitat incideix positivament en l'economia a efectes estrictament econòmics. Segon objectiu: que la contenció i reducció de la despesa corrent improductiva hauria de ser una mesura solidària amb los acords de la convergència amb Europa. I tercer objectiu: generar la credibilitat política suficient com per exigir sacrificis i esforços complementaris a tots los sectors productius de l'economia catalana.

Los fets són los que són; Catalunya no va bé, i de poc o de res serviran les declaracions públiques d'optimisme o de pessimisme calculat exercitades únicament per mires interessades. Nos agradi o no, la solució al panorama general de Catalunya no creiem que sigui per mediació de 2.000, de 5.000 o de 10.000 milions de pessetes.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Senyor president, senyores i senyors diputats, per posicionar el meu Grup... Puc fer, senyor president, sobre les esmenes i sobre el posicionament global...? Li sembla bé?

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí.

El Sr. REGUANT: D'alguna manera, tinc la impressió que estem una altra vegada aquí com si aquest..., en fi, aquest posicionament que demana el Govern de la Generalitat respecte a aquesta ampliació financera, en definitiva, de l'Institut Català de Finances per assumir un cert relleu de l'economia productiva i a la vegada, també, poder donar un aval a l'Hospital General de Catalunya, hagi obert altra vegada com..., el debat general de pressupostos. És a dir, aquí hem de revisar-ho absolutament tot, perquè, si ho revisem tot, ens adonarem que tot es fa malament des de sempre.

Jo diria que la cosa no és tan així. Nosaltres podríem recordar que en el debat general de pressupostos dèiem que la diferència del 92-93 pel que fa al relleu dels departaments productius era —si jo no ho recordo malament ara—, la diferència del 92-93, de 5.700 milions de pessetes, és a dir, pel que fa als departaments d'Indústria i Energia, Agricultura, Ramaderia i Pesca i Comerç, Consum i Turisme. O sigui, el primer d'ells pujava un 16%, el segon un 11,8 i l'altre un 11,2. Tot això eren 5.700 milions de pessetes, que aleshores ens semblava que podien fer front a una situació que no era encara, aleshores, de la profunditat de crisi que és en aquest moment.

Aleshores, i enllaçant amb el final de la intervenció del diputat del partit Socialista, el senyor Martí..., deia: «5.000 milions de pessetes, en realitat, no tenen la capacitat de moure absolutament, significativament, re pel que fa, doncs, al problema general que té el país.» Però, en realitat, és que 5.000 milions de pessetes..., aquells 5.700 que havíem pressupostat de diferenciar el 92-93, quan fèiem aquell debat, reflectien quelcom de greu i que aquí vull posar de manifest, que és que, mentre aquests 5.700 milions era el que la Generalitat pensava per relleu els Departaments productius, en realitat tot el que eren despeses de l'article 222, de l'apartat 222, eren 16.000 milions de pessetes per a tot el que pensava esmerçar, tenia pressupostat, 92-93, la Generalitat.

Jo, em fa l'efecte que aquí rau la clau de la qüestió: és un problema de sensibilitat social i d'esforç econòmic conjunt amb aquelles reduccions de personal, de despesa suntuària, d'activitats que poden assumir perfectament una reducció pressupostària. I aquí està la clau de la qüestió. I ara ens trobem amb una situació —i passo a la cosa concreta que em fa parlar des d'aquesta tribuna— que és que, és clar, per un cantó, es proposa fer un aval de 2.000 milions de pessetes a l'Hospital General de Catalunya, que jo crec que és el que, en realitat, aquí es porta; no es porta, diguem-ne,

l'altre aspecte d'incrementar amb uns milions l'Institut Català de Finances –que això ja es farà, però serà també de manera absolutament insignificant i insuficient–; es porta aquí aquest aval de 2.000 milions de pessetes per a l'Hospital General de Catalunya.

Nosaltres, en el seu moment, varem ser receptius i receptors de la visió que tenien d'aquest hospital els agents socials d'aquest Hospital. Aquest hospital, com vostès saben, són 75.000 petits accionistes catalans que en el seu dia, equivocadament o no, varen recollir un diner per fer aquest hospital des d'una òptica que els donaria una seguretat que no els donaria el sector públic. Van fer aquesta inversió, i resulta que des de fa més de cinc anys aquest hospital estava donant resultats negatius, és a dir, estava cridant que es fes una reconversió en aquell moment. I en aquell moment hi havia a la presidència de l'entitat gestora de l'Hospital, i en la gestoria de l'Hospital també, persones qualificades, que no sabem quina connivència tenien o quins contactes tenien o mantenien amb el Govern de la Generalitat en aquell moment. I no sabem per què s'ha deixat podrir la cosa fins a cinc anys, quan el cost és molt més important que el que era fa cinc anys intentar parar la cosa. Tres-cents cinquanta treballadors han d'anar al carrer per fer un pla de viabilitat, juntament amb uns pactes polimutuals, etcètera, etcètera. Però això es podia fer també anys abans, i ara hem de fer aquest tipus d'aval de 2.000 milions de pessetes que, realment..., sense tenir un projecte molt clar que la viabilitat és possible. I la inversió –com ja s'ha dit des d'aquesta tribuna repetidament–, si no hi ha una visió clara que la inversió es pot recollir amb eficàcia, és de molt mal aconsellar.

Però, de totes maneres, sàpiguen una cosa, sàpiguen una cosa que semblarà contradictòria amb tot el que he dit: nosaltres votarem a favor d'aquest aval de 2.000 milions de pessetes. Però els direm per què: perquè ens sembla que aquest hospital, o l'Aliança, o qualsevol altre hospital de Catalunya és patrimoni de tots els catalans, vingui el diner de la iniciativa privada, o la mixta, o la pública. I si té dificultats, greus dificultats, cal arribar-hi, però cal arribar-hi per aquest hospital, per un altre o per un altre. Vol dir que cal revisar una política d'inversió absolutament global i cal no deixar-se atrapar en situacions com les que ara estem discutint aquí.

Nosaltres diem que sí a aquests 2.000 milions de pessetes, però fem una pregunta que no ha estat mai contestada i que la fem aquí ara: si resulta que aquest aval es fa executiu, quina és la previsió que té el Govern de la Generalitat perquè hi hagi participació o titularitat pública en aquesta inversió privada? Això no s'ha dit en temps electoral, ni ara tampoc sento que es digui, perquè, d'alguna manera, fa de molt mal dir. De quina manera queda la cosa, si això es fa executiu? O sigui, una iniciativa privada, amb cert aspecte d'elit, també, diguem-ne, d'assistència sanitària, fa fallida i ha d'anar el sector públic, als recursos de tots, i, el Govern de la Generalitat, com pensa defensar aquest tipus d'aval si s'ha de fer efectiu? Que ho manifesti, que ho digui: de quina

manera? És a dir: que s'hi podrà participar? Passarà a titularitat pública? Com quedarà la cosa?

Per tant, aquestes mesures d'urgència en moments puntuals són lloables, però no és el mètode correcte per portar una acurada política d'inversió o d'ajuda a l'empresa en crisi. Ens sembla que cal prevenir en l'hora i temps perquè aquestes situacions no arribin i, sobretot, no es pot crear greuge comparatiu, en absolut, amb altres centres que han fet un mateix esforç des de vessants d'origen econòmic diferent, però han fet el mateix esforç que aquest tipus d'hospital, i que també estan en absoluta insuficiència econòmica.

En realitat, votarem «sí» perquè ens sembla que malbaratar qualsevol bé públic, sigui sanitari..., no s'ha de deixar fer, però ens sembla que això desqualifica molt la política que ha portat el Govern de la Generalitat en aquests temps respecte a aquest tipus d'hospital. I què passava amb el president i el gestor d'aquest tipus d'hospital? Durant cinc anys, els resultats anaven essent negatius... I a aquests 75.000 accionistes, quina justificació se'ls dona? Em deien a mi: «Que ens deixin entrar, que farem una ampliació de capital i intentarem tirar-lo endavant.» Invertint 150.000 pessetes per cada un s'arribaven a eixugar els 12.000 milions que tenien quan em parlaven –fa ara sis mesos– de dèficit d'aquest hospital. Però això tampoc ha pogut ser d'aquest tipus de manera perquè no n'hi havia prou, i amb això sí que hi estem d'acord, però el que no podem absolutament admetre és que es faci una inversió sense les garanties suficients que la inversió pública serà ben guardada i tindrà una traducció en document notarial de garantia en el seu moment.

Per tant, direm «sí» a aquests 2.000 milions de pessetes, i seria molt útil també el fet d'investigar quina és en realitat la responsabilitat de la Conselleria i del Govern en aquest tema, quin és l'acord que té la Conselleria amb l'actual direcció d'aquest tipus d'hospital, i a veure aquesta viabilitat i la protecció que tindran, diem, aquests inversors, aquests 75.000 inversors, que en realitat tenen la impressió que han perdut els seus diners.

Respecte a les esmenes, nosaltres ens abstindrem. I ens abstindrem pel següent motiu: perquè ens sembla que fer el discurs de la negativitat de la capacitat pressupostària..., deia el ponent socialista que eren uns pressupostos expansius, i són expansius, però en realitat són uns pressupostos que parteixen d'una mancança originària bàsica, que són uns pressupostos acceptats a la baixa i no negociats de cap altre tipus de manera, des de l'any 79 en què es va signar el primer acord de finançament, en què el senyor Roca va renunciar al concert econòmic. El senyor Marcos Vizcaya m'ho deia no fa tant: en aquell moment era un bon moment per intentar trobar suficiència. (*Remor de veus.*) I mirin, senyors consellers... Sí, senyor conseller, aquest país, ni vostè, ni vostès, ni uns altres que vinguin després de vostès, que indefectiblement vindran, podran tirar endavant sense suficiència econòmica, i això ho saben, i aquest és un dels punts cabdals de la seva imatge d'incapacitat política per negociar per Catalunya a Madrid, perquè han estat, han estat amb el

15% i han estat maldant per fórmules que no modifiquen la situació d'insuficiència i... (*Remor de veus.*)

Perdonin... (*Pausa. Remor de veus i rialles.*) M'ha semblat que «ja era hora» —deien— «que volien prendre...»? «Ja era hora que farien les coses...», o com era la cosa? No ho he entès bé...

El Sr. PRESIDENT: No dialoguin, no dialoguin.

El Sr. REGUANT: Pensava que deien que «ja era hora que ara algú ens digui com hem de fer les coses» (*rialles*), però, bé, en fi, sé que se'ls diu i després no ho senten. Que llegeix l'*Hola*, diu, senyor Subirà? No ho dubto, això no ho dubto, que llegeix l'*Hola*. (*Rialles.*)

Bé, en qualsevol cas, el que cal dir és que aquesta actitud d'urgència que ens porta aquí a debatre aquest tema, que 5.000 milions de pessetes són molts diners i són pocs diners si es té en compte un pressupost d'1,5 bilions de pessetes, és una situació que es podria evitar si l'esforç fiscal que fa Catalunya i que no és defensat pels seus dirigents polítics fos realment gestionat a l'alça. No en diguem «concert econòmic», diguem-ne el que vostès vulguin, però certament ha de tenir una participació molt més important en tot el que és el forniment dels nostres pressupostos, si no, tots ens morirem de riure del ridícul que estem fent, vull dir, sent un país que produeix i uns dirigents incapaços de fer una inversió damunt del territori i defensar-la davant d'uns gestors exteriors que abusen de la feblesa o dels interessos d'aquests dirigents, que van per sectors absolutament allunyats de la majoria del nostre poble.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Per, en nom del Grup de Convergència i Unió, fer la posició respecte a les dues esmenes a la totalitat que han estat presentades pel Grup Socialista i pel Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Jo diria que en el debat que s'està establint fins a aquest moment s'haurien de distingir dues maneres, jo diria, tal com s'ha plantejat la discussió. Per una banda, el Grup d'Iniciativa per Catalunya ha fet un especial accent, ha marcat especialment l'accent en tot el que fa referència a l'aval dels 2.000 milions a l'Hospital General de Catalunya, que m'hi referiré. Igualment, el Grup d'Esquerra Republicana ha tingut també una especial dedicació pel que fa referència a aquest famós aval que ha anunciat, malgrat tot, que el votaria a favor. En parlarem, en parlarem, d'aquest tema, i en parlarem, dels altres.

Però jo diria abans que tot això, que hi ha hagut una anàlisi en el moment en què el conseller d'Economia i Finances, el conseller Alavedra, ha explicat el motiu de la presentació d'aquest Projecte de Llei en aquesta cambra, que no ha estat contestat per cap dels grups de l'oposició, perquè la radiografia que fa del problema, l'anàlisi és molt coincident, es poden discutir les formes i les maneres d'afrontar-ho, es poden veure mesures diferents, des d'un punt de vista i d'un altre, però l'anàlisi ha estat, jo diria, ab-

solutament correcta i compartida per la majoria de les forces polítiques que han anat intervenint. Estem en una situació de crisi, aquesta és evident —s'hi ha fet referència—, pel que fa, concretament, al segon semestre de l'any 92 i als primers mesos de l'any 93 d'una forma molt palesa. Malgrat tot, deia el conseller que hi ha hagut un increment en el sector dels serveis de l'1,9 i en el sector..., enfront d'aquest, amb disminució en el sector de la construcció, d'un 0,2 avant. I que estem en una situació que, sense ser excessivament greu, sí que requereix l'atenció de totes les forces polítiques, especialment —no cal ni dir-ho— de les forces que donen suport al Govern, del mateix Govern de la Generalitat, però també dels altres, també de les altres forces polítiques, perquè el missatge que es pugui transmetre a la societat no queda només ancorat i només lligat amb les propostes i amb els posicionaments del Grup del Govern, sinó que també té una responsabilitat social qui transmet un missatge en alguns moments excessivament preocupant, tot i sent-ho.

El conseller proposa, en aquest debat i en la proposició d'aquesta llei, mesures que bàsicament van encarrilades en dues direccions: per una banda, un increment de la possibilitat que a través de l'Institut Català de Finances, que, com tots vostès coneixen, és l'instrument que la Generalitat utilitza com a política d'execució, política financera, amb base en un increment del crèdit i amb base també en la possibilitat que s'incrementi la capacitat de donar avals per part de l'Institut. Si no es té molt clar què és l'Institut i quines són les seves funcions difícilment es pot entendre quines són les polítiques que la Generalitat, a través de l'Institut, pot anar aplicant. L'Institut es forneix bàsicament de transferències, pel que fa a transferències de capital, de la mateixa Generalitat, i la segona possibilitat que té és del seu propi endeutament. Ell ha de recórrer a l'endeutament, perquè a la vegada pugui assistir endeutaments de futurs de clients —per dir-ho d'una forma comercial i que es pugui entendre.

Per tant, aquest és el concepte del funcionament i el que és un institut català de finances, i es fan unes propostes concretes, unes —hi insisteixo— pel que fa a l'increment de crèdit i les altres pel que fa a la possibilitat d'increment de l'aval. I això té una explicació que m'agradaria que quedés molt clara, perquè després, quan es presentin les esmenes a l'articulat, tornarà a sortir i és convenient que això quedi molt clar: la relació que hi ha d'haver, que suposo que vostès coneixen o alguns de vostès coneixen, d'un cinquè, aproximadament, entre els recursos propis i els recursos aliens. Quan el senyor Martí Carnicer surt a la tribuna i ens parla de per què 1.450 o 1.750 i no 7.000, i això s'ha utilitzat, s'ha utilitzat gairebé per totes les forces polítiques, per tots els grups parlamentaris, per què aquesta quantitat i no una altra, obeeix indefectiblement a la relació d'equilibri necessari que hi ha d'haver entre els recursos propis, en aquest cas del mateix Institut, i els recursos aliens. Si hi hagués, si es pogués anar més enllà, si el que s'hagués de fer és donar resposta a la proposta que fa el Grup Socialista, s'hauria, aproximadament, a part que es trencaria aquest equilibri, s'hauria d'anar no a una aportació de 600 milions

de pessetes, sinó de l'entorn de 3.000 milions de pessetes. I després vindríem a aquesta cambra i en el moment en què discutíssim la liquidació dels pressupostos i discutíssim el compte general de la Generalitat, se'ns tiraria en cara l'increment del dèficit..., no del dèficit, en aquest cas, sinó l'increment de l'endeutament.

Per tant, no és difícil sortir en aquesta tribuna i fer propostes agosarades, respectables, no cal ni dir-ho, que van molt pel davant del que proposa en aquests moments el Govern de la Generalitat, però la gran diferència està entre el que es demana quan s'està a l'oposició i el que es pot fer quan s'està al Govern. El manteniment de l'equilibri entre els recursos propis i els recursos aliens és una qüestió que no es pot defugir.

Quan sigui l'hora de parlar de les esmenes parcials a l'articulat, amb molt de gust intentaré donar resposta a totes i cadascuna d'elles, però és clar, és que el discurs del senyor Martí Carnicer no pot ser diferent del discurs que el senyor Riera ens farà en el moment de la defensa de les seves esmenes i, per tant, al que estem assistint aquí una altra vegada és una repetició —ho ha dit el senyor Curto— del que va ser el debat de política general de pressupostos. També hi feia referència el senyor Reguant, encara amb un afegit, i és que quan discutim la llei de pressupostos, com tots vostès saben, poden estar-hi d'acord o no poden estar-hi, però és així; quan discutim la llei de pressupostos saben que tenim una impossibilitat de fer traspassos de partides d'un departament a l'altre. Aquesta és una matèria reservada —com també saben tots vostès— a la capacitat que té el Govern de poder-ho fer, però en la discussió de la llei està plantejat d'aquesta manera —hi insisteixo—, els agradi o no, però és així. I avui el que intenten vostès amb aquesta modificació, amb aquestes propostes que fa el Grup Socialista, és fer aquest canvi de diferents departaments i aplicar polítiques que em recorden molt i molt aquell debat de política de pressupostos, de quan hi vénen totes les addicionals i cadascú dels diputats de les diferents comarques van fent les seves peticions per construir la seva carretera, per construir la seva llar d'avis, per fer cadascuna de les accions que després els permetrà, per una banda, poder-ho explicar a les seves demarcacions i, per altra, fer una política que —hi insisteixo— explicada des d'una perspectiva d'oposició és, pot ser molt més agosarada, com aquest és el cas, que no pas una política aplicada des del Govern, sigui del color que sigui.

Per cert, deixi'm dir de passada que el Govern de Catalunya és el Govern de la Generalitat, no és el Govern de Convergència i Unió, com s'ha anat dient en alguna de les intervencions; és el Govern de la Generalitat de Catalunya, que avui per avui està recolzat per una força política, en aquest cas per una coalició, que és Convergència i Unió.

El tema de l'aval, el tema de l'aval, que em diu la senyora Mayol que ha estat bàsicament el motiu pel qual ells han presentat aquesta esmena a la totalitat: en el moment en què es va produir el debat en comissió totes les forces polítiques presents vam estar d'acord a donar suport a l'aval; hi

va haver una abstenció per part del representant d'Iniciativa, en aquell moment el senyor Roc Fuentes, i que marcava, òbviament, una situació, un posicionament pel que fa referència a una política determinada, en aquest cas la majoria de les forces polítiques presents en la Comissió varem estar d'acord de votar favorablement la possibilitat de l'aval dels 2.000 milions de pessetes.

I deixi'm que també rebli el clau en el que és l'aval, és a dir, el que aprovem avui és que donem la possibilitat que l'Institut Català de Finances pugui avalar, en aquest cas, l'Hospital General de Catalunya, fins a 2.000 milions de pessetes. Pot ser, i segurament haurà de ser així, que la xifra acabi sent els 2.000 milions, però el que fa l'Institut en aquests moments, el que fem nosaltres aprovant la llei —i espero que es pugui aprovar per la majoria suficient—, en aprovar l'aval dels 2.000 milions, el que estem fent és aprovar la possibilitat que l'Institut, dotant-se dels seus propis mecanismes de garanties, pugui, si cal —pugui, si cal—, donar l'aval fins als 2.000 milions de pessetes. I aquesta és una opció política. Nosaltres estem en aquests moments per fer aquesta opció, estem en aquests moments per donar sortida a un problema molt important que hi havia, no només, com s'ha volgut dir per part de la il·lustre diputada d'Iniciativa, que es vulgui amagar l'ou a darrere dels tres-cents i escaig, possiblement, expedients que es puguin crear als seus treballadors... Home, aquest és un tema important, no se'ns escaparà. És una empresa que, degut a la seva reordenació, al seu relleu econòmic, ha de prendre una sèrie de mesures i una d'elles és la de l'acomiadament d'una sèrie de treballadors perquè es pugui..., perquè aquesta empresa sigui rendible. Però no és només això, també es demana aquesta quantitat, com vostès saben perfectament, perquè es puguin alliberar d'unes hipoteques que té en aquests moments l'Hospital General de Catalunya, que fa inviable el seu propi funcionament.

I vostès, des d'una òptica absolutament —no cal ni dir-ho— respectable, pensen que aquesta és una opció que no s'ha de fer quan vostès parlen d'una empresa privada. I nosaltres —i en aquest cas no només nosaltres, el Grup Socialista i Esquerra Republicana— hem estat d'acord a veure que aquesta era una opció, era una operació política, si es vol, que calia fer, amb el respecte que mereix, doncs, que ho hàgim adoptat o que s'adoptarà d'aquí uns moments per un nombre qualificat de forces polítiques, i vostè feia una certa presumpció, deia: «Escolti, tant de bo m'equivoqui», a mi també m'agradaria molt que vostè s'equivoqués, a tots ens agradaria molt que ens equivoquéssim... La seva capacitat de prevenció és absolutament justificada i em sembla molt respectable, però nosaltres en aquest moment hem pensat que la inclusió d'aquesta possibilitat de l'aval dels 2.000 milions era absolutament necessària, no només per salvar una empresa privada, sinó pel que suposa per a un servei que em sembla que, des del punt de vista de qualitat, ningú, ningú podrà discutir, del que ha estat l'Hospital General de Catalunya. En general, jo diria que la qualitat que s'ha donat des de l'hospital ha estat, doncs d'un nivell suficientment

garantit com perquè els poders públics, en aquest cas, fessin una opció de confiança que pensem –ho repeteixo una vegada més– que és del tot justificable.

Per part del grup de l'esmena, del Grup Socialista, la discussió que s'ha produït aquest matí, aquest migdia en aquesta sala és la que s'ha anat produint al llarg, jo diria, no només del darrer debat de pressupostos, sinó al llarg de molts anys de debats de pressupostos. Vostès tenen..., i segurament és part de l'obligació com a oposició, doncs, de marcar més l'accent i fer més gruixut allò que vostès pensen, doncs, que el Govern de la Generalitat està fent malament per la via pressupostària, però sí que li voldria aclarir que es centri només... –i vostè, senyor Martí Carnicer, el tema el coneix suficientment–, que no ens limitem a dir que, en aquests moments, el que estem fent és fer un increment de crèdit de 1.750 milions de pessetes i una possibilitat d'aval de 1.450 més els 2.000 milions, sinó que el que s'ha fet al llarg d'aquest mateix exercici, i sap que és un mecanisme que el Govern de la Generalitat pot anar fent i ja s'ha fet, és el canvi de partides dintre del mateix Govern.

Em deia el conseller d'Economia que amb aquests transvasaments de cabals hi ha hagut aproximadament uns 1.700 milions de pessetes que han estat transvasats o han estat dedicats bàsicament a dos departaments, un el d'Agricultura i l'altre el d'Indústria. Per tant, aquest voler fer el dibuix que tot es limita que avui el que fem és l'aprovació d'aquest crèdit, d'aquesta possibilitat d'aval de 1.750 milions de pessetes i dels 2.050, no és això, només; aquesta no és la realitat; vostè ho coneix, vostè sap que quan discutim la liquidació de pressupost aquestes són xifres que sortiran i, per tant, segur que el mateix Govern –i a nosaltres, i al Grup Parlamentari– ens agradaria molt i molt poder ser més generosos amb el que és la política d'ajut als sectors de l'economia catalana que més ho necessiten, segur que sí, però hi han dos motius que em sembla que vostè hauria de retenir: un és que no es trenqui l'equilibri dels recursos propis i els recursos aliens, per una banda, i per l'altra la possibilitat d'entendre que el Govern de Catalunya, i en aquest cas la seva economia, no és la bóta de Sant Ferriol, hi ha el que hi ha i no hi ha el que no hi ha, i quan vostès plantegin –i ho faran dintre d'un moment– altres alternatives dient: «Faríem tot això, aquestes serien les partides que nosaltres incrementaríem i d'aquestes altres serien d'on reduiríem la despesa», amb molt de gust els contestaré i segur que podrem debatre punts de vista diferents, però sí que podrem debatre per què on vostès fan la baixa en aquests moments és pràcticament impossible que es pugui fer.

Vull recordar també que estem debatent aquest projecte al mes de juny, estem a la meitat de l'exercici de l'any 93, i intentar les modificacions que vostès proposen no serien..., si ja no van ser-ho en el moment del debat de pressupostos, el mes de desembre, pel que feia a l'any 93 seria absolutament impossible poder-li donar resposta a la meitat d'any.

Després, en el debat de les esmenes a l'articulat i a l'estat de despeses, ja ho anirem veient; en cadascuna d'elles procurarem no només donar resposta sinó intentar convèncer-

los que algunes d'aquestes esmenes ens sembla que podrien, fins i tot, ser balderes, però en qualsevol cas aquest serà un segon pas. Ja en parlarem, ja ho discutirem.

Senyor president, senyores i senyors diputats, de la meua intervenció es desprèn suficientment que el posicionament del Grup de Convergència i Unió pel que fa a les dues esmenes serà de votar-ho en contra.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina.

Passem ara a la votació del retorn del Projecte de Llei al Govern.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El retorn del Projecte de Llei ha estat rebutjat per 27 vots a favor, 64 en contra i 12 abstencions.

Es passa ara al debat de la part dispositiva. Hi ha reserves diverses esmenes a l'articulat, totes elles del Grup Socialista. Per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Moltes gràcies, honorable president.

El Sr. PRESIDENT: Farà la defensa conjunta de totes elles?

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Si em permet, les faré conjuntament. Abreujarem. És també per a la seva comprensió...

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. Són dotze, una dotzena.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Quantes? Són deu, em sembla.

El Sr. PRESIDENT: Sí, perquè comença per la número 3. És veritat.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Abans, però, d'entrar a les esmenes concretes, jo voldria explicar la nostra posició pel que fa a l'esmena que va incorporar el Grup de Convergència i Unió a última hora pel que fa a l'aval de 2.000 milions a l'Hospital General de Catalunya. Recordin que era una esmena que va presentar el Grup de Convergència i Unió, ja que el text inicial del Projecte de Llei no en feia referència.

Ho vull comentar perquè penso que és una qüestió que no voldria que distragués una mica el fons pel qual jo penso que va ser plantejada aquesta modificació, que és realment la voluntat –penso jo– de fer un esforç complementari per millorar la situació del sistema productiu a Catalunya. Per tant, nosaltres pensem que és cert, que això es va plantejar a última hora; lògicament, es va plantejar perquè les negociacions i les dificultats d'aquest hospital requerien una actuació i es va reclamar de l'Administració –així n'estem nosaltres informats– i es va incorporar amb aquesta esmena.

Potser hauria estat molt millor fer-ho amb un projecte a part, perquè hauria pogut discutir més a bastament una mica el fons de la qüestió com plantejava la diputada senyora Mayol, i hauria pogut discutir amb més profunditat la situació d'aquest hospital, els motius pels quals ha arribat aquí... Jo aquí sí que vull dir que per part del nostre Grup també hi ha una greu preocupació de com és possible que el Govern de la Generalitat, amb els mitjans que té d'informació, vagi

estar al marge de la necessària atenció al que passava, amb una inversió com aquesta, quan ens hi jugàvem els interessos de més de 75.000 associats a aquesta institució i 35.000 mutualistes –per tant és una entitat que, si bé és privada, és d'interès social; no podem comparar aquesta entitat amb una entitat de societat mercantil amb lucre mercantil. Aquí hi ha una diferència per a nosaltres substancial que fa, potser, que la nostra modulació en aquest tema sigui diferent de si hagués tractat amb una situació d'una empresa mercantil que busca el lucre en l'exercici de la seva activitat, d'altra banda legítim, però que nosaltres creiem que amb la sanitat això no és mai un bon negoci; al contrari, és un mal negoci per als usuaris i de vegades també per a la mateixa entitat.

Per tant, volia comentar això perquè nosaltres votarem a favor d'aquesta proposta, votarem a favor d'aquest aspecte concret per tres motius. D'una banda, per tot aquest gruix de mutualistes i de persones que van apostar honestament per un projecte que es va veure abocat a una gestió ineficaç, a una gestió realment deplorable. I torno a dir que possiblement ens hauran d'explicar com des del Govern de la Generalitat no es va fer més atenció a aquesta gestió. Nosaltres tenim demanada una compareixença del conseller de Sanitat, ja fa prop de dos o tres mesos, tan bon punt va sortir aquest problema a l'opinió pública; encara no s'ha pogut donar, esperem que es doni. Potser hauria anat molt millor que hagués anat davant aquesta compareixença per poder conèixer l'abast de totes aquestes qüestions i conèixer el Pla de viabilitat, com bé demana el Grup d'Iniciativa i el d'Esquerra Republicana, que també ho ha demanat.

Per tant, votarem a favor per això, perquè és una urgència, perquè pensem que això s'ha de salvar per aquests motius, i també perquè aquest aval ha estat perfectament garantit tal com es planteja. Ens consta –així se'ns ha informat per part de la majoria, per part del Govern– que és un aval de 2.000 milions de pessetes que si s'acaba d'instrumentar en la seva totalitat o en una part està garantit per un patrimoni real del qual s'allibera una hipoteca que hi havia que permet perfectament estar tranquils amb el bon ús que es pugui fer d'aquest diner i, si anessin mal dades, del rescabament necessari per part de l'Administració pública, per part de la Generalitat. Per tant, per aquests motius votarem a favor, en aquest moment, d'aquest aval.

Per tant, deixi'm entrar ara en les altres esmenes, que són deu esmenes, i com deia abans intentaré defensar-les globalment perquè, de fet, totes elles, què intenten? Intenten fer un esforç important, al nostre entendre, de reactivació econòmica del nostre país, de millora de la nostra competitivitat per crear ocupació, que és un dels temes bàsics que avui ens preocupen, i lògicament, producte d'això i per lògica, de combatre aquells punts febles de la nostra estructura econòmica productiva que tenim a Catalunya. Que tenim i que es van posar de relleu molt a bastament al debat d'octubre de l'any passat, de política industrial, que va ser un debat important, important perquè es va especificar, va quedar clar, va quedar palès que teníem punts febles que haurien hagut d'estar resolts ja i que no ho estaven i que calia afrontar-los.

Vàrem assenyalar punts febles en infraestructures de transports; de comunicacions; de serveis a les empreses; de formació de la mà d'obra i també de formació de dirigents empresarials –moltes empreses algunes vegades han caigut, i importants empreses, no per un defecte de formació-qualificació dels treballadors, sinó per un defecte importantíssim, per una alegria excessiva i per una inhibició en temes importants dels dirigents d'aquestes empreses, de les persones que han de tenir més responsabilitat a l'hora de portar endavant el que és un projecte empresarial; per tant, mancances en aquest tema que hem de resoldre, també–; en investigació i en desenvolupament; en factors tan importants com la qualitat, el disseny o també l'estalvi energètic; en factors com la promoció comercial i també amb qüestions com la normativa ambiental, que també té molts dèficits que hem de cobrir.

Jo penso que va ser aquella evidència d'aquells punts febles, aquella evidència real que estàvem així, que va obligar el Grup de Convergència i Unió a transaccionar amb el Grup Socialista..., o va determinar –perdonin el terme d'obligació– el Grup de Convergència i Unió a sumar-se al Grup Socialista i convergir en una moció, en una resolució en la qual encomanàvem el Govern a presentar un pla de foment de la competitivitat de la indústria catalana per als anys 93-96.

Malgrat tot, nosaltres hem pogut veure, malgrat aquella resolució important, que al llarg d'aquest temps el Govern de Convergència i Unió –i perdoni que no digui «Govern de la Generalitat», perquè és implícit: jo estic tip de sentir «Govern socialista» i a ningú se li acut pensar que no és el Govern d'Espanya; per tant, ja em permetran que quan dic «Govern de Convergència i Unió» ho digui des de la lògica natural que és el Grup que dona suport al Govern del senyor Pujol–, el Grup de Convergència i Unió, el Govern de Convergència i Unió continua sense desenvolupar la política industrial que el nostre país necessita. Tot això més enllà de la retòrica a què ens tenen vostès acostumats, els de la majoria, els seus principals líders, que es concreta a recomanar que els altres, en altres administracions, facin el que vostès no fan a la seva Administració. En això vostès són uns mestres: rigor, disciplina, inversions cap a l'activitat industrial, productivitat, un seguit de coses, i vostès quan tenen l'oportunitat del seu pressupost, quan tenen l'oportunitat de la seva gestió, vostès fan tàcticament el revés –i els ho demostraré, si no el revés bastant semblant– de tot allò que vostè recomana que faci un altre, però quan és un que ha de fer-ho, aquí, nois, aquí s'ha acabat la història.

Des del mes d'octubre fins ençà hem tingut tres noves oportunitats de veure aquest doble llenguatge que estic denunciant i aquesta manca de voluntat política de complir aquella Resolució que vàrem aprovar, que vàrem consensuar el passat mes d'octubre.

Ho vam denunciar al debat de pressupostos del 93, és cert que ho vàrem denunciar llavors. Per què ho vàrem denunciar? Perquè el 60% del pressupost del Departament d'Indústria, per exemple, anava al propi consum intern del

mateix Departament i de les seves empreses participades, tan sols un 40% escàs anava dirigit a l'economia productiva, a l'economia privada, a l'economia que crea realment en la societat treball i riquesa. Aquesta és la realitat i no és d'altra; per això varem dir: «Senyors, aquest pressupost no és "de rebut", és impossible que pugui complir amb els objectius que es varen denunciar a l'hora del debat industrial.»

Ho varem també comprovar el passat mes d'abril, quan el senyor Antoni Subirà, conseller d'Indústria, ens presenta al Parlament aquest famós Pla de competitivitat, el qual estava instat a presentar en el Parlament de Catalunya, producte d'aquella Resolució. Les previsions pressupostàries d'aquell Pla escassament representaven més que un 10% de creixement anyal per a aquell quadrienni dels pressupostos destinats a activitat econòmica industrial; era un pla que, en absolut, no preveia la necessària coordinació interdepartamental dels departaments que tracten aquestes qüestions; era un pla que no preveia cap mesura específica per a la petita i mitjana empresa –posava en un mateix calaix tant la gran com la mitjana com la petita; per això vostès aquí, malgrat els discursos que puguin fer, és cert que no precisen mai cap acció per a la petita empresa, tot i que un 97% de les empreses del nostre país, de Catalunya tenen menys de cent treballadors i un 71% en tenen menys de deu, vostès no precisaven cap actuació en aquest camp.

En definitiva, aquest Pla era un conjunt de mesures que ja existien i, per tant, semblava que al Consell Executiu no li afectés en absolut ni la desacceleració econòmica que estàvem vivint ni tampoc el conjunt de modificacions d'estratègia econòmica que les diverses administracions dels estats on estem nosaltres immersos, tant pel que fa a l'Estat espanyol com pel que fa a la Comunitat, havien hagut de modificar davant d'aquelles vicissituds, per tant, no es tracta de discutir de nou els pressupostos; es tracta de dir: «Altres administracions han vist que hi ha temes rellevants, temes urgents, hem d'actuar.» Per tant, a vostès ni els afecta ni s'immuten quan a Edimburg, al consell de primers ministres, es dicten una sèrie de determinacions que van al foment a la petita i mitjana empresa, al foment a les inversions i al control de les despeses públiques, vostès ni s'immuten.

Com tampoc s'immuten quan el Govern central, per lògica i complementant aquelles mesures, fa una acció decidida –decidida– d'un reial decret de mesures econòmiques, fiscals i financeres per tal de millorar la situació de la indústria en el nostre país; concretament –i vostès ho saben– 160.000 milions més de pessetes destinats a crèdits a la petita i mitjana empresa: 100.000 a través de l'ICO, 10.000 per a empreses que vulguin incrementar el seu esforç en alta tecnologia, 50.000 en crèdits del Banc Europeu d'Inversions. Un esforç important amb un fons de capital-risc de 10.000 milions de pessetes; un esforç molt important, també, en altres matèries de tipus fiscal, i un gran esforç en inversions en infraestructures que pugen gairebé al voltant de 164.000 milions per a l'any 93 i 195.000 milions per a l'any 94, a part de mesures d'àmbit laboral. A vostès això tampoc els afecta i ni s'im-

muten. Com tampoc sembla afectar-los –i això és tant i més greu– un acord a Catalunya entre les centrals sindicals, UGT i Comissions Obreres, i el Foment del Treball Nacional, que ve a definir un nou model de progrés industrial per a Catalunya, el qual esperen que sigui compartit i que sigui negociat amb el Govern de Catalunya. No els afecta, a vostès, això, malgrat que han estat anys i anys dient que calia a Catalunya un acord industrial o un acord, si més no, social; a vostès també sembla que no els afecti.

I és per això que, en tercer lloc, hem vist en la presentació d'aquest Projecte de llei –i ho hem vist no pas amb alegria– que continua aquest doble discurs, el d'exigir a altres el que vostès no fan –i es queden tan amples–, perquè tanmateix els reajustaments pressupostaris que anuncia el Consell Executiu, dels quals aquest Projecte de llei és una peça fonamental, ni s'ajusten als objectius de la Resolució que varem aprovar en el Parlament el mes d'octubre –i perdoni que hi insisteixi, perquè a mi era molt important aquella Resolució aprovada per aquest Ple d'aquest Parlament–, ni constitueixen l'esforç inversor que el país necessita; ans al contrari, el senyor Alavedra ens ve a dir: «Hi ha 1.700 milions de pessetes més, dels quals n'anirà a parar una part a Indústria, una part a Agricultura»; en detriment de què? D'inversions, senyor Alavedra, d'inversions; vostè ho treu d'inversions. I si vol, tinc els comentaris periodístics que així en fan referència; llavors digui'm d'on ho treu; almenys allà consta que és d'inversions. Per tant, a l'inrevés del que fan els altres. Vostè creu en Edimburg i vostè fa a l'inrevés del que diu Edimburg.

Per això proposem aquest conjunt d'esmenes a aquest Projecte de llei d'ampliació de crèdit públic de la Generalitat, que vol, per una banda, complementar les iniciatives de creixement europeu que va dictaminar la Comissió d'Edimburg el passat desembre, que vol complementar l'aportació que fa el Govern central en aquest conjunt de mesures a nivell europeu, expressades en aquest Reial decret al qual he fet referència, i que vol també fer possible el compliment d'aquella resolució d'elaborar, de fer instrumentar aquest Pla de foment de la competitivitat de la nostra indústria per a aquest quadrienni 93-96.

Concretament, i pel que fa a les esmenes 1, 2, 3 i 5, aquestes esmenes pretenen crear una línia especial de finançament per a les Pime industrials de 7.500 milions en crèdits i 7.500 milions en avals, un esforç semblant, un esforç proporcional a l'esforç que fan les altres administracions, senyor Alavedra. I no em vinguin a parlar després de recursos propis o recursos aliens; això fàcilment s'arregla amb una aportació pressupostària que complementi i que permeti aquest equilibri; no n'hi ha altre. Vostès no han presentat cap esmena, cap esmena en aquesta orientació; per tant, no hi ha voluntat. L'explicació no mereix, al meu sentit, no mereix rebut.

Pretenem aplicar i facilitar aquest crèdit a un tipus d'interès que en cap cas superi el Mibor. El senyor Alavedra ha dit: «Els crèdits que hem donat fins ara eren un 0,75% més del Mibor.» Diem: no, que en cap cas superi aquest tant per

cent i que, a més a més, es pugui subvencionar amb una partida que proposem de 800 milions en l'esmena número 7, per tal de poder subvencionar, en unes determinades situacions, interessos d'aquests crèdits quan el sector o el territori on hem d'invertir així ho requereixi. Per tant, fins i tot, pot ser aquest interès per sota d'aquest tant per cent. I en un període de set anys de termini més enllà dels cinc que estava comentant el senyor Alavedra, que és la mitjana que vostès han anat fent fins ara, si no l'he escoltat malament.

En definitiva, es tracta de contribuir a assolir majors nivells de productivitat en les Pime mitjançant ajuts financers a la inversió amb capital fix; es tracta d'ajudar processos de transformació i fusió empresarials que siguin bons i rendibles per a la nostra estructura industrial; una important inversió també en cooperatives i societats laborals –pensem que s'ha de fer–; inversions en comarques d'interès preferent; no pot ser que tan sols un 5% dels crèdits o el 3% dels avals vagin a parar a aquelles comarques que vostès mateixos qualifiquen en recessió industrial; és un tant per cent massa insuficient per a les necessitats d'aquestes comarques, com també un esforç creditici en inversió de tecnologies netes.

Pel que fa a les esmenes 6, 7 i 8, es tracta, senyores i senyors diputats, d'un conjunt de suplements de crèdits per un import total de 43.900 milions de pessetes, i uns crèdits extraordinaris per un import de 8.100 milions de pessetes, destinats, en primer lloc, a donar prioritat a les inversions públiques en infraestructures amb actuacions a través de l'Incasol amb 1.100 milions de pessetes; obres en carreteres amb 22.000 milions de pessetes; Junta d'Aigües de Catalunya, per a les seves inversions, amb 5.000 milions de pessetes; inversions a través de la Junta de Residus, amb 5.000 milions de pessetes; inversions a través de la Junta de Sanejament, amb 5.000 milions de pessetes.

En segon lloc, es tracta d'un major esforç per a l'adaptació de la mà d'obra a les noves exigències del desenvolupament tecnològic amb la creació i posada en marxa del Consell Català de la Formació Ocupacional, que ja hauria de fer anys que hauria d'estar en marxa. La formació professional, aquest gran nom que estem dient una i altra vegada i que no acaba d'orientar-se com s'ha d'orientar, ho volem dotar amb 100 milions de pessetes. Com també incentivar la formació dual a la formació professional amb 500 milions de pessetes més; com també incentivar els programes de requalificació professional de la mà d'obra ocupada amb 500 milions de pessetes. Caldria complementar l'acord que ha fet el Govern central amb les centrals sindicals i les patronals espanyoles per tal de poder complementar aquest important acord de la formació professional amb una aportació complementària que podem, si volem, portar-la per tal de poder complementar aquesta acció.

En tercer lloc, promoure i incentivar la investigació científica i la transferència tecnològica amb una major dotació pressupostària als programes d'investigació i desenvolupament, amb 500 milions; amb la realització de programes de difusió i promoció de noves tecnologies amb 100 milions.

I en quart lloc, incentivar la millora de la qualitat industrial amb accions de difusió i formació en la qualitat industrial amb 100 milions; i promoure la formació de directius i empresaris –allò que deïem de la formació de directius i empresaris– amb 100 milions de pessetes més.

En cinquè lloc –també ja ho hem comentat abans–, recolzament financer a les petites i mitjanes empreses mitjançant subvencions d'interessos de crèdits per valor de 800 milions de pessetes.

Accions, en sisè lloc, de promoció exterior amb una major dotació pressupostària als programes de subvenció d'accions de promoció exterior que aporten davant el Copca. Hi ha molts programes que estan molt bé en la seva orientació, però que estan molt poc dotats i que s'acaben de seguida i que, per tant, hem de fer un major esforç complementari per tal de poder-los dotar i poder-los fer extensius. Pretenem que 490 milions de pessetes vagin a complementar aquestes accions a través del Copca.

En setè lloc, volem impulsar i potenciar les empreses d'economia social. Cada vegada és més clar –avui dia, fins i tot ho diu el senyor Superlópez, que li diuen, no?– que el capital de treball, el capital humà, cada vegada serà més important per a una indústria, cada vegada més, i les empreses cooperatives i societats laborals el que tenen és una gran riquesa de capital humà que hem de saber aprofitar, subvencionar i estimular perquè aquí hi ha molta creació d'empresa possible i real, perquè aquest capital és el que val més en el capital que constitueix una empresa.

Altra cosa són les dificultats que tenim per comprar capital físic, comprar capital monetari; per a això també hi ha possibilitats –si es vol– d'instrumentar per tal de nodrir aquestes empreses de capital, de diner, de capital monetari.

Per tant, una major dotació per als programes a la creació de cooperatives i societats laborals amb 100 milions de pessetes; una major dotació al fons d'aval per a aquestes empreses, per als seus crèdits, amb 100 milions de pessetes, i un esforç amb subvencions i interessos de préstecs d'empreses d'aquest sector per a la constitució d'estocs estratègics, ja que a vegades es troben amb dificultats a l'hora de poder promoure uns estocs quan les comandes no són adequades, per valor de 300 milions de pessetes.

També voldríem una partida de 200 milions de pessetes cap a subvencionar operacions de *leasing* amb opció de compra, molt important per a aquestes petites empreses, per a la seva situació de capital monetari.

En vuitè lloc, pretenem que s'impulsi la creació d'instituts sectorials mixtos públics-privats: ho vam dir al seu moment; no només hem de promoure, hem de finançar institucions públiques com són el Lgain o l'Idiada, importants, però que de vegades es deixa de banda la seva acció concreta per a la petita empresa en favor d'una qüestió estrictament ornamental; moltes vegades van molts més diners destinats cap aquí –diners destinats cap aquí– que cap a la seva acció real a la petita empresa. Per tant, pensem que falten instituts sectorials per al suport tècnic, econòmic i comercial a les Pime amb el sector privat, i proposem per a això 300 milions de pessetes.

També pensem que s'ha de fer un gran esforç en actuacions d'oferta de sòl industrial, sobretot en aquelles comarques més deprimides que ja els he enunciat i que vostès les coneixen tan bé com jo, però que no hi ha manera que se'n surtin i que tinguin ganes de fer alguna cosa real i efectiva. Pensem que 3.000 milions de pessetes seria possible invertir-los en aquestes comarques per millorar la seva situació.

També pretenem una altra acció, una altra acció important: 5.000 milions de pessetes per a plans d'ocupació amb els ajuntaments i altres ens locals. Els moments que estem passant són moments difícils; l'experiència dels ajuntaments de Catalunya al llarg dels anys de crisi s'ha demostrat autènticament important per intentar que aquelles situacions, aquells segments de treballadors que quedaven al marge del mercat de treball podien tenir un suport dels seus ajuntaments per tal de fer un treball social moltes vegades, però que té una importància per al municipi, té una importància per a la societat. Això s'ha de tornar a complementar perquè el temps que passarem fins que no acabem de solucionar la recessió econòmica donen situacions de dificultat que cal ajudar a resoldre i amb el suport als ajuntaments és garantia que això funcionarà i que funcionarà bé.

Una altra qüestió: pretenem que es promocióni la creació de petites i mitjanes empreses del sector de serveis mediamambientals; proposem 500 milions de pessetes en aquest gran i important subsector, que cada vegada crearà més ocupació si fem les coses ben fetes.

I en dotzè lloc, fomentar el tractament dels residus i eliminació de residus industrials en origen, 1.200 milions de pessetes. Tampoc és molt, però pensem que aquesta complementarietat seria molt positiva per poder fer un esforç real, efectiu, en aquest sector del qual som tan necessitats; només cal que vostès donin una volta per Catalunya per adonar-se'n.

Pel que fa a l'esmena 9 i 11 —el senyor Martí Carnicer ho ha comentat abans— la possibilitat d'aquest reajustament pressupostari és real; és només complir allò que diuen vostès que facin els altres, complir el que ens encarrega la Comunitat: rigor pressupostari, control de les despeses de personal, inversions. Pretenem que la partida de personal, que van vostès implementar amb un 8% quan el creixement nominal era pactat a l'1,8%; hi ha uns sis punts de *décalage* que perfectament es poden dedicar a aquest pla que estem proposant. Això és evident que pot ser així, altra cosa és que vostès no vulguin fer-ho; altra cosa són els recursos, si se n'han de tenir més o de menys, que deia el senyor Reguant. Aquí podem discutir molt àmpliament; però amb els que tenim hem de ser rigorosos, hem de saber-los repartir de forma correcta, en funció dels temps que estem passant; no podem demanar rigor als altres i aquí màniga ampla; no podem, senyor Reguant, no podem. Per tant, d'acord que hi ha altres qüestions que es poden discutir, però que, evidentment, amb les que tenim hem de fer un esforç per carregar-nos de raó.

Segon tema: béns i serveis. Un creixement del cost de vida és un creixement no enraonat; vostès el van fer créixer

dos punts més de la previsió de la inflació; per què dos punts més? Per què no ho ajusten vostès a la previsió que havien fet d'inflació? En fi, i evidentment, i amb les altres qüestions que ha plantejat el senyor Martí Carnicer hi ha marge suficient, si es vol fer; altra cosa és que no ho vulguin fer; aquest és el problema, que vostès no ho volen fer; diu: «No, no, ja ens va bé així, a nosaltres.» Molt bé, vostès saben per què, però no va bé al país, eh?, per això, no va bé al país. Per tant, penso que la remodelació pressupostària és possible.

I pel que fa a les esmenes 10 i 12, es tracta d'instar el Consell Executiu a dues qüestions fonamentals: que en el termini de tres mesos efectui una promoció urgent de sòl industrial en aquells punts del territori més afectats per la recessió econòmica; ho hem dit i ho hem anunciat a bastament: moltes coses que estan passant ara i que hi hem d'actuar de forma ràpida perquè, si no, se'n va en orris aquell territori, ho podríem haver previst fent unes inversions en aquells territoris prèviament. Per exemple, el tema d'Oliana; i ara hi hem de córrer i està bé que hi correm; hem de córrer-hi ara, però si vostès haguessin previst que en aquella zona només hi havia una indústria i era un monocultiu, doncs, alguna altra cosa hauria canviat a l'hora de fer..., de passar els problemes que està passant aquella comarca. I establir, també, mesures necessàries per facilitar la creació de noves empreses. Aquest també és un tema que penso que vostès, en tres mesos, podrien fer alguna cosa més del que estan fent.

En síntesi, senyores diputades, senyors diputats —i vaig acabant, senyor president—, aquest conjunt d'esmenes signifiquen, primer, una aportació de recursos de directa aplicació a les empreses de 5.890 milions per a l'any 93 per al Departament d'Indústria —el senyor Subirà hauria d'estar contentíssim que aprovéssim això; ja ho està, diu; doncs, a veure si convenç el senyor Alavedra—; és a dir, pràcticament doblar el total d'assignacions a les empreses privades contemplades en el pressupost actual d'aquest Departament, que és de 6.674 milions, si jo no tinc els números mal agafats.

En segon lloc, augmentar la capacitat de crèdit i aval de l'Institut Català de Finances per a l'any 93 amb 15.000 milions de pessetes; un esforç complementari, proporcional al que estan fent altres administracions, com la de l'Estat, amb 7.500 milions en crèdits i amb 7.500 en avals: tot plegat 15.000 milions; destinar 5.000 milions a un programa d'ocupació pública en col·laboració amb l'Administració local i prioritzar les inversions públiques en infraestructures addicionant-hi 41.100 milions de pessetes més.

És a dir, aquestes esmenes signifiquen assignar per a l'any 93 un total de recursos complementaris, directes i indirectes, de 67.000 milions de pessetes més. Aquest esforç complementari de 67.000 milions de pessetes més, que podem fer, de mantenir-lo per al període quadriennal 93-96, a què fèiem referència quan vam dir «aprovem aquest pla de competitivitat de la indústria catalana», voldria dir que suplementaríem la reactivació econòmica i industrial de Cata-

lunya, en quatre anys, amb 268.000 milions de pessetes més. I això és possible, si es vol fer, és clar. (*Remor de veus.*) I signifiquen també, a més a més, i lògicament, adequar el nostre pressupost a les exigències de rigor, moderació i responsabilitat que ens reclama l'actual conjuntura econòmica i que ens reclama també tota la societat catalana, tota. Fa poc hi va haver eleccions a Catalunya: doncs, bé, a Catalunya el partit majoritari més votat va tornar a ser el Partit Socialista. Això vol dir també que el poble de Catalunya, majoritàriament en aquest cas, com a partit més votat, està d'acord amb l'enfocament de política econòmica que ha marcat el Govern de Felipe González amb el suport del nostre partit. (*Remor de veus.*) I vostès han de complementar-lo. (*Veus de «Molt bé, molt bé...!» Remor de veus.*) Home, jo els agraeixo la felicitació, però és veritat. (*Rialles.*)

Vostès tenen l'obligació de complementar aquesta política amb una política industrial activa, que aprofiti tots els nostres marges d'actuació, que són molts, i que si haguessin vostès aprofitat segurament la situació que estem passant seria molt diferent de la que hauríem hagut de passar, perquè hauríem pogut millorar moltes coses en aquests temps de vaques flagues. I, lògicament, amb una política de rigor i moderació pressupostària, que ja ha explicat el meu company senyor Carnicer, és a dir, en definitiva, un nou impuls per a l'economia catalana.

Senyores i senyors diputats –ja acabo–, sense que cadascuna de les administracions assumeixi la seva responsabilitat, no ens en sortirem. No sols hem de demanar un esforç als sectors empresarials, i als sectors socials, als sindicats, l'hem de demanar; però si no fem un esforç complementari de responsabilitat de totes les administracions, la central, la nostra, la Generalitat, i també la local, no ens en sortirem. Vostès, el Grup de la majoria, al nostre entendre, haurien de pensar-s'ho una mica més. Vostès haurien de saber liderar aquest esforç a Catalunya, amb generositat. Saber-lo liderar.

Jo demanaria al Grup de la majoria –li demanaria, doncs, amb tota sinceritat– que no continuïn avalant una acció de govern mancada de rigor en la seva traducció pressupostària i que, de fet, malgrat el que diguin, es desresponsabilitza realment de la nostra situació econòmica industrial. Almenys és això el que estem veient, davant de determinades qüestions, el que fa al Consell Executiu.

Per tant doncs, senyores i senyors diputats, els pregaria que volguessin estudiar aquestes esmenes i, si més no, aprovar-ne alguna. Jo he de dir-li que realment estic decebut que de deu propostes no se s'hagin volgut estudiar ni una. I llavors vostès parlen de prepotència a altres nivells. Que de deu, ni una la vulguin estudiar, ni proposin una transacció amb el Grup, en aquest cas, Socialista o l'oposició –n'hem presentat només nosaltres– (*rialles*), dona molt poc de voluntat real de voler treballar amb rigor els temes i voler-los estudiar. A mi em sap greu personalment. En qualsevol cas, vostès tenen l'oportunitat de rectificar-ho i aprovar aquestes esmenes. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Riera. Torn en contra: té la paraula el diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Riera, a la seva vehemència característica en les intervencions aquí en el Parlament, avui s'hi afegeix per a mi un cert sentit de mareig, perquè ha sigut capaç de fer una intervenció destinada a un repartiment de partides, pel que fa referència a les seves diverses esmenes que anirem comentant, que a mi m'ha deixat realment astorat. Tot i així, intentaré contestar-ho, perquè, és clar, el que ha fet vostè no ha sigut anar analitzant, esmena per esmena, què és el que vostè va presentar en el seu moment o el seu Grup va presentar, sinó que en molt bona part el que ha fet ha sigut la segona versió d'un torn, d'una defensa a la totalitat.

Deixi'm que li digui també, senyor Riera, perquè em sembla que ho puc fer i no se m'ho prendrà malament, i només ho faré molt per sobre, però, home, el tema de l'aval fer-ho amb el to..., i deixi'm que li digui irònic, perquè em sembla que és suau, que vostès estant parlant del tema de l'aval de l'Hospital General de Catalunya, després de quina ha estat la seva actitud, aquí i fora d'aquí, perquè aquest tema es resolgués, em sembla que intentar justificar la seva posició en el tema que ho ha fet, des de la meua perspectiva –des de la meua, aquesta és personal–, doncs, no corresponia.

I abans d'entrar a discutir esmena per esmena, també li vull dir, senyor Riera, que si vostè el que fa –i ho ha dit des d'aquesta tribuna– és avalar, segons diu vostè, que el poble d'Espanya avalava la política econòmica del president Felipe González, el que li ha dit, en tot cas, és que no la canviï, aquesta voluntat que està expressant ell com a president del Govern, de canviar la seva política econòmica, no la canviï. (*Esbroncamet en un sector de l'hemicicle.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CODINA: Bé, en tot cas, suposo que al que es deuen referir és que, quan vostès, el Govern socialista es dedica a muntar un programa com el de l'ICO i posen unes condicions per afavorir les empreses tan importants com perquè aquestes condicions no es poden superar i, avui per avui, ni una sola empresa –ni una– ha pogut recórrer a les ajudes de l'ICO, si a vostès els sembla que aquesta és la política que cal per ajudar la petita i la mitjana empresa, per ajudar les empreses del país, doncs, serà la seva opinió –serà la seva opinió–, però evidentment no pot ser la nostra. (*Remor de veus.*)

Fer un discurs aquí, com s'han volgut erigir en defensors de la petita i mitjana empresa, i dir –i dir–, al costat d'això, que el que ha fet el Govern de la Generalitat ha estat una política, si més no, freda, que ha sigut no de reforç i d'impuls a la petita i mitjana empresa, és senzillament no dir la veritat. (*Remor de veus.*)

El Departament d'Indústria, senyor Riera, vostè ho hauria de saber –suposo que ho sap–, el Departament d'Indústria, bàsicament, la seva acció ha anat dirigida al món de la petita i la mitjana empresa. El Copca, senyor Riera –que vostè n'ha fet referència–: més de 4.000 empreses han recorregut a les ajudes del Copca. (*Remor de veus.*) Els incentius de difusió industrials, els programes de foment de

qualitat... Aquesta política que s'ha fet, no en molt bona part, en tota, amb totes les conseqüències, des del Departament d'Indústria, el seu destinatari sempre ha estat la petita i la mitjana empresa en la majoria dels casos, i de vegades petítissima: empreses de cinquanta treballadors. Sortir aquí i fer aquest discurs que el Govern de la Generalitat, pel que fa a la petita i a la mitjana empresa, ha tingut l'actitud que ha tingut, em sembla que no s'ajusta, com a mínim, a la realitat.

La seva vehemència, senyor Riera, en aquesta tribuna li fa, jo diria, de vegades tenir actituds que no deuen lligar excessivament amb la seva pròpia convicció, senyor Riera. I permeti'm que li ho digui –crec que tinc confiança per poder dir-li-ho– (*remor de veus*), no s'ajusta el que vostè explica amb el que vostès prediquen i el que vostès fan. I no és cert, com li deia, que la política de la Generalitat en matèria d'indústria i economia, pel que fa als ajuts a la petita i a la mitjana empresa, com a mínim convingui amb mi que no podem estar-hi d'acord.

Després, quan això vostè, aquest discurs, el tradueix en esmenes puntuals és quan a mi em sembla veure actituds que són realment diferenciades –realment diferenciades. Per exemple, l'esmena número 4: vostè em parla que el que cal és que hi hagin ajuts amb dos anys de carència, que s'arribi al 50%, que... Escolti'm, vostè hauria de saber... –crec que ho hauria de saber i si no és igual, baixaré el to–, sàpiga que el Govern de la Generalitat en aquest moment, la mitjana d'ajuts, les carències són als dos anys, que les mitjanes, tal com ha dit el conseller Alavedra, estan entre els cinc i els set anys, i que en les ajudes no van al 50%, que és el que vostè demana en la seva esmena, sinó que estan al voltant del 70%, i ens demana que el diferencial del Mibor no s'apliqui al 0,75% més...

Jo he intentat explicar-los en la meua primera intervenció de què es forneix l'Institut Català de Finances: no és una màquina de fer diners. S'ha de fornir, com he explicat, de traspassos de capital de la Generalitat, per una banda, i del deute a què ha de recórrer..., el deute públic a què ha de recórrer el mateix Institut, per poder tenir l'actuació que té després amb els seus –com deia també en la meua primera intervenció–, diguem-ne, clients, per situar-nos.

Per tant, home, impossible, això és difícil de complir, fàcil de demanar... Les condicions que proposa avui estan superades. Les carències són les mateixes –les carències són les mateixes–, les possibilitats d'arribar a l'esforç final és el 70%, no el 50. (*Remor de veus*.)

I parlem... M'agradaria gairebé entrar esmena per esmena, perquè li asseguro que tot i no estant..., en fi, que segur que no estariem d'acord, tinc arguments suficients per poder-les anar contestant una per una, però em sembla que, com que vostè ha fet bàsicament una intervenció global, jo també la faré.

Aspectes puntuals. M'ha parlat de política de l'Institut Català del Sòl, pel que fa a la reserva de sòl industrial. Senyor Riera, la política que ha fet el Govern de la Generalitat en reserva de sòl industrial i en promoció de sòl industrial, donada la crisi que tots hem reconegut que estem vivint en

aquests moments, ha portat que la capacitat que té l'Institut en aquest moment de posar a la venda terreny que ha estat urbanitzat pel mateix Institut, en aquests moments hi ha una superior oferta que no pas la demanda. Però això no ens ha d'estranyar. La situació de crisi ha provocat això.

Senyor Riera, vostès, els socialistes, que estan tan satisfets de l'acció que s'ha fet en el polígon Pedrosa, al costat de la plaça d'Espanya, terme de l'Hospitalet, però aquí al costat, aquí mateix, avui encara hi ha terrenys per vendre. Uns terrenys que van ser de promoció pública; uns terrenys que –suposo que coneixen– hi va haver una junta de compensació, que va ser qui van ser els promotors..., avui per avui al costat de Barcelona encara hi ha terrenys per vendre. Home, no és fàcil, no és fàcil, senyor Riera, dir que la política que s'ha seguit en matèria de reserva de sòl industrial no era l'adequada. Són opcions diferents. Nosaltres n'hem fet una. I hi ha en aquests moments terrenys, com li deia, per poder vendre, estan en el mercat i no han estat adquirits perquè la situació econòmica del país és la que és, les empreses tenen els problemes que tenen, i poder fer una inversió en nous terrenys, això els resulta molt difícil.

Vostè planteja en les dues darreres esmenes, l'11 i la 12, diu dues coses importantíssimes, diu: «Jo demano que el Govern en tres mesos faci un pla nou» –en tres mesos, faci un pla nou. I, sobretot, l'esmena final és la que m'ha colpit més, senyor Riera; diu que també en tres mesos el Govern pràcticament solucioni els problemes de les empreses de Catalunya. Home, miri, jo tinc la convicció que aquest és un bon govern, és un govern que fa una política realista, és un govern, malgrat tot, terrenal. Encara no és un govern que pugui prendre decisions d'allò que és impossible resoldre des d'aquí, des de la Terra. Vostè demana una altra cosa, senyor Riera. Ha acabat la seva vehement intervenció demanant quelcom impossible, i la gent de Convergència i Unió no estem en disposició de poder donar suport a propostes absolutament impossibles de donar-hi contesta. (*Remor de veus*.)

Senyors diputats, senyores i senyors diputats, senyores diputades, no se'ls escaparà que després de la meua intervenció el posicionament del Grup de Convergència i Unió serà votar en contra de les esmenes, que són lícites, que no per això s'ha de desesperar, senyor Riera; no per això s'ha de desesperar. (*Remor de veus*.) Deia: «Si us plau, com a mínim, aprovin-me'n una o aprovin-me'n dues...» (*Remor de veus*.) Vostè ha fet un discurs i ha sigut la seva actitud d'una interpretació del diagnòstic amb unes mesures diferents de les nostres, i nosaltres no podem convindre amb les seves pretensions.

Senyor president, senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina.

Passem a les votacions. Si no hi ha peticions per part dels grups de votar separatament alguna esmena, votariem totes les esmenes socialistes conjuntament. (*Pausa*.)

Doncs, vots a favor d'aquestes esmenes?

Vots en contra?

Abstencions?

Les esmenes del Grup Socialista han quedat rebutjades per 24 vots a favor, 59 en contra i 11 abstencions.

Ara passem a la votació de l'articulat. L'article primer, en primer lloc. *(Pausa.)* Sembla que la votació separada és a l'article segon.

De manera que votem ara l'article primer.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

L'article primer ha quedat aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

Passem a votar el punt primer de l'article segon.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt primer de l'article segon ha quedat aprovat per 68 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

Es vota el punt segon d'aquest article segon.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El segon punt de l'article segon ha quedat aprovat per 91 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.

Ara votarem conjuntament les disposicions finals primera i segona, i també es poden votar el preàmbul i el títol de la Llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Les disposicions finals, el preàmbul i el títol de la Llei han quedat aprovats per 68 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

Fins a dos quarts de cinc, se suspèn la sessió.

(És un quart de tres de la tarda i tres minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i els lletrats Sr. de Alfonso i Sr. Vintó.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Justícia, d'Indústria i Energia i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de creació de la província de Catalunya

El tercer punt de l'ordre del dia és la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de pre-

sentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de creació de la província de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per a un torn a favor, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en família, molt gustosament compleixo el meu darrer deure parlamentari en aquesta legislatura, malgrat que avui hauria d'haver atès ja tasques derivades del meu nou encàrrec, i em dispenso a fer-ho amb la que segurament serà la meua darrera intervenció en aquest període de sessions i en aquesta legislatura. El tema és l'autogovern de Catalunya, la seva millora essencial a través de la proposta de convertir Catalunya en una província única.

Nosaltres fórem —i perdonin que comenci amb una afirmació que pot sonar a orgull—, fórem pioners a proposar tal mesura. L'any 84 ho implicàvem en el programa de campanya electoral de les autonòmiques i l'any 85 entràvem en aquesta cambra, per primera vegada, una proposició de llei en aquesta direcció. Ho vàrem provar de nou a la tercera legislatura i ara ho tornem a plantejar, lluny ja d'aquell marc de consens que —es deia— hi havia a l'entorn de les lleis d'ordenació territorial, on va quedar submergida aquesta qüestió en una mal anomenada «ponència conjunta» que mai es va arribar ni a nomenar; no a constituir; ni a ser designada per part dels grups.

Avui la portem amb una triple motivació: pel seu contingut, pel moment polític i pel compromís que es pot prendre des d'aquest Parlament. Ens sembla que és una proposició que pel seu contingut té grans avantatges per al nostre país, molt superiors als possibles desavantatges. Ens sembla, en segon lloc, que estem en un moment polític idoni com per començar aquest treball; i subratllo «per començar aquest treball» perquè sé que algú ja ha intentat respondre la qüestió dient que és una mesura instantània. És un llarg camí el que s'iniciaria si avui s'aprovés el nostre text, camí que passaria per l'elaboració en aquesta cambra, amb totes les seves esmenes, i després la tramesa al Congrés dels Diputats; procés que donaria lloc a altres tipus de requisits polítics coetanis, als quals després m'hi referiré. És un moment polític que aquest sí que és una oportunitat. Aquesta sí que és una oportunitat; no la de la campanya electoral amb les paraules que se les emporta el vent. Ara estem exercint una tasca regular parlamentària on les paraules queden al *Diari de Sessions* i les votacions reflecteixen voluntats polítiques. I, en tercer lloc, pel compromís que es pot prendre avui per part de la gran majoria de forces parlamentàries.

Amb un cert pudor entro en el tema del contingut, perquè em sembla que qualsevol diputada o diputat que tingui un cert coneixement de l'autogovern coneix el contingut d'una mesura com aquesta i deu deduir els seus avantatges, encara que els seus arrencaments partidistes, de vegades, el facin posicionar-se parcialment o totalment en contra. Per nosaltres l'horitzó és una Catalunya on hi haguessin només dos tipus d'Administració: la del Govern nacional de Catalunya

i la del Govern local, amb tots els graons que calgui per aproximar les decisions a la ciutadania, però són sobrerres totes les altres administracions. I subratllo: aquest és un horitzó. No estem dient que ni amb aquesta mesura demà això sigui factible. Amb aquesta mesura que avui proposem, el que seria factible és donar un pas, i un pas important, en aquella direcció, perquè trauríem les divisions provincials de Catalunya.

En el contingut de la Proposició es recorda en un article que tot el caràcter d'ens local que té la província queda subsumit en el Consell Executiu de la Generalitat; que desapareixen de cop i volta les quatre diputacions provincials; que desapareixen els quatre governs civils i totes les delegacions perifèriques provincials de l'Administració de l'Estat; que les residuals, en aquest sentit, es transfereixen a la Delegació del Govern; que és una mesura que caldria acompanyar-la d'altres –tal com es preveu en el text i en aquest *iter* llarg parlamentari a què abans m'he referit–, bàsicament de dues: la descentralització de la Generalitat i la transferència a la Generalitat de nous poders.

La descentralització de la Generalitat és un mandat que aquesta cambra prengué l'any 87 i que està incomplert des d'aleshores per part del Govern de Catalunya. Deixin-me dir-los que és per por, temor, que vostès no compleixen aquest mandat, el de la descentralització; que és una vergonya que els demòcrates, que sempre hem lluitat contra el centralisme de Madrid, avui ens sentim dir a molts llocs de Catalunya: «Per què hi ha un centralisme a Barcelona?», i que això existeix sota el patronatge d'una coalició que apella al nacionalisme per governar Catalunya; una coalició que, fins i tot, ha arribat a la bufonada de crear els seus propis governadors civils bis a cada una de les províncies.

I, en segon lloc, hauria d'anar acompanyat de la transferència de nous poders a Catalunya, alguns dels quals es deriven del mateix fet de la constitució de la província única; bàsicament les competències en seguretat i en protecció civil, que podien ser impulsades a través de l'article 150 de la Constitució.

Fins aquí el text; a partir del text podem fer un rapidíssim i elemental balanç –per tancar l'argument de contingut– sobre la mesura. Hi han desavantatges, sens dubte; hi han resistències de mentalitats provincialistes a Catalunya. En sentirem parlar –potser avui mateix– i ja n'hem sentit altres vegades en aquesta cambra, molt legítimes, dels que creuen en el provincialisme; molt llunyà del nervi i de la tradició del catalanisme polític, per suposat; molt lluny de les reivindicacions més democràtiques i avançades que hi ha hagut sempre en aquest país, però han existit reductes de provincialisme. Fins i tot algú podrà argumentar que a Girona, a Tarragona o a Lleida ja hi ha una certa instal·lació al respecte, fins i tot amb alguns avantatges materials.

Per nosaltres el desavantatge principal és la pèrdua d'una certa representativitat, la pèrdua de senadors; de senadors, de membres d'una cambra que tots –o la majoria de nosaltres, perdó– considerem que hauria de canviar el seu sentit, i possiblement seria un toc d'alerta si prenguéssim aquesta mesura per caminar cap a aquell canvi.

Però els avantatges són enormement superiors als desavantatges. Hi han avantatges administratius, financers, democràtics i nacionals. Els avantatges administratius són molt senzills: es suprimeixen de l'ordre de seixanta processos administratius que avui compliquen el panorama ciutadà a l'hora de ser servits per l'Administració pública; s'introdueix racionalitat a l'Administració. Avantatges financers que ens poden dur, pel cap baix, a un increment de més de 100.000 milions del pressupost de la Generalitat de Catalunya. Avantatges democràtics en tant que hi hauria una major transparència i control democràtic en les decisions que avui es prenen en instàncies de representació de segon ordre. I avantatges nacionals en tant que no només connectaríem amb aquell nervi de la tradició del catalanisme polític –recordin l'expressió «l'esquarterament provincial»–, sinó que incrementaríem el poder de Catalunya. Uns poden inclinar-se pels sentiments, la batalla contra l'esquarterament provincial; altres pel tema del poder, el que significaria un increment per al poder del Govern de Catalunya.

Per què ara? És ara una possible frustració plantejar això, com ha dit el portaveu de Convergència i Unió? Som o no en el moment polític, que és una oportunitat molt diferent de la dels mítings que encara poden retronir des de fa unes setmanes? El conseller Macià Alavedra, avui no present –aquesta tarda– en la sessió, havia dit –fins ara no present–, havia dit que hi havien tres dificultats per avançar en aquella direcció: la Constitució, les majories i la creació dels consells comarcals. Les tres creiem que estan superades. Si considerem que aquest és un procés democràtic, que s'ha d'anar elaborant en paral·lel a un conjunt d'altres mesures, avui tenim l'oportunitat de plantejar a les Corts Generals aquesta proposta des de la majoria del Parlament de Catalunya.

Fixin-se vostès que s'està buscant un consens amb unes negociacions que s'han encetat aquest matí, que són extremadament curoses i obertes, no per a un govern o per a un pacte: per fer front a la gravíssima situació que té l'economia espanyola i catalana. Hi ha, segurament, un diagnòstic molt més difícil del que han fet algunes forces triomfalment en campanya; hi ha unes mesures a prendre, segurament, que poc agraden a la major part de la població, dos motius que exigeixen aquest consens: la crisi, d'una banda, seria un camp sobre el qual hi pot haver consens; la renovació democràtica, i nosaltres hi afegim un tercer capítol: el desenvolupament autonòmic.

Cal valentia per abordar aquests tres capítols; cal –com ha dit el màxim aspirant a la investidura de president del Govern espanyol– renovació per abordar-los, i un reimpuls democràtic. Pregunto a les senyores diputades i als senyors diputats: són o no, Convergència i Unió i Iniciativa per Catalunya –junt amb Izquierda Unida–, *partners* essencials, no per flirtejar, no per negociar entre passadissos, sinó per assumir càrregues de responsabilitat molt dures, per fer sortir el carro d'on està empantanegat? Si ho són, tenen o no legitimitat per plantejar en una taula de procés de negociació qüestions tan elementals com la que nosaltres defensem avui?

I, en tercer lloc, considerem que hi han raons de compromís. Aquí som per discutir, per parlamentar, per elaborar i per votar: per comprometre'ns. Ens diran, segur, que vostès tenen el compromís del Govern, de la majoria, que no és el moment, que vostès ho administraran... Senyores diputades i senyors diputats de Convergència i Unió, més enllà de la votació que faran avui per disciplina de grup, si tenen un mínim de cura sobre aquest tema, repassin les afirmacions del senyor Subirà quan es feia la LOT i contestava categòricament al senyor Maties Vives: «No ens prengui el pèl; no faci judicis d'intencions: tres mesos són tres mesos, i complirem els compromisos en aquesta cambra». Any 87. I em podia estendre en arguments que avui sonen a acudits, també acudits tragicòmics, si no fos que ens tenen acostumats a un menyspreu reiterat d'aquesta cambra com el que han fet aquest matí quan, per segona vegada, han violat el principi de proporcionalitat en l'elecció dels senadors desfavorint un grup, que no és el nostre, purament i simplement per raons partidistes.

Compromís que emana de l'Estatut; compromís que emana de les lleis; compromís que emana dels acords d'aquest plenari del Parlament; paraules que no s'emporta el vent, que són les que estan en el patrimoni col·lectiu del que signifiquen les nostres tasques; compromís que emana de la representació. Iniciativa per Catalunya s'hi compromet, aquest diputat s'hi compromet en primera persona, i després diré com, preveient com serà la votació, i demana a tots –al Partit Socialista, al Partit Popular, especialment a Convergència i Unió– que prenguin aquest mateix compromís; que, ara, decideixi; que l'autogovern millori. Vostès han governat més de nou anys junt amb el PSOE a nivell d'Estat. Durant aquests nou anys, vostès han votat –els ho vaig a dir amb més precisió, perquè no s'exclamin– mimèticament amb el Govern del PSOE mesures molt importants, des dels pressupostos fins a temes internacionals, passant per temes autonòmics, amb el Govern del PSOE. Vostès, en aquest període..., facin-se vostès mateixos una sola pregunta: en què ha millorat l'autogovern de Catalunya? Quina mesura ha servit per fer avançar l'autogovern de Catalunya durant tota aquesta etapa, senyors de Convergència i Unió?

Després del debat de l'Estatut del 87, amb el reguitzell de punts que aquí es van aprovar, en què ha avançat l'autogovern de Catalunya? La resposta –me la donen ja a les meves esquenes– és en res, cap. Fals pragmatisme. Els recordo un text de Dante Alighieri a la *Divina comèdia*, quan fa una invectiva contra la bestialitat dels reis, que es pot adreçar al fals pragmatisme, en el capítol XIX, i diu: «i per donar a comprendre si val poc, s'hi escriuran d'ell sols abreviatures, que diran molt, sense que mengin lloc».

Senyores i senyors diputats de la majoria, jo els diria «carinyosament», en aquesta darrera intervenció: pel que queda de legislatura, facin el favor de desvetllar-se, d'aterar una mica en el que és la llibertat nacional de Catalunya i en les oportunitats i en les decisions; no en clau de passadissos ni de compromisos que no són transparents: en clau de fer avançar el nostre país. Facin-se la pregunta que a mi

se'm va fer, quan vàrem prendre una decisió molt important, a Iniciativa per Catalunya, de qui, realment, menysté el Parlament de Catalunya? Qui, realment, té poc en compte el Parlament de Catalunya, incomplint reiteradament els seus mandats? Facin-se aquesta pregunta. Recordin aquella frase d'un conegudíssim científic català quan es van elaborar les LOT i se li va dir que no teníem possibilitat de fer anar endavant això: «Si el Parlament de Catalunya no pot, de què serveix?», deia aquest científic.

Senyors de Convergència i Unió, nosaltres, independentment de la votació d'avui, ho portarem a les Corts Generals. Són tretze anys que jo he estat en aquesta cambra, i els vull dir a tots un «a reveure»; no –com m'estan dient pels passadissos–: «Ah, te'n vas!» No. A reveure. Ho vull dir agraint a tots, els qui són avui aquí i els qui no hi són –perquè ha passat molta gent per aquests escons–, moltes coses que jo he après en la meua vida política, escoltant els altres en aquest hemicle. I els ho vull agrair mostrant la meua absoluta disposició –per vostès i pel poble que representem– per fer anar endavant motius com el que avui defensem. I permetin-me que ho digui amb una veu molt més autoritzada que la meua, que és la de Demòstenes, a la tercera *Filípica*, quan diu: «Naturalment, el que jo dic no és que, si vosaltres no voleu fer en interès propi res del que és necessari, hi inviteu els altres, perquè seria ingenu; però, si cadascú es queda assegut preguntant-se què vol i estudiant la manera de no fer res personalment, en primer lloc no trobarà mai qui li ho faci. Vet aquí, doncs, el que jo dic i el decret que proposo, i em penso que, si es té en compte, encara avui podem redreçar la situació; si algú té res de millor a dir, que ho digui i que us ho aconselli, i el que vosaltres decideu, vulguin tots els déus que sigui el que convé.»

Moltes gràcies; cuidin vostès aquest negoci, el cuidarem entre tots; es diu Catalunya. Molt agraït.

El Sr. PRESIDENT: A reveure, senyor Ribó. (*Rialles.*)

Hi ha possibilitat de torn en contra. Si ningú ho sol·licita, passem a la intervenció dels grups. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, molt breument, per a manifestar que, des de 1985, 1987 i 1988, lo Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, a través de diferents iniciatives parlamentàries, ha deixat constància –igual com Esquerra Republicana de Catalunya– de la seva voluntat de convertir Catalunya en província única, i, en raó als seus principis i conviccions legítimament partidistes, insistir no només en un mandat del Parlament del 1987, sinó també a partir de quan la Constitució espanyola –article 141.1– permet qualsevol alteració dels límits provincials quan, políticament, es determina que es produeixen desajustos entre espai territorial, sistema social i delimitació competencial. I sense posar en entredit –sinó tot al contrari– la cohesió col·lectiva i política del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya en relació amb est tema de la comunitat autònoma uniprovincial, molt em temo, il·lustre diputat senyor Ribó –d'aquí a pocs dies excel·lentíssim diputat senyor Ribó–, que la seva última

intervenció, més que històrica serà convencional, no perquè a la seva proposta li falti consistència parlamentària, sinó perquè altres –ja ho ha dit vostè– no podran correspondre en igualtat relativa ni proporcional a una manifestació ideològica declarada en est moment en forma de proposta de resolució.

I, sense cap reserva, formulo estes manifestacions, referides a la coherència, perquè, independentment del desacord que hi ha exprés en la seva Proposta de resolució, just és reconèixer també que cada vegada que s'afronta esta qüestió lo contingut i la substància d'oberta oposició política l'ha portat sempre lo Grup Popular, que, amb plantejaments ideològics diferents, venim a coincidir –uns i altres, a falta d'altres mèrits– en transparència, en rigor i en responsabilitat.

Es tracta –com vostè ja sap, il·lustre senyor diputat– de dues posicions clarament diferenciades: una de profundament antiprovincialista, com és la d'Iniciativa per Catalunya i la d'Esquerra Republicana de Catalunya, i una altra, decididament provincialista, com és la del Partit Popular, que defensa el manteniment de les estructures actuals de Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona. Per consegüent, coherència per coherència, accepti, senyor Ribó, la nostra discrepància sense cap referència i sense cap qualificatiu d'un «reducte provincialista». Perquè, si arriba lo dia en què una majoria parlamentària en l'àmbit de Catalunya decideix aplicar la disposició addicional primera de la llei que regula el règim provisional de les competències de les diputacions provincials, tractarem, com avui, des del Grup Popular, de convèncer políticament i jurídicament sobre el concepte de la distribució de competències, la distribució de funcions, la titularitat de competències i la titularitat de serveis.

La Proposta de resolució que en estos moments se sotmet a la nostra consideració, nosaltres diríem que compleix una estratègia jurídica important en no confondre atribucions legislatives –perquè el concepte doctrinal de la Llei de bases de règim local, a més d'imposar fórmules d'estricta propensió uniformista, redueix sensiblement lo marge de decisió del legislador autonòmic, i el Tribunal Constitucional, aplicant estos principis, declara que el legislador autonòmic no pot suprimir les províncies, no pot alterar la naturalesa de les diputacions provincials i, en conseqüència, sempre queda subordinat al que disposen prèviament los orígens de la legislació estatal.

Però és que, a més, la Constitució espanyola adopta una posició clarament provincialista –que ja es va imposar a les tendències antiprovincialistes durant lo procés o el debat parlamentari constituent. Per consegüent, l'interès d'esta qüestió m'aconsella no entrar, almenys avui, en aquells aspectes generals del que ha sigut la història provincial des del 1716 al 1812, o del 1820 al 1833, que com a mínim seria discutible, esta història, sinó que el nostre desacord polític d'avui es fonamenta no només en lo conjunt de referències que ofereixen la Constitució, l'Estatut i la legislació bàsica, interpretats a la llum del Tribunal Constitucional, sinó que la nostra oposició també es fonamenta en aquells compo-

nents de caràcter pràctic que en aparença tenen menys rellevança, però que a l'hora de valorar los preceptes legislatius constitucionals i l'equilibri de les lleis bàsiques, estos components pràctics podrien convertir-se en components decisoris a l'hora de considerar qualsevol alteració dels límits provincials. Em refereixo, concretament, als recursos de les diputacions provincials i a la seva distribució.

Per consegüent, des de la nostra opinió, qualsevol reestructuració de les províncies en l'àmbit de Catalunya no es pot considerar una qüestió a resoldre asèpticament per un determinat grup d'especialistes en organització administrativa, sinó que, pel contrari, es tracta d'un procés polèmic que inevitablement arrossegirà connotacions polítiques i històriques que s'hauran de prendre en consideració. I en estos criteris, i quan arriba el moment d'afrontar, sigui quina sigui, la decisió política, forçosament haurem de resoldre aspectes territorials, sistemes socials i delimitacions competencials, però també haurem de resoldre aquells aspectes de caràcter econòmic, que, lamentablement, molt me temo que seran prioritaris a les idees i pensaments ideològics i, també, seran determinants per damunt dels principis i de les conviccions. Potser aquell dia, per tancar la bretxa de la vergonya, alguns nos faran una apel·lació al pragmatisme, com a fonament de l'efecte pràctic que convé. Per la meua part, no voldria que aquell dia i que ningú vegés quebrada la seva memòria nacional.

Mentrestant, lo Grup Popular mantenim invariable la decisió política de votar en contra en est tipus d'iniciatives parlamentàries, en coherència, també, a la nostra actuació i a la nostra conducta quan s'han presentat altres iniciatives d'esta mateixa naturalesa.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, senyores i senyors diputats, anem a posicionar-nos en nom del Grup Parlamentari Esquerra Republicana de Catalunya, després d'haver vingut aquí des de Tarragona, l'antiga Tàrraco, capital de la província romana única, de la Tarraconense. (Pausa.) Hem vingut en cotxe, senyor diputat; com correspon.

La província única, la reivindicació de la província única, forma part, entre d'altres forces polítiques, del patrimoni polític d'Esquerra Republicana de Catalunya, i del 88 ençà Esquerra Republicana ha portat a aquesta cambra el tema de la província única exactament en sis ocasions: en els cinc debats de política general, com a proposta de resolució, i, també com a proposta de resolució, en el debat monogràfic sobre política territorial.

La reivindicació de la desaparició de l'estructura provincial a Catalunya forma part de la tradició del catalanisme polític; una tradició que, amb intensitat i matisos diversos, l'han reclamat fins a quatre dels cinc grups parlamentaris presents en aquesta cambra. Desitgem que quan arribi el moment, a les Corts de Madrid, de prendre en consideració

aquesta proposta, rebí, aquesta iniciativa, el suport dels grups homòlegs, dels grups socis o dels grups futurs corresponents en el Govern de l'Estat, dels grups que formen part avui d'aquesta cambra. Òbviament, Esquerra Republicana, des de la modèstia numèrica del seu únic representant a les Corts a Madrid, també presentarà allà la iniciativa parlamentària corresponent.

Dèiem que la reivindicació de la província única forma part de la tradició administrativa i institucional del catalanisme polític. No és, doncs, un objectiu recent. Ja en les Bases de Manresa, sobre les quals el Govern de la Generalitat ha organitzat l'exposició i un seguit d'actes corresponents, es feia referència a una organització territorial basada en la comarca natural i en el municipi. L'Estatut de la Mancomunitat de Catalunya de l'any 1914 es basava en diputacions mancomunades en un organisme únic i comú, com era la Mancomunitat de Catalunya. El Projecte d'autonomia de Catalunya, presentat al Congrés pel Govern Romanones, l'any 1919, preveia la creació d'una «diputació regional» —deia— per a tot Catalunya, de base molt municipalista. L'Estatut d'autonomia de Catalunya, elaborat per les forces catalanes l'any 1919, preveia també la possibilitat de modificar el nombre i la demarcació provincial. La Constitució provisional de la República Catalana de l'Havana, de l'any 28, promoguda per Macià, abolia les províncies i basava l'estructura administrativa i institucional de Catalunya en municipis i comarques com a estructura territorial pròpia. El 21 d'abril de l'any 31, un decret de la República abolia les quatre diputacions a Catalunya, en restablir-s'hi la Generalitat, i el president Companys, l'1 de gener del 34, suprimia la figura dels governadors civils.

Reulem uns instants per situar-ho exactament en el temps. Francesc Macià, president de la Generalitat de Catalunya i membre d'Esquerra Republicana de Catalunya, exactament en una setmana, del 14 d'abril al 21 d'abril, aconseguia de ser tan decisiu a Madrid, decidia tant —no ara, sinó en aquell moment— que en set dies suprimia les quatre diputacions de Catalunya. El president Companys, escollit president de la Generalitat el 31 de desembre —31 de desembre— de 1933, l'endemà, l'1 de gener del 34, suprimia per decret la constitució dels quatre governs civils i la figura dels governadors civils en el territori de Catalunya.

Més recentment, tant la tradició municipalista i comarcalista de l'Assemblea de Catalunya com de l'àrea de l'àmbit institucional del Congrés de Cultura Catalana ja es basava en un poder polític i administratiu a Catalunya fonamentat tant en la Generalitat com en els ajuntaments i les comarques.

L'objectiu de la província única és millorar, òbviament, l'oferta administrativa i institucional per al conjunt dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya i, alhora, fonamentar-se en l'equilibri territorial. Té conseqüències directes, doncs, en relació amb l'Administració de l'Estat, però les té també, i sobretot, en relació amb l'Administració de la Generalitat, perquè la Generalitat —i el temps passa i els mesos també— hauria d'haver estructurat interiorment el país en vegueries o en regions.

La descentralització efectiva de la Generalitat encara es fa esperar en aquests moments. La concentració a la capital del país és en aquests moments, des del punt de vista administratiu, enorme. La major part —per no dir tots— dels serveis territorials dels distints departaments o organismes tenen realment un poder decisorí francament modestíssim. I, per si això no fos poc, a més a més s'ha incrementat amb una figura nova, com és el delegat del Govern de la Generalitat. Contra el perill hipotètic d'un centralisme barceloní, la resposta hauria d'haver estat feta amb fets, no pas amb paraules, és a dir, amb una administració de la Generalitat àgil, ràpida i, sobretot, que redueixi la burocràcia.

Al costat d'això hi ha l'estructura encara dels governs civils; una estructura, en alguns aspectes, de virregnat, colonial, caciquil i, en determinats aspectes, francament incompetent, com recorden, si més no, els distints plans d'emergència i simulacres d'emergència que han tingut lloc en algunes províncies catalanes. Es tracta, l'estructura dels governs civils, d'una estructura anacrònica, antiquada, passada de moda i al marge absolutament no tan sols de la realitat de l'Estat de les autonomies, sinó, suposem, també de qualsevol projecte, diguem-ne, hipotèticament federal. A més a més, no és, la figura dels governadors civils, una figura que estigui constitucionalitzada. No apareix a la Constitució, i, per si fos poc, aquí, tant al Parlament de Catalunya com a les Corts valencianes ja en van aprovar, amb l'única excepció d'un sol grup, la seva supressió, com van fer-ho també al Parlament basc demanant-la, la supressió d'aquesta figura absolutament anacrònica. Si pensem, doncs, que en el model policíac que fóra bo que disposéssim en aquest país tant la seguretat com la protecció civil haurien de dependre del mateix govern, les funcions dels governadors civils haurien d'haver ja passat a la història.

Es tracta, aquest, el tema de la conversió de Catalunya en província única, d'un aspecte fonamental en la història del catalanisme polític, que no pot ser òbviament objecte de cap tipus de mercadeig ni d'activitat mercantilista. Òbviament, les afirmacions d'«ara no és el moment», «encara no és l'hora» o, com diria qui-sap-lo, «això no toca», es tracta d'afirmacions que òbviament mai tocaran si qui ha de prendre la decisió són els mateixos que en aquests moments disposen de la majoria parlamentària i política en el nostre país.

La LOT del 87 en preveia el tràmit en tres mesos. Òbviament, com hem dit en més d'una ocasió, el pas del temps, la percepció del pas del temps és sensiblement diferent si es mira des del Govern de Convergència i Unió que no pas si es mira des d'allò que afecta la quotidianitat dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Hi ha, òbviament, com ja ha apuntat l'illustre diputat senyor Ribó, un aspecte negatiu, que és la pèrdua de senadors. Però, la veritat, pel paper que fa en aquests moments el Senat i pel bé i bo que s'hi poden esplaïar en la nostra llengua els senadors escollits per aquest país..., fa pràcticament que no sigui dolorosa la pèrdua de senadors. Un dia d'ús de la llengua catalana l'any, llengua per un dia o Domund lingüístic, estalvia determinades afirmacions.

Voldríem des d'aquí, això no obstant, agrair al senyor Ribó les referències que ha fet a l'actitud produïda aquest matí en negar-se al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya el dret a un senador, que, segons el nostre criteri, ens corresponia.

La divisió provincial de l'Estat espanyol va ser feta, va ser fixada en el context de l'esforç homogeneïtzador i modernitzant d'un estat burgès que es mirava en el mirall del bonapartisme –recorda Pierre Vilar–, però, de fet, com molt bé deia el mateix Vilar, l'Estat espanyol tenia molt més en comú amb fantasmes com l'imperi austro-hongarès o l'imperi turc que no pas amb potències europees com França o la Gran Bretanya. Com molt bé ha indicat en els seus escrits el doctor Pueyo París, sigui com sigui, el cert és que tot va funcionar com sempre, és a dir, a mitges, i en el cas de les províncies va funcionar encara pitjor, i només tan sols molt lentament es van anar afermant en les seves missions més decisives, centralitzants i consolidadores de les necessitats prioritàries de l'Estat: l'adoctrinament uniformitzador, a través del sistema educatiu; la imposició fiscal, i l'enquadrament de la població masculina en les lleves per a l'exèrcit.

La província única és absolutament viable. És una mesura viable i possible des del punt de vista legal. Així ho preveu l'article 141 de la Constitució espanyola, que permet la modificació dels límits provincials a través de llei orgànica aprovada per les Corts Generals. És una mesura, a més a més, viable per analogia, en comparació amb altres comunitats autònomes de l'Estat espanyol que són de base uniprovincial, com Astúries, Cantàbria, Múrcia o Madrid, entre altres.

Però la província única és, a més a més, una necessitat administrativa: simplifica i racionalitza els diversos nivells d'Administració pública a Catalunya. Menys burocràcia, menys complicacions de despatx, més simplificació, millor servei al ciutadà en definitiva. A més, amb la constitució dels consells comarcals, ha augmentat el nombre d'administracions a Catalunya. Per evitar duplicitats és imprescindible suprimir allò que sobri, allò que no correspongui al poder i a les directrius del Parlament i de la Generalitat, i és obvi que allò que sobra a Catalunya no és precisament l'Administració catalana.

La província única és una necessitat política; és el reforçament del poder de la Generalitat en el territori de Catalunya. S'evita la competència real que fan diputacions i governs civils: en lloc de quatre governadors civils, un delegat de govern a Catalunya. Podem, doncs, prescindir dels governadors civils i, en el cas d'Esquerra, estaríem disposats a prescindir fins i tot del mateix delegat del Govern.

Ja deia –i acabo– Ferran Soldevila que la història de Catalunya aquests darrers anys és l'esforç ingent, per part d'algunes de les seves classes dirigents, l'esforç ingent per esdevenir província. Ara podem decidir. Ara decidirem si tenim voluntat política per canviar la nostra realitat institucional i administrativa. Tenim la gran oportunitat d'avançar cap a la supressió de províncies, un dels elements claus del patrimoni polític del catalanisme. Clar que la idea de gran

oportunitat va associada sempre a les rebaixes; ja se sap que les oportunitats comporten sempre una política de rebaixes, és a dir, quatre províncies al preu d'una sola.

Esquerra Republicana ja vam decidir quan vam poder, fa només seixanta anys –i no són pocs. Ara veurem si aquesta reivindicació clàssica, si aquesta reivindicació elemental del catalanisme polític és frenada o no precisament per qui se'n reclama el màxim exponent, del catalanisme polític. Un dia, quan hi hagi –ja sé que ara i tant és difícil d'imaginar que això pugui ser– una majoria nacionalista i progressista en el Govern de la Generalitat, quan l'ensenyament de la història a les escoles del país no serà excepció sinó norma, els escolars aprendran qui defensava les províncies i l'anacronisme i qui defensava la modernització i la sobirania de Catalunya. Ara és el moment d'alçar-se per evitar situacions com la que plantejem. Tothom tindrà present, n'estem segurs, aquesta actitud en el moment del vot, sobretot a partir de les seves mateixes conviccions.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Vilalta.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, una vegada més procedim a la discussió d'aspectes relatius a l'organització político-administrativa del nostre país, discussió propiciada en aquest cas per una proposta d'Iniciativa per Catalunya introduïda per una intervenció del senyor Ribó en què ens anuncia el seu comiat d'aquesta cambra. Ens diuen, ell i algun altre dels portaveus que m'han precedit, que la Proposició que es formula és adequada en el moment present per raons de contingut i per raons d'oportunitat política. En nom del Grup Socialista no compartim ni un ni altre plantejament.

Dic que una vegada més es parla del tema perquè en el passat s'ha parlat ja en reiterades ocasions en aquest Parlament de les qüestions que afecten l'organització político-administrativa del país, i segurament la vegada que es va parlar abans amb més seriositat i profunditat del tema va ser l'any 80, arran de la discussió de la Llei de transferència urgent i plena de les diputacions a la Generalitat de Catalunya, llei que va merèixer el recolzament de tots els grups de la cambra –també del Grup Socialista– excepte el grup centrista, que va fer que mitjançant el Govern central aquella Llei fos portada al Tribunal Constitucional, que va declarar-ne la inconstitucionalitat.

La Proposta que ara se'ns formula, efectivament a través de la via adequada, per a salvar els riscos d'inconstitucionalitat, radica en una disposició, efectivament, de l'article 141 de la Constitució, que preveu la possibilitat de modificar els límits provincials mitjançant una llei orgànica. I és això el que es proposa en el Parlament de Catalunya perquè, si és el cas, el Parlament de Catalunya ho tramiti com a tal, com a proposició de llei orgànica davant del Congrés de Diputats. En realitat, des del nostre punt de vista, el que es pretén amb

aquesta Proposició és, de fet, el mateix que es pretenia amb aquella Llei que fou aprovada l'any 80 i, després, declarada inconstitucional, si bé –ho repeteixo– salvant els riscos d'inconstitucionalitat, perquè en aquesta ocasió es planteja el procediment correctament.

Efectivament, la Proposició que se'ns presenta contempla tres articles. El primer dels articles és la modificació dels límits provincials de tal manera que desapareguin les quatre províncies de Catalunya i passin a fusionar-se en una de nova, que és la dita «província de Catalunya». L'article segon disposa, com a conseqüència, la supressió de les quatre diputacions, exactament com es proposava en aquella Llei del 80, i l'absorció de les quatre diputacions catalanes, els seus drets i les seves obligacions, els seus actius i els seus passius, per part de la Generalitat de Catalunya. I l'article tercer planteja la supressió de l'Administració perifèrica de l'Estat en les quatre províncies, en benefici d'una concentració que es produiria, lògicament, en la delegació del Govern, que lògicament seria la delegació del Govern que en aquests moments ja es coneix, més potenciada.

Sincerament, els socialistes no compartim les apreciacions que es formulaven per part d'Iniciativa per Catalunya i per part d'Esquerra Republicana en el sentit que hi hagin organitzacions político-administratives, en un règim democràtic, bones o dolentes per si mateixes; organitzacions político-administratives que siguin bones o dolentes, que representin aspectes positius o negatius, substancialment, per si mateixes, sinó que –i aquest és el nostre plantejament– totes les organitzacions político-administratives són bones o dolentes en funció dels problemes que resolen o dels problemes que creen. I, des del nostre punt de vista, la Proposta que es formula no resol problemes, sinó que crea problemes.

Partim en aquest moment d'un esquema que arrenca del Decret reial de novembre de 1833, és a dir, de fa cent seixanta anys, que fa que els límits de les quatre províncies catalanes s'hagin mantingut bàsicament inalterats, de fet inalterats durant cent seixanta anys, però que els organismes que creava aquell mateix Decret reial, les diputacions, hagin sofert una profunda transformació fins al moment present i l'Administració central –present en cada una de les províncies, primer a través dels caps polítics i després, posteriorment, a través dels governadors civils– hagi sofert també una profunda modificació en el seu funcionament i en la seva concepció.

Les diputacions, jo crec que a partir de la sentència del Tribunal Constitucional de juliol del 81, però molt especialment després de la Llei de bases de règim local i de la mateixa Llei municipal de Catalunya, jo crec que s'han configurat no pas com aquests contrapoders al poder de la Generalitat, sinó com a organismes útils, que serveixen en aquest moment una funció bàsica i important que és la funció de servei, de suport tècnic, jurídic i econòmic als municipis de la seva demarcació. I en algunes ocasions des de Lleida han dit que si no hi haguessin en aquest moment diputacions, ben probablement, contemplat des de la perifèria

de Catalunya, caldria crear alguns organismes similars a les actuals diputacions per complir, bàsicament, aquesta funció de suport als municipis; ho repeteixo, especialment en els municipis més petits del nostre àmbit territorial. I una segona funció que podrien complir les diputacions i que encara no compleixen en aquest moment amb tota la seva plenitud, que és vetllar plenament pels interessos específics d'aquell territori si és que en aquell territori arribem a la conclusió que hi ha uns interessos específics per defensar. Nosaltres creiem, bàsicament, que sí i que, en cap cas, cap de les quatre diputacions, en el període actual democràtic, ha exercit, en cap moment de tot aquest període, cap funció, ni molt menys de contrapoder al poder efectiu de Catalunya, que és el poder de la Generalitat; crec que han prestat una funció de servei –ho repeteixo–, una funció de servei força útil, especialment en els municipis més petits dels nostres àmbits territorials, i crec que seria molt de lamentar en aquest moment la desaparició de les diputacions tal qual.

L'Administració de l'Estat present en el mateix territori provincial ha sofert també una evolució importantíssima. Des d'aquells caps polítics de començament del segle XIX fins als actuals governadors civils, jo crec que hi ha una evolució que cal tenir en compte i que en justícia cal reconèixer. Els governadors civils representen no pas aquestes coses que se'ns han dibuixat abans, sinó essencialment i sobretot la funció de caps de l'Administració, present en el territori, de l'Administració de l'Estat, present en el territori. Si es volgués procedir a la seva desaparició i la concentració de les seves funcions en una delegació del Govern, perquè la delegació del Govern a la vegada es projectés sobre el conjunt del territori a través de subdelegats territorials, estaríem reproduint, amb un altre nom però amb la mateixa funció, els actuals governs civils.

Què se'ns proposa alternativament? Se'ns proposa un salt en el buit. La desaparició en aquest moment de les quatre províncies i de les estructures polítiques que impliquen representa de fet un salt en el buit que no condueix, en el moment present, més que a una major concentració de funcions i de poders en el centre de Catalunya i, per tant, a un increment clar i evident del centralisme que –ho repeteixo– la perifèria de Catalunya pateix d'una manera considerable.

Els socialistes, senyor president, en aquest moment de la història del nostre país... Senyor president, els socialistes en aquest moment de la història del nostre país –volem dir-ho amb claredat– no fem una afirmació ni provincialista ni antiprovincialista, ni entenem cap raó, ni compartim cap raó que ens porti a pensar que una sola província seria millor que quatre o millor que set. Li repeteixo el que deia en el començament de la meua intervenció: depèn dels problemes que resolgui i no pas dels problemes que creï. I, per tant, i en conseqüència, és així com voldríem contemplar-ho, com voldríem analitzar-ho.

A nosaltres ens sembla que en un moment en què l'estructura específica que deriva de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que és l'organització comarcal, no està ni suficientment desenvolupada, ni suficientment clar el seu marc

competencial, ni suficientment afermat el seu marc de recursos financers com perquè, sense que es produeixi aquest salt en el buit, puguin assumir, sense fractura de discontinuïtat, la situació actual... I, per tant, nosaltres en aquest moment pensem que ni es produeix la bondat del contingut de la Proposta que se'ns formula ni es produeix aquell factor d'oportunitat que permetés donar amb un fil de continuïtat sortida a la situació present a través d'una altra situació político-administrativa.

I, per tant, per discrepància amb el contingut, però també per discrepància amb el moment que es formula i, per tant, per manca de raó d'oportunitat, nosaltres votarem en contra de la Proposició que se'ns formula.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vilalta. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Surto a la tribuna en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió per posicionar-nos en relació amb la Proposta que fa ben poc el nostre company senyor Ribó ens ha proposat. No esmerçaré molt de temps perquè..., almenys a mi em sembla obvi explicar o afirmar el fet que Convergència i Unió, junts i separats, des de sempre hem estat uns partidaris aferrissats de la unitat territorial de Catalunya. S'ha parlat aquí de l'esquarterament; aquesta és una frase que en els nostres rengles es diu contínuament. No és aliè tampoc aquest propòsit de sempre, el fet de l'existència i la possible o necessària desaparició – en funció d'aquesta província única, d'aquesta unitat catalana – de les diputacions, del Govern Civil i altres elements estranys al nostre cos històric, jurídic, polític català. I, per tant, doncs, aquesta és una afirmació que fem amb tota naturalitat.

Ara, des d'això, des d'aquesta perspectiva, amb la mateixa naturalitat hem de dir que, ara i aquí, la Proposta que ens ha fet el senyor Ribó presenta als nostres ulls unes dificultats, i unes dificultats importants, molt importants. Per sintetitzar i intentar ser breu, jo intentaria agrupar-ho o identificar-ho fonamentalment en tres temes, que els explicaré en ordre invers a la seva importància, començant pel que, si més no aparentment, és el de menor transcendència i acabant pel que en aquests moments a nosaltres ens preocupa més.

Primer tema; aquí se'ns proposa, se'ns ha presentat o, millor dit, se'ns va presentar fa catorze mesos, i ara es porta al Ple, de la mà del senyor Ribó, una Proposta d'elevat a la Mesa del Congrés dels diputats una proposició de llei. Nosaltres, que quedí clar, no és que hi estiguem en desacord, no és que estiguem oposats a fer això; el que diem és que, si repassem la legislació, legislació que, com a símbol màxim del nostre compromís en aquestes idees que diem que hem defensat, defensem i defensarem, apareix a través de la Llei 5 de l'any 87, de 4 d'abril –el senyor Curto n'ha parlat–, que vam impulsar fonamentalment nosaltres i vam votar, i li vam donar estatus de llei fonamentalment nosaltres... I allà

hi ha una disposició addicional, la primera –també en parlava el senyor Curto–, i aquesta disposició ens diu, si la repassem, senyores i senyors diputats, que per crear la província única s'ha de seguir un de dos camins; els camins –diu– que marca l'article 87.2 de la Constitució. Si vostès miren aquest article, veuran que, dels camins, un és aquest que ha utilitzat Iniciativa per Catalunya i un altre és la remissió al Govern central de la petició que ell faci aquest Projecte de llei. Insisteixo que jo no dic que s'ha de fer l'altre; només dic que en aquell moment vam ser incapaços de decidir quin era la mecànica millor, perquè un i altre sistema tenen avantatges i tenen inconvenients, i en funció de la situació política del moment en què això es tirés endavant podria ser perfectament –em sembla a mi– vàlid fer l'altre camí i no aquest. En tot cas, el senyor Ribó, d'aquesta qüestió, no n'ha parlat en absolut, de la possible actuació a través d'una altra mecànica, i, per tant, això no ens ajuda a prendre aquesta decisió i, per tant, no veiem el perquè, de forma justificada, ha de ser precisament a través d'aquesta única modalitat.

Segon aspecte. El segon aspecte és que el tema de la província única té dues cares. Tot això que s'ha explicat aquí és ben cert i nosaltres hi estem d'acord. Ara, hi ha un altre aspecte, que és que la vida, la realitat dels territoris també va evolucionant i, aleshores..., i els que érem aquí, o fora d'aquí, interessats per aquest tema, ara fa sis anys, quan es feien les lleis d'ordenació territorial, som conscients, vam constatar que a diversos indrets de Catalunya aquesta necessitat, sentida també per ells, de la unitat de Catalunya podia, segons com es fes, privar la continuïtat d'una certa organització territorial, uns centres de poder político-administratiu a altres indrets del territori. Dit d'una altra manera, a molts llocs va semblar que el camí..., només de parlar de l'aspecte de la unitat del territori català podria comportar, si no es feia res més, la concentració total i absoluta de tots els poders polítics i administratius de Catalunya a la ciutat de Barcelona. I per això –i per això– aquesta disposició addicional primera va acompanyada d'una altra disposició addicional, la segona. I diu aquesta disposició..., que tampoc se'ns n'ha parlat, d'aquest tema, i que és un tema..., és a dir, per nosaltres no és complementari, no és addicional; és que és una altra cara de la mateixa circumstància, de la mateixa moneda. Perquè diu la disposició addicional segona que simultàniament –i subratllo «simultàniament»– a la petició de província única s'ha de presentar un projecte legislatiu, aquí, creant les regions de Catalunya, agrupant les comarques i desconcentrant els poders de la Generalitat. I aquesta disposició segona, que és llarguíssima, preveu i concreta tota una sèrie de coses. Per tant, nosaltres, que quedí clar: estem totalment d'acord, com sempre, amb la unitat territorial de Catalunya, però també tenim presents els interessos legítims de tots els territoris de Catalunya. (*Remor de veus.*) D'aquest tema –si em permet, senyor Ribó–, d'aquest tema, en la Proposta no se'ns en parla, no s'acompanya de res. Per tant, és una altra dificultat important, més important que l'anterior.

Finalment, hi ha el tercer apartat, que per nosaltres és el més important, òbviament, i és el que ens sembla fins i tot estrany que no se n'hagi adonat l'excel·lentment política del propugnador d'aquesta idea. Perquè nosaltres, que estem d'acord amb el principi que, com bé ha explicat el senyor Ribó, al llarg de les diverses legislatures del nostre Parlament, que ells, amb un afany legítim i respectable d'un cert protagonisme, doncs, han anat cada moment presentant una proposta així..., estem d'acord amb Iniciativa i amb el senyor Ribó, hi hem estat d'acord, que, malgrat fer aquesta presentació, vostès –i vostè ha fet una història molt sintètica, les paraules es podien allargar molt més, i jo tenia preparat, fins i tot, podríem dir, «el Guadiana legislatiu» d'aquestes propostes de vostès– sempre havien tingut el bon criteri, coincidint, no amb nosaltres, amb tota la cambra, que el moment no és propici perquè a les Corts Generals es discutís aquest tema, vostès, d'una manera o altra, o retirant-la o deixant-la decaure, aquest tema mai s'havia portat a prendre-se'n decisió, i en aquest moment s'hi porta. Aleshores, a mi m'ha semblat deduir –perdoni'm si no és així, senyor Ribó– de les seves paraules que vostè creu que ara és el moment propici per portar a les Corts Generals aquest tema. Jo no dic –jo no dic– que aquest sigui el moment propici; nosaltres només diem que no veiem clar que sigui el moment propici en aquests moments concrets, perquè (*remor de veus*), sí, perquè..., i el senyor Ribó n'ha estat un bon exemple, perquè m'ha semblat intuir tota una sèrie de crides a col·laboracions, de decisions, de possibilitats de pactes...

Estem encara en el que en podríem dir una certa «polseguera» ideològica de la contesa electoral que entre tots hem fet fa unes poques setmanes, i aleshores..., durant la campanya cadascú va dir el que li va semblar, el que creia que havia de dir, i ara en aquests moments, doncs, hi ha una certa efervescència, una certa «bromera» –deia algú–, i hem tingut ocasió de veure moltes posicions, molts posicionaments, de tots, de molts grups: de sindicats, de representants del Partit Socialista Obrer Espanyol, de tots colors. S'ha dit: «no necessitem ningú»; s'ha dit: «perquè tinguem un govern de progrés hi ha d'haver Convergència i Unió» o «s'ha de fer un govern sòlid d'esquerres»; s'han dit moltes coses. Nosaltres, evidentment, senyor Ribó, senyores i senyors diputats, tenim els nostres posicionaments i en tot allò que estigui a les nostres mans farem, intentarem tirar endavant els nostres compromisos electorals, que tots vostès coneixen perfectament i que malament m'escauria a mi, en els pocs minuts que em queden, de tornar a explicitar.

En tot cas –en tot cas–, volent ser pragmàtics –no sé si era una acusació..., algú parlava de «pragmatisme»– volent ser pragmàtics, evidentment, a nosaltres ens sembla que han canviat moltes coses –és cert–; s'ha sortit d'una situació de majoria absoluta d'una força política a una situació parlamentària molt més fragmentada; però, no oblidis, senyor Ribó –i vostè és analista polític fi–, només observant o escoltant el que s'ha dit aquí, per part de forces que no són majoritàries a les Corts Generals però que són, un i altre, grups minoritaris –però els més grans–, quina actitud, quina

actitud han adoptat davant d'aquesta Proposta de vostè. Per tant, jo crec que vostè és realment molt optimista de creure... No sé si és que vostè hi comptava, perquè moltes vegades ens hem sentit molt afalagats..., se'ns adreçava als components del nostre Grup com si vostès i nosaltres poguéssim redimir les Corts Generals. Si vostès poden fer-ho pel seu cantó, suposo que ho faran, i, si nosaltres, sense vostès, ho podem fer, suposo que també.

En definitiva, doncs, si nosaltres hem tingut la paciència –no tres mesos o cinc mesos..., que em deia: «és que són tres mesos»; té raó el senyor..., ja sé a què fa referència–, si hem tingut la paciència d'esperar no tres mesos, sinó sis anys, a buscar el moment propici en què la bàltica parlamentària madrilenya es descongelés suficientment perquè nosaltres poguéssim acabar decidint, en bé dels interessos generals de Catalunya, per nosaltres, amb tota tranquil·litat, no ens fa res esperar sis mesos, un any o el que convingui (*remor de veus*) perquè en aquest moment –en aquest moment–, senyores i senyors diputats, senyor Ribó, ningú sap, objectivament, què pot passar a les Corts Generals. Hi ha moltes coses: hi ha eleccions de meses de cambres, hi ha investitures, hi ha pressupostos, hi ha moltes coses. El temps dirà. Nosaltres preferim esperar i veure; perquè, si calgués fer un conillet d'índies parlamentari i veure què passa amb una proposta del Parlament de Catalunya –tots sabem que fins ara ni se'ns ha pres en consideració; cap ni una–, jo seria partidari, amb tots els respectes, d'enviar a aquest marc procel·lós de les noves Corts Generals alguna altra proposta que no tingui tanta profunditat i tanta transcendència per a tots nosaltres i per al nostre país, com és aquesta de la província única.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, espero que comprendran, o almenys acceptaran, la posició del nostre Grup de no prendre en consideració ara i aquí la Proposta que ens ha fet el senyor Ribó.

I, si em permet, senyor president, com a paraules finals, em sembla que una certa..., un cert dret tenim, ja que el senyor Ribó se'ns ha adreçat molt específicament al nostre Grup, també d'adreçar-nos al senyor Ribó, i en nom del nostre Grup jo li voldria donar les gràcies pel que ell ha fet en el nostre Parlament durant aquests anys. El senyor Ribó, a vegades, no gaires, però a vegades se sent humil i ens ha dit que ha après molt de nosaltres (*rialles*). Això, senyor Ribó, això no és així, això no és així; som nosaltres que hem après de vostè, i des de l'admiració, des de l'admiració de les seves característiques personals i polítiques, doncs, nosaltres no podem fer altra cosa..., no sé si retornarà o no a la nostra cambra, però sí que en tot cas li desitjaríem que en les seves noves responsabilitats parlamentàries tingui..., no diré el mateix encert –perquè, com sap, les nostres posicions polítiques són molt contraposades moltes vegades–, però que sí que tingui..., que deixi l'empremta favorable i important que ens ha deixat entre nosaltres.

Moltes gràcies, senyor Ribó; moltes gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president, per la paciència que ha tingut donant-me unes minuts addicionals.

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Silenci!

Passem a la votació de la presa en consideració.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La presa en consideració ha quedat rebutjada per 18 vots a favor, 92 en contra i cap abstenció.

Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 14/1985, del 12 de juny, que regula el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya

Passem al quart punt de l'ordre del dia... (Pausa.) El quart punt és la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 14/1985, del 12 de juny, que regula el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, presentada pel diputat senyor Joan Puigcercós, juntament amb altres quatre diputats del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per a un torn a favor, té la paraula el senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el 12 de juny de 1985 el Parlament de Catalunya va aprovar per unanimitat la Llei 14 de l'any 85, sobre la regulació del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. Es pretenia així donar el rol de dret públic a una entitat entitat que venia fent fins aquell moment la tasca que la declaració de motius de la Llei expressa. Amb la regulació, a més de donar-li cobertura legal i regida pel dret públic, es donava reconeixement a una entitat que havia estat pionera a l'Estat i que tenia un gran bagatge.

El Consell Nacional de la Joventut de Catalunya és l'òrgan que aglutina tot el jovent associat, que fa d'interlocutor amb l'Administració –o, com dèiem suara, les diferents administracions– i els drets i deures que competeixen als joves, allò que anomenem, en teoria i en les convencions habituals des de l'Administració, els que van de dinou a trenta anys.

Avui en dia el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya representa aquesta pluralitat de joves associats, i aquest reglament creiem que, a hores d'ara, ha quedat, però, en desús. Cal una modernització, perquè també la societat evoluciona; hi ha mutació de valors, hi ha canvis, hi ha també necessitats noves. I és per aquesta raó que pensem que cal actualitzar aquest reglament; en dues vies. En primer lloc, la necessitat d'adaptar-lo al territori; les mancances en política de joventut, com en altres tipus que ens té acostumats el Govern de la Generalitat..., és que hi ha un model de ciutadà, en aquest cas un model de jove urbà; hi ha una recessió de la realitat rural o de les viles i pobles petits i mitjans del nostre país; hi ha un oblit, a vegades no intencionat, però

que es porta a la pràctica, de les comarques que anomenaríem –no pas de forma despectiva, sinó amb realitat d'ubicació– «perifèriques».

I aquesta és una realitat que s'ha constatat contínuament en política de joventut. És una política pensada i dirigida des de les grans ciutats o –per què no dir-ho?– des de la capital, des de Barcelona. La raó d'aquesta és que moltes vegades, a l'hora d'estar presents al mateix Consell Nacional de la Joventut, com determina el reglament aprovat en aquesta cambra l'any 85, es pensava sempre en representats de consells de joventut locals –que són..., molts dels quals s'han adreçat a nosaltres per presentar aquesta modificació–, en consells de joventut locals de més de cinquanta mil habitants, fent i constatant aquesta realitat que es pensava, i –ho repeteixo– es pensa, des de les grans urbs o les grans ciutats.

És per això que nosaltres creiem que cal modificar i cal donar entrada a la realitat comarcal. Hi ha comarques amb una densitat demogràfica baixa; hi ha comarques on la política de joventut, per manca d'instal·lacions, per manca d'una política concreta a materialitzar, no es pot portar a terme, i és per això que aquí ja fem constar, en aquesta modificació, la necessitat de reconèixer els consells comarcals... –en el sentit de la paraula, sense trepitjar la denominació administrativa–, els consells comarcals de joventut o consells de joventut comarcal. És aquesta una realitat, perquè d'aquesta manera podrem arribar –ho repeteixo– a això que en dèiem, des d'una relació d'ubicació territorial, «la perifèria».

També tenir en compte que hi ha hagut, com dèiem al principi, mutació de valors. Hi ha nous valors, sobretot aquells que afecten no només Catalunya, sinó tot Europa occidental; valors que cal respectar i cal socialitzar entre els més joves: la tolerància, el que podríem anomenar «començar a socialitzar valors cap a una Europa pluriètnica i de la tolerància» és una necessitat palesa avui dia. I que no només ho podrem fer des dels mitjans de socialització clàssics; no en tenim prou amb l'escolarització –i tot i així és insuficient, les pautes que s'estan donant allí–, tampoc n'hi ha prou, potser, amb la segona pauta de socialització, que són els mitjans de comunicació, sinó que cal que..., l'entramat d'associacions –i ens consta que organismes com el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya així ho ha fet. Cal, però, un increment en escriure de socialitzar entre els més joves aquesta cultura de la tolerància, que negui i expliqui per què s'ha de lluitar contra tot tipus de discriminació cultural, sexual, social i, en definitiva, –ho repeteixo– que fomenti i creï aquesta societat plural que qualsevol força que es digui democràtica ha de defensar.

A més a més creiem que falta en aquesta declaració d'estatuts la necessitat, també, d'entrar i socialitzar en els més joves els valors per a la defensa i la salvaguarda del medi ambient. És una altra necessitat global; són aquelles problemàtiques que superen qualsevol dimensió en què ens podem moure aquí, del Govern de la Generalitat, del Govern de l'Estat i fins i tot comunitari. Són de dimensió global: problemàtica nord-sud, problemàtica de la immigració de ter-

cers països o la problemàtica mediambiental. I és per això que repetim que crec que el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya té una necessitat de socialitzar entre els més joves aquests valors.

Són dues modificacions, les dues són d'objectius, de sentit de funcionament i de rigor del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya: orientar i socialitzar entre els més joves, u, la cultura de la tolerància, per evitar qualsevol tipus de discriminació; dos, també, entrar-los i culturitzar-los, socialitzar-los en el valor de defensa del medi ambient, i, en tercer lloc, aquesta aproximació territorial, perquè avui mateix hem tingut l'esclat *mass*-mediàtic –que en podríem dir–, l'esclat d'aquesta màquina imparable d'agitació i propaganda que és el Govern de la Generalitat, amb seixanta propostes de xoc en política juvenil. Seixanta propostes que nosaltres no diem pas que no siguin positives; el que passa és que tenim aquella sensació, com podríem dir a nivell casolà, que diem a la perifèria, de «resclosit». Són seixanta propostes que potser haguessin set perfectes –des d'aquesta màquina electoral– deu, quinze, vint dies potser abans de les eleccions, però potser a vegades les coses no es fan a temps i ens les venen ara. Ens semblen positives, són seixanta propostes que no estan malament però que dubtem de la seva incidència en el món juvenil, incidència real, perquè per exemple tots sabem i som conscients dels èxits que hi ha hagut en política d'habitatge, amb subvencions des de la Direcció General en conveni amb un altre departament de la Generalitat; som conscients de la dificultat que hi ha per aplicar la LOGSE o per finançar les pràctiques en treball de la majoria de joves de formació professional i altres entitats, i som també conscients de dificultats que hi ha a l'hora de matricular o el problema de les taxes, que ha mobilitzat una gran part de la població universitària del nostre país, i no veiem en aquestes seixanta propostes solucions reals i feaents a aquests problemes.

Per això diem que nosaltres creiem que cal –ja ho vam dir en una interpellació que vàrem fer aquí– variar el rumb de la política de joventut, cal fer-la integral, que contempli no només tot el territori, sinó que contempli totes les situacions. A vegades tenim la sensació que es fa una política de joventut per a un model de ciutadà d'una classe mitjana alta i un model de ciutadà urbà i no hi ha una política real per als joves, en aquest cas, dèiem, rurals, dels pobles i viles mitjanes; i sobretot això: adequar institucions. I aquesta proposta de modificació respon a aquest esperit i som conscients –se'ns podrà dir– que ja hi ha una proposta que s'està treballant des de la Direcció General per modificar aquest reglament. Hi ha una proposta, però pensàvem que era important fer-ho avui aquí per una raó: per evitar aquest biaix –ho repetim– de tendència d'un model de ciutadà juvenil, si és que ho podem qualificar en aquest sentit, que moltes vegades no només la mateixa Direcció General hi cau, sinó que tota la política que podríem qualificar d'interdepartamental –el Pla n'és una bona mostra– hi ha seguit caient sovint. És una proposta més en matèria de joventut, i és després del que podríem anomenar un perío-

de electoral en què hi ha hagut grans propostes. S'ha parlat també, fins i tot, de ressuscitar el Plan de empleo juvenil, que era, en definitiva, una constatació o el que en podríem anomenar una «institucionalització» de la precarització del mercat de treball juvenil.

Aquests són problemes que ni les seixanta propostes presentades avui resolen ni van a resoldre a l'arrel, i és per això que seguirem insistint en la necessitat d'establir plans, modificacions si cal, substitucions si cal, però propostes perquè una part important del nostre país, la població de menys de trenta anys, o alguns més si es volen sentir més joves –alguns anys més–, tinguin solucions escaients tan difícils com la inserció laboral o el problema d'habitatge o, en definitiva, el que soluciona des de l'arrel, que és l'ensenyament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Si no hi ha sol·licitud de torn en contra, passarem al posicionament per part dels grups. En primer lloc, el Grup Parlamentari Popular; té la paraula el diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, per Decret de 2 d'abril de l'any 79, en l'etapa de la Generalitat provisional es va crear el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya; culminava així un procés iniciat l'any 76 per la Taula de Joves de Catalunya i pel Consell de Forces Polítiques. La Llei aprovada per unanimitat d'aquesta cambra va donar finalment una regulació jurídica més acurada a la seva naturalesa, als seus objectius i les seves normes de funcionament.

La importància que dins del moviment associatiu a Catalunya té l'associacionisme juvenil per aconseguir una formació integral dels joves, i especialment pel que fa als seus aspectes de participació a la societat, s'ha posat de manifest al llarg dels seus anys de funcionament i s'ha materialitzat singularment en el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya.

Els consells de joves integrats en l'àmbit municipal, les organitzacions juvenils dels partits polítics, les associacions culturals i esportives de joves, etcètera, han tingut un canal imprescindible per articular les seves inquietuds, les seves necessitats, reivindicacions i, en definitiva, totes les activitats adreçades a la promoció dels joves mitjançant la seva participació en el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya.

El Grup Parlamentari Popular votarà en contra aquesta presa en consideració de la Proposició de Llei de modificació de la Llei 14/1985, que regula el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, perquè en la darrera assemblea extraordinària del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya es va assumir per àmplia majoria la necessitat de fer un replantejament de la seva estructura jurídica, organitzativa i funcional correlativa a la voluntat de les associacions de joventut que actualment l'integren i de modernitzar el Consell i d'adaptar-lo a les noves realitats de la societat catalana. En aquest sentit, el nostre Grup Parlamentari considera la necessitat d'anar a una més profunda reforma del Consell Na-

cional de la Joventut que la plantejada per la reforma del Grup proponent, per la qual cosa s'hauria de comptar amb la participació dels qui coneixen realment les llacunes de l'actual regulació d'aquest òrgan de representació institucional de l'associacionisme juvenil català davant la Generalitat de Catalunya, és a dir, el mateix Consell i les entitats que l'integren.

Entenem, doncs, que la realitat actual fa efectivament necessària una modificació, però en profunditat, d'aquest organisme de participació juvenil, davant l'abast dels canvis que s'han produït a la nostra societat, als quals s'ha de donar resposta per cobrir les demandes i afrontar les noves necessitats de l'associacionisme dels nostres joves en defensa dels seus legítims interessos.

Les propostes de modificació parcial de la regulació jurídica del Consell Nacional de la Joventut, al nostre entendre, són perfectament integrables dins del marc d'una futura reforma global del Consell Nacional. Creiem que el mecanisme més correcte hauria estat la seva presentació en primera instància a les entitats del Consell Nacional i al seu secretariat, cosa que segons les nostres dades no s'ha fet. Entenem que si prosperés aquesta proposta seria un pedaç que esdevindria inútil quan es modifiqui la Llei del Consell Nacional de la Joventut. Estem convençuts que properament començaran els treballs que clouran la proposta de modificació, que convindria que vingués presentada per tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra.

Tal com he dit abans, el Grup Popular hi votarà en contra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, tal com s'ha dit, l'any 85 es va crear per llei d'aquest Parlament el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, entitat que agrupa a l'entorn de vuitanta entitats de molt diferent tipus: entitats d'estudiants, entitats socials, entitats d'esplais i lleure, entitats polítiques, consells locals, entitats de serveis.

Aquesta Llei es va fer després d'uns anys de funcionament del que en dèiem la Taula de Joves, llavors, i va ser fruit d'un debat seriós, profund, d'un consens entre entitats socials i polítiques mirant a Europa, on ja hi havia des de feia temps consells de la joventut funcionant, que havien donat un bon resultat com a instrument de participació de les entitats juvenils. Es va fer –hi insisteixo– amb el consens de totes aquestes entitats després d'un llarg debat. Va ser a demanda de les mateixes entitats que aquest Parlament, fent-se ressò de les seves peticions, va legislar en conseqüència. Aquest consens, jo crec, creiem, el nostre Grup Parlamentari, que s'hauria de preservar davant qualsevol modificació de la Llei que s'hagi de dur a terme. Qualsevol modificació, si escau, hauria de ser fruit de l'acord de les entitats, fruit del debat de les entitats, i hauria de ser al mateix temps fruit de l'acord dels grups parlamentaris d'aquesta cambra.

No creiem adient políticament que sense debatre a fons en el si del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, sense debatre a fons amb les entitats que l'integren, sense que ni tan sols n'estiguin assabentades, sense que hi hagi hagut cap reflexió col·lectiva en el seu si es presenti en aquest Parlament una proposició de llei de modificació d'una llei que es va fer amb el debat i amb el consens que anteriorment he descrit. Esquerra Republicana, en aquest cas, legítimament però a parer nostre de manera incorrecta, ha decidit unilateralment presentar unes modificacions a una llei sense debat, sense discutir amb les entitats que integren aquest Consell Nacional aquesta proposta, sense consultar, sense debatre, sense entrar a fons amb el seu secretariat que el representa, i al nostre parer no és manera de procedir.

Per altra banda –un segon element de fons que jo voldria posar aquí–, com hem tingut ocasions de comentar en aquesta cambra, el Consell Nacional de la Joventut, en la seva última assemblea del mes de març, va decidir de manera sobirana, de manera autònoma iniciar un procés de reflexió sobre com havia d'evolucionar aquest Consell, aquest organisme, per seguir en el futur fent la funció que ha fet, jo crec que d'una manera molt encertada durant tots aquests anys. Està en aquest moment sobre la taula, està a debat per part de totes les entitats, impulsat pel seu secretariat, un debat de com s'ha de treballar en el futur, què cal prioritzar, amb quina estructura, amb quina relació amb l'Administració, com podem respondre des del Consell Nacional al futur dels objectius que s'havia marcat en el seu moment.

És bo i cal felicitar-nos des d'aquest Parlament de la capacitat d'actualització d'aquestes institucions. La realitat social ha canviat, el moviment associatiu també ha canviat. En aquests moments hi ha tot un gruix important de moviment associatiu informal que cal que jugui un paper important en el Consell Nacional. Tots aquests elements que tenim presents han de ser fruit d'aquest procés de debat que s'ha iniciat.

És clar, enmig d'aquest procés de reflexió ens sembla políticament inoportú que en aquests moments, d'esquena a aquest debat que s'està duent a terme, es porti aquí una proposta de modificació de la Llei de creació del Consell Nacional. El que és raonable i oportú políticament, al nostre parer, seria esperar a veure com evoluciona aquest debat, participar-hi de debò, en aquest debat, a través de les persones i entitats que representen aquestes opcions polítiques en el Consell Nacional de la Joventut, i, si el fruit d'aquest debat aconsella –cosa que d'entrada és previsible que passi, però tampoc és necessàriament inevitable–, si s'aconsella modificar la Llei, llavors conjuntament, amb el mateix consens que ha presidit la història del Consell, hauríem de fer conjuntament els grups d'aquesta cambra aquestes modificacions.

Per tots aquests motius, el nostre Grup votarà en contra de la presa en consideració de la Proposició de llei presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. No és en absolut –hi insisteixo– el desacord amb el contingut del que aquí es pre-

senta. No és un problema de desacord amb el contingut. A més a més –com vostès bé saben– és tradició de l'oposició, independentment del contingut de les preses en consideració de les proposicions de llei, facilitar el debat de les lleis presentades per l'oposició. No és un problema de contingut. Podem estar bastant d'acord amb molt del contingut que planteja Esquerra Republicana; en canvi, considerem d'una enorme inoportunitat política i considerem –com he dit abans– una falta jo diria de respecte o una falta de mecanismes oportuns, diguem-ne, de debat en el si del Consell Nacional, haver-ho fet sense tenir cap mena de contacte ni de debat amb les entitats i amb el secretariat.

Aquests motius ens porten, malauradament –no ens agrada pas fer-ho–, a votar en contra d'aquesta presa en consideració.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Soto.

El Sr. SOTO: De l'escó estant, si m'ho permet, senyor president, per anunciar també, com han fet els grups parlamentaris que han intervingut, el nostre vot negatiu a la Proposició de llei d'Esquerra Republicana de Catalunya.

S'ha dit també que els grups parlamentaris de l'oposició intentem fer un cert esforç, quan es presenten iniciatives legislatives des de l'oposició, de donar el vot favorable per facilitar-ne la seva tramitació. En aquest cas no mantindrem la tradició, per diverses raons que intentaré explicar molt ràpidament.

En primer lloc, bàsicament perquè creiem que el balanç del funcionament del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya al llarg dels darrers anys és un balanç extraordinàriament positiu, com és positiu també el balanç del conjunt del moviment juvenil a Catalunya. I, d'aquest balanç, no se'n desprèn una necessitat urgent ni immediata de modificar l'actual marc legal del Consell Nacional de la Joventut.

Per una segona raó; el Grup Socialista és partidari d'una certa estabilitat en les lleis. Aquesta és una llei –com ja s'ha dit anteriorment– que va ser aprovada el 28 de juny de 1985. Per tant, creiem que és un termini de temps raonable, suficient i que, en tot cas, una modificació hauria d'estar molt raonada i molt fonamentada. I no és aquest el cas de la Proposició d'Esquerra Republicana.

Després, pel contingut de les modificacions que proposen. Vostès, en aquesta Proposició de llei, proposen modificar bàsicament tres coses. Una primera cosa, que és en relació amb els objectius i les funcions del Consell Nacional de la Joventut. Diuen: «promoure la cooperació juvenil internacional per a fomentar les activitats que tendeixin a la consecució de la pau, la cultura, la tolerància, la diversitat cultural, etcètera». Aquest objectiu és pràcticament similar al que està en l'actual Llei del Consell Nacional de la Joventut, que diu: «promoure la cooperació juvenil internacional per a fomentar les activitats que tendeixin a la consecució de la pau i per a qualsevol altra matèria relacio-

nada amb la joventut i la seva problemàtica». Si vol, vostè fa algunes explicitacions en relació amb la tolerància, la diversitat cultural, social o sexual, però en l'actual text de la Llei això no està impedit; l'únic que no està és explicitat. Per tant, francament, no és necessària la modificació. Una segona proposta de modificació que fan és la possibilitat que estiguin als consells comarcals. Amb l'actual text de la Llei a la mà es parla de consells territorials, i es podria desenvolupar reglamentàriament que la interpretació fos la dels consells comarcals.

Per tant, perquè les modificacions són francament de volada molt petita, perquè des del nostre punt de vista no són necessàries, perquè modificant els estatuts o modificant els reglaments es podria aconseguir el mateix que s'aconsegueix amb la modificació de la Llei, nosaltres no en som partidaris, d'aquesta Proposició.

I l'argument fonamental –el més important, des del nostre punt de vista, i al qual ja s'han referit els altres grups parlamentaris– va ser la forma d'elaboració d'aquesta Llei. Aquesta Llei es va elaborar en funció d'un projecte que va portar el Govern, però que va portar després d'una llarga i amplíssima discussió amb el Consell Nacional de la Joventut i amb totes les entitats juvenils de Catalunya. I el que vam fer, bàsicament, nosaltres amb aquest projecte va ser introduir-hi algunes modificacions, però en tot cas va ser un projecte de llei molt consensuat amb la societat civil. I nosaltres creiem que el procediment que es va seguir per elaborar la llei hauria de ser seguit per a la modificació d'aquesta, si fos necessari, que nosaltres en dubtem. Creiem que probablement no és necessària la modificació de la Llei i que, probablement, modificant els estatuts o els reglaments seria suficient. I, en tot cas, he de dir que des del nostre punt de vista creiem que ha estat molt poc respectuosa amb la societat civil i amb el moviment juvenil, la forma de presentació d'aquesta Proposició no de llei.

I, finalment, per una altra cosa, i és que nosaltres som partidaris de l'actual model de Consell Nacional de la Joventut. El Consell Nacional de la Joventut va néixer bàsicament a la transició política, a la calor dels organismes unitaris de l'època, i és probablement un dels pocs organismes unitaris de l'època que ha sobreviscut al pas del temps. I nosaltres som partidaris de mantenir-ne l'actual caràcter, que és bàsicament el caràcter d'un consell no governamental. Si vostès el comparen amb el Consell de les Dones, o amb altres consells, que són consells governamentalitzats i presidits pel conseller de torn o per la personalitat de torn que toca del Govern de Convergència, comprendran que per nosaltres aquest model de consell és el millor model possible.

I, finalment, li hauria de dir que vostè no és l'únic que vol modificar aquesta Llei. Tinc aquí un retall de diari que diu: «la Llei, els estatuts del Consell Nacional de la Joventut seran reformats el 1994», i atribueix aquesta intenció al secretari general de Joventut de la Generalitat. I com que nosaltres no estem disposats que hi hagi una modificació d'aquesta Llei si no és per consens amb les entitats juvenils

i per consens d'alguns parlamentaris, i per curar-nos en salut d'altres propostes de modificació que puguin vindre sense aquest consens, és obvi que votarem negativament la seva proposta.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Campuzano.

El Sr. CAMPUZANO: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari ha tingut durant molts dies el dubte de saber els motius que varen provocar la presentació d'aquesta Proposició de Llei. Aquesta modificació de la Llei del Consell Nacional, no sabíem ben bé per què avui es plantejava això aquí. I, sincerament, després de la intervenció, doncs, del representant del Grup d'Esquerra Republicana, continuem tenint aquest dubte, no acabem de saber per què avui es presenta aquesta proposta de modificació. Només al final de la seva intervenció, quan es feien unes consideracions globals sobre la política de joventut del Govern de la Generalitat, ens podia semblar que es volia aprofitar aquesta oportunitat de pujar a la tribuna per parlar de la política de joventut del Govern de la Generalitat. Estic segur que tindrem nombroses ocasions de fer-ho al llarg d'aquesta legislatura; el seu Grup Parlamentari ha presentat també fa qüestió d'unes setmanes llargues una interpellació al respecte. Crec que hi han altres interpellacions sobre aquestes mateixes qüestions per part del Grup Socialista i em sembla que des del seu Grup també hi ha interpellacions sobre aspectes puntuals de les polítiques de joventut del Govern.

Per tant, les al·lusions que ha fet vostè, senyor Puigcerdós, a aquestes qüestions, en principi, si em permet, no les hi contestaria. Només dir-li que presentem el Pla interdepartamental després de les eleccions i això és objecte de crítica; suposo que si l'haguéssim presentat abans de les eleccions també hauria estat objecte de crítica; doncs, potser el que és criticable només és que fem un pla interdepartamental, i amb això d'aquí, lògicament, no hi coincidim.

I entrant directament en la qüestió, jo diria que la majoria dels ponents que fins ara han intervingut, tant d'Iniciativa, com del Grup Socialista, com del Grup Popular, han dit moltes de les coses amb les quals nosaltres coincidim. S'ha fet menció de l'origen del Consell Nacional, la Taula Coordinadora d'Entitats i Moviments de Joventut del març del 76, el Congrés de la Joventut de Catalunya, la Coordinadora de Forces Polítiques Juvenils, tot un procés que va concloure l'any 79 amb la creació del Consell Nacional i que després, en un procés caracteritzat per la unitat i pel consens, va permetre consolidar-se i va permetre que, finalment, l'any 85, això es transformés en una llei. Un procés, per tant, molt marcat per aquesta característica del consens i de la unitat.

I nosaltres creiem —i amb això estem d'acord amb els altres grups— que de la mateixa manera que la Llei va ser aprovada per aquest Parlament en aquest context, qualsevol modificació que es produeixi ha de tindre també aquest con-

text o almenys la voluntat que hi sigui, aquest context, no? I més quan el Consell Nacional, en funció de les seves dues darreres assemblees, ha iniciat un procés intern complicat, complicat per redefinir els seus objectius i per definir el seu model.

Podem parlar avui també, aquí, de la tasca que ha fet el Consell Nacional, i el nostre Grup en seria crític i, per tant, discreparíem del senyor Soto, en el sentit que creiem que el que cal canviar és el model, el model de Consell Nacional. Creiem que el Consell Nacional no resol les expectatives que havia generat i que avui aquest d'aquí és un model a superar, un model que acosti molt més el Consell Nacional als joves i a les entitats, un model que no sigui patrimoni només d'uns i un model en què moltes vegades potser no ens installem en excés en el partidisme. I, en aquesta línia, les entitats i la gent que han encapçalat el Consell Nacional, doncs, en són responsables i també ho és —per què no?— l'Administració, i l'Administració de la Generalitat, per tant, també n'és responsable, d'aquest semifracàs del Consell Nacional. I això d'aquí crec que s'ha de dir.

Però és evident que avui avancem cap a un replantejament, i en la mesura que aquest replantejament, doncs, està en procés de debat... —avui en aquesta sessió ens acompanyen la totalitat dels membres del secretariat del Consell Nacional; és significatiu també de l'interès que això ha suscitat. Però jo diria que l'interessant no és avui el debat que hi hagi a la cambra sinó que l'interessant és el debat que hi hagi en el marc del Consell Nacional; que hi ha un marge de temps que conclou a finals d'aquest any, començaments de l'any que ve i que és possible que, d'això d'aquí, se n'hagi de derivar una nova llei. El nostre Grup creu que sí, que segurament serà necessari fer una nova llei del Consell Nacional que prefiguri un model diferent de Consell Nacional però, en tot cas, això d'aquí ha de ser el resultat d'una qüestió prèvia, del debat en el Consell Nacional i també —per què no?— del debat del conjunt de les forces polítiques.

Per tant, i en principi no estant ni en desacord ni en contra al voltant de les qüestions que se'ns plantegen..., sincerament, per què trenta mil i no vint-i-cinc mil? Per què no les capitals de comarca? Molts consells comarcals o consells més amplis? No ho sabem. I hem d'incorporar aquests punts en els objectius del Consell Nacional o els donem ja per acceptats, com deia el senyor Soto? O potser n'hem d'incorporar alguns altres? No ho sabem, tampoc no hem volgut entrar a fons al voltant d'aquestes qüestions, perquè creiem que el tràmit d'avui, que és la presa en consideració, o no, d'aquesta iniciativa, no escau. Deixem que el Consell Nacional discuteixi, deixem que les entitats entrin en un procés de revisió, definim entre tots un nou model i, si aleshores en som capaços, plantegem en aquest Parlament una reforma amb profunditat de la Llei del Consell Nacional.

Per tant, anunciar el vot en contra del nostre Grup.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Campuzano. Passem a la votació de la presa en consideració.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, volen posar-se drets?

Els que hi estiguin i les que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La presa en consideració de l'esmentada Proposició de llei ha estat rebutjada per 7 vots a favor, 86 en contra i cap abstenció.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària, que formularà el diputat senyor Joan Oliart, del Grup Socialista. Té la paraula.

El Sr. OLART: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller de Justícia, és el primer debat que tenim, doncs, en aquest sentit, la meua cordial benvinguda i la meua salutació més cordial i efusiva.

No obstant i dit això, i com –en castellà diuen– que *lo cortés no quita lo valiente*, jo lamento haver d'expressar en aquest primer debat la nostra insatisfacció i preocupació per les actuacions i declaracions que el senyor conseller ha fet durant els sis primers mesos del seu mandat, que jo resumiria en tres punts. Primer, en una renúncia a una política penitenciària activa; segon, en una incapacitat per coordinar una política de permisos i beneficis penitenciaris rigorosa, que ha culminat –aquesta incapacitat– en un enfrontament amb l'Administració de Justícia, i, tercer, en una escassa preocupació, en general, per les qüestions penitenciàries, sobretot tenint en compte –i això és estranyíssim– que de la seva Conselleria, senyor conseller, el 70% de les competències executives són, precisament, de matèria penitenciària; i tenint en compte, també –i ho recordo– que la Llei orgànica general penitenciària va ser la primera Llei que va sortir de les Corts que van sorgir de la Constitució, la qual cosa, doncs, demostra la sensibilitat del legislador en aquella ocasió; sensibilitat que jo voldria veure, doncs, seguida pel Consell Executiu de la Generalitat.

Si ens atenem, doncs, a aquests sis mesos d'actuació, hauríem de dir que sembla dibuixar-se una nova política molt negativa, que és una invitació a caminar com els crancs, és a dir, a tirar endarrere coses que ja s'havien fet i conceptes en què tots ja hi estàvem d'acord. Ens voldríem equivocar, senyor conseller, i que vostè durant aquest temps hagi tingut, aquest temps, aquest període de reflexió i que avui, doncs, ens digui exactament quina és la seva política.

Per què? La primera qüestió a què jo avui vull referir-me és, precisament, la necessitat d'una política global, política que integri no sols els aspectes estrictament penitenciaris, sinó també tota la realitat social que l'envolta i fent especial atenció a les actuacions de prevenció de la delinqüència. Jo crec que després de nou anys de competències i serveis traspassats és hora ja de tenir-la, i la Generalitat hauria de ser modèlica en aquest sentit, atès que és l'única comunitat autònoma que té aquestes competències i que les té traspassades.

Hauríem de conèixer quin és l'índex de reincidència, quins són els grups de risc; conèixer els processos de reinserció efectiva, les edats en què es fa un canvi –perquè estadístiques de la resta d'Europa ens indiquen que en un moment determinat del procés de la vida d'un delinqüent arriba a una edat determinada en què per la seva pròpia voluntat decideix delinquir. Per què passa això i a quines edats passa? Jo crec que aquestes són qüestions que nosaltres ja hem d'abordar amb tota seriositat–; zones de marginalitat en les quals hem d'actuar. Tot això, ens cal saber-ho.

I nosaltres anunciem –jo crec que, de totes maneres, en política penitenciària i en altres qüestions, el Grup Socialista sempre ha demostrat que fa una política d'oposició, però que aquesta política d'oposició és constructiva i que presentem sempre que podem, doncs, alternatives–, jo en aquest sentit proposo dues coses: primer, elaborar i presentar aquí, en aquest Parlament, un llibre blanc de la reforma penitenciària a Catalunya, que ens serveixi com a instrument bàsic per endegar una política global, aquesta política que reclamem, i, després, la creació d'una comissió interdepartamental, que estaria composta per representants de diverses conselleries, per tal d'articular i coordinar una política de prevenció de la delinqüència. Sé que des de diferents conselleries s'estan fent coses en aquest sentit, però valdria la pena d'articular tot això en una política global i que, naturalment, estigués coordinada per aquestes conselleries que ja estan operant.

La segona qüestió que vull plantejar és el tema de la massificació. No donaré avui xifres perquè el problema de la massificació és un problema que en aquest Parlament s'ha tractat en múltiples ocasions, però, sense entrar-hi massa, en aquestes xifres, dir que tenim el trist privilegi de tenir les presons més saturades i massificades de tot l'Estat. Em referiré a la Model, em referiré a la Trinitat, em referiré a la presó de Tarragona, em referiré a la presó de Girona com les més massificades. I fins ara, també, la presó de dones de Wad-Ras, però que ara suposo que haurà quedat descongestionada, després d'haver-se creat o inaugurat el mòdul de dones de Can Brians.

La massificació comporta condicions de vida insuportables; més dificultats per impedir el tràfic de drogues –vull recordar a aquest propòsit els dos morts per sobredosi ocorreguts a la presó Model en el decurs dels últims sis mesos–; impossibilitat de dur a terme els processos de reeducació; inseguretat afegida per a presos i funcionaris. Això s'ha repetit també moltes vegades en aquest plenari, però voldria donar ara com a argument, doncs, un testimoni important, el del síndic de Greuges, amb una comunicació que va fer no fa gaires dies a les jornades penitenciàries que es van dur a terme organitzades per l'Associació Catalana de Juristes Democràtes, en què deia textualment: «La gran quantitat de programes de tota mena que actualment afecten les nostres presons fa impossible que es pugui realitzar amb èxit la tasca de reeducar els ciutadans privats de llibertat. La massificació dels centres, la manca d'higiene en general, les

condicions de vida a la presó no poden contribuir a fomentar raonablement la tasca de recuperació.»

Ja fa una mica més de temps, en ocasió d'una visita que vam fer a la presó Model alguns membres de la Comissió de Justícia, un intern ens va resumir aquesta situació amb unes paraules molt punyents que van dir: «Aquí es pren la droga per oblidar-se de les condicions indignes de vida que hem de suportar.» I en aquest sentit, senyor conseller, cap esperança de millora. Vostè, en la compareixença en comissió, fa un parell o tres de mesos, no ens va donar cap esperança de futur per millorar aquesta situació.

He consultat també el Pla territorial de Catalunya, sobretot el programa dels quatre anys, és a dir, el que es pensa fer en els propers quatre anys: cap referència a centres penitenciaris. Cal, doncs, un programa urgent de noves construccions, que no significaria altra cosa, senyores i senyors diputats, que la realització de les seves promeses incloses en el programa de govern de 1988, en què prometien quatre nous centres, a part d'aquests dos que s'estaven construint, i que no se n'ha construït cap, d'aquests quatre centres promesos.

Tercera qüestió: el projecte de nou codi penal. Hi haurà una reforma de les penes i dels beneficis i redempcions penitenciaris que farà que els condemnats estiguin, en un terme mitjà, més temps a la presó; hi haurà també les penes, es contemplen les penes d'arrest de cap de setmana, que s'han de complir al més a prop del domicili habitual i separadament dels interns que estan complint altres penes de presó; es contemplen també les condemnes condicionals, sobretot adreçades a drogoaddictes amb penes menors de tres anys, i després també, encara que no entra dins d'aquesta qüestió, però sí que hi té una relació, pensar també en la quantitat de reclusos catalans que estan complint la seva condemna fora de Catalunya i que, lògicament, han de complir-la aquí, a prop dels seus domicilis, si és que de veritat es pensa en una política de reinserció. En aquest sentit, senyor conseller, li pregunto quines previsions i mesures té el senyor conseller respecte d'aquest tema.

La quarta qüestió són els permisos i beneficis penitenciaris. Bé, hi ha una acusació generalitzada de jutges i fiscals que l'Administració penitenciària de la Generalitat practica una política indiscriminada i poc rigorosa en matèria de permisos i beneficis penitenciaris. En aquest sentit, senyores i senyors diputats, les memòries de la Fiscalia General del Tribunal Superior de Catalunya de 1991 i 1992, així com un informe sobre la presó Model, elaborat pel fiscal de vigilància penitenciària, ja alertaven sobre el fet que les propostes de l'Administració penitenciària de la Generalitat de permisos i redempcions penitenciaris no estaven suficientment documentades i avalades i que s'estava produint un perillós automatisme que desvirtuava de fet tota la filosofia dels processos de reeducació. Els darrers mesos aquestes acusacions s'han fet més contundents i concretes. Així -3 de febrer de 1993-, l'Audiència de Barcelona acusa la Generalitat de no justificar les redempcions extraordinàries a presos. I el fiscal de vigilància penitenciària acusa la Di-

recció General de Serveis Penitenciaris d'estar utilitzant els permisos i redempcions penitenciaris per a pacificar la població reclusa i descongestionar els centres.

Els fets sembla que donen la raó a aquestes acusacions: el Nadal passat la taxa de presos amb permís que no van tornar va ser tres vegades superior a la mitjana nacional, aquí, a Catalunya, que a la resta de l'Estat. I és també enorme i constatable la quantitat de propostes denegades directament pels jutges, o recorregudes pels fiscals i posteriorment revocades per l'Audiència. Les conseqüències de tot això, senyores i senyors diputats, senyor conseller, són, primer, la generació d'un caos administratiu i la pèrdua de confiança entre les dues administracions; segon, el retall injustificat de les condemnes; tercer, la injustícia que suposa per a aquells que veritablement acrediten la seva voluntat i disposició per acceptar el tractament, i, quart, una alarma social, allò que la gent diu que «entren i surten immediatament al cap de quatre dies els presos a les presons». I no es tracta, senyores i senyors diputats, de ser ni més liberal ni més restrictiu; es tracta simplement d'aplicar amb esperit obert la Llei, però també amb la rigorositat exigible.

La cinquena qüestió i última són les seves declaracions en què lamenta no poder destituir els jutges; declaracions impròpies d'un conseller i d'un jurista. Naturalment, tot el món judicial l'ha censurat; el màxim òrgan jurisdiccional català, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, va elaborar una nota en què manifestava «preocupació i disgust pel contingut de les declaracions de l'honorable conseller de Justícia, que sembla desconèixer principis essencials en la configuració del poder judicial en un estat de dret, com són la independència i la inamobilitat dels jutges, plasmats a l'article 117.1 de la Constitució espanyola».

No he d'afegir res, jo, a tot això. Està tot dit...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps...

El Sr. OLIART: ...si no és lamentar que hagi estat un conseller de la Generalitat qui hagi fet unes declaracions tan desafortunades, en lloc de posar ordre a la seva pròpia casa. *(Pausa.)*

Em permet continuar un minut més, senyor president?

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, eh?

El Sr. OLIART: Bé, moltes vegades...

El Sr. PRESIDENT: Seria una situació de privilegi que se li concedeix. Hi accedeixo.

El Sr. OLIART: Hi accedeix? Moltes gràcies, senyor president. Bé, el resum o la conclusió, senyores i senyors diputats, és que és difícil trobar un precedent més negatiu dels primers mesos de gestió d'un conseller: renúncia expressa a continuar amb la modernització de les institucions penitenciaris pretextant limitacions pressupostàries; dos morts per sobredosi d'heroïna a la Model; revolta de presos a la Roca; descoordinació i enfrontament amb jutges i fiscals, i -el més greu- no disposar encara d'una política clara i definida. Esperem, senyor conseller, que després d'aquests mesos tan negatius estigui en disposició de donar-nos més bones notícies de futur.

Moltes gràcies, senyor president, per la seva benevolència; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller de Justícia.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Antoni Isac): Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, efectivament, tal com ha dit el diputat senyor Oliart, aquesta és la meua primera intervenció. Li agraeixo la seva benvinguda, però jo no puc deixar de passar l'ocasió, tal com vaig fer en la Comissió, que les meves primeres paraules –espero que m'ho permetin– siguin de reconeixement i d'agraïment –no endebades és la primera ocasió que jo intervinc en un ple en el Parlament de Catalunya–, de reconeixement –dic– d'aquest òrgan polític i històric per la seva tasca al llarg de tants anys, que ha permès mantenir i consolidar –i, això, ho dic estrictament com a ciutadà de Catalunya– el concepte de nació catalana.

Dit això, bé, doncs, gairebé sembla que jo el que hauria de fer és marxar, perquè se m'ha dit que he renunciat a tota política constructiva, que tinc una incapacitat absoluta per gestionar els permisos pel que fa al règim penitenciari d'aplicació de la Llei general penitenciària i que tinc una escassíssima o poca preocupació per les qüestions penitenciàries i que el balanç d'aquests sis mesos s'ha de fer des d'una òptica estrictament negativa, per acabar dient que no podia ser pitjor el meu començament, per raó d'unes declaracions que han sortit als mitjans de comunicació i que després aclariré.

A mi em sembla molt bé que vostès vulguin elaborar o es proposi l'elaboració d'un llibre blanc de reforma, però cal recordar que la capacitat legislativa correspon exclusivament a l'Estat i que en matèria penitenciària nosaltres tenim atribuïda la capacitat executiva en política penitenciària. L'existència d'una comissió interdepartamental que tingui entre altres funcions la prevenció del delictes em sembla molt bé. Nosaltres, des del Departament de Justícia, a través de la corresponent Direcció General, el que estem fent és mantenir una coordinació permanent –que, evidentment, vostè nega, però que les coses són com són–, una coordinació permanent amb els jutges, fiscals, presidents d'Audiència, comandaments de la policia i alts funcionaris que estan a cura de les presons.

Les dades estadístiques a què vostè fa referència, doncs, des de la meua òptica i des del meu estudi no són tan dolentes, no són tan dolentes com semblen donar. Vostè ha dit que no pensava introduir dades; jo li vaig donar totes aquelles de què disposava en el moment de fer la compareixença. En tot cas –en tot cas–, permeti'm només que li doni una dada estadística, només una: tots els permisos penitenciaris tramitats pel Departament al llarg de 1992, incloent-hi els de cap de setmana, fan un total d'uns trenta-set mil permisos, el trencament dels quals –és a dir, les no-tornades per trencament– no ha arribat més enllà del 0,28%; ho repeteixo: més enllà de trenta-set mil permisos, 0,28% de trencament. Crec que això demostra un treball francament positiu.

Les declaracions sortiran al final i les declaracions d'intencions sortiran com a resultat de l'exposició. Vostè diu que tenim una massificació. Les presons, evidentment –i ai-

xò és clar–, no les hem descobert ni vostè ni jo; les presons estan, existeixen, les vam rebre com les vam rebre i s'ha construït el que s'ha construït. D'aquí a dir que no s'ha fet res, això em sembla que és molt fort. Les presons catalanes, quan les rebem, estan en 2.600 places; en l'actualitat estan més enllà de 5.000 places. Per tant, s'ha fet quelcom. Hi ha més presos, efectivament; tenim unes previsions de creixement, jo els ho vaig dir, i no tinc inconvenient, si ho vol, a fer-li referència a les previsions de creixement que estan inserides i que estan incloses en els plans d'actuació, que per mi significa l'existència i la tinença d'una política activa de creixement per tal, evidentment, de mantenir els nivells de seguretat, obtenir unes condicions de vida que siguin francament bones, la qual cosa demostren les classificacions en primer grau i els conflictes haguts per faltes lleus o menys lleus, i per tal de fer una realitat no solament la política de lluita contra la droga –que vostè sap que ha estat felicitada reiteradament pel fiscal de lluita antidroga del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya–..., i per tal d'aconseguir l'eficàcia i real compliment del mandat constitucional, que és el de la reinserció.

Quant a les noves places, evidentment, tenim previsions de noves places, que van des de construccions de centres afegits als existents avui, passant –com s'hi ha passat ja– per la inauguració del centre penitenciari de Brians, de dones, fins a una previsió inicialment establerta –inicialment establerta– com una declaració intencional que manté la clàusula *rebus* i, mentre hi hagin les coses com estan, de la construcció d'un nou centre penitenciari, tal com està previst al projecte d'inversió pública de la Generalitat de Catalunya. Si vostè no ha trobat aquestes dades, jo amb molt de gust les hi facilitaré.

Pel que fa al nou Codi penal, jo no sé com sortirà; la meua formació de jurista m'ha ensenyat que és molt difícil començar a treballar o és molt difícil fer previsions sobre un avantprojecte de llei. La prova està que l'anterior, que semblava que havia de sortir aprovat, ni tan sols va arribar al seu resultat final. Si en aquesta legislatura que ara s'enceta al Congrés de Diputats hi ha un nou Codi penal, evidentment, sembla ser que les coses van per un compliment més íntegre, la qual cosa comportarà lògicament la necessitat de dotar més places penitenciaris. Si això és així, la Generalitat, dins les seves possibilitats..., perquè és clar que per nosaltres el que és il·limitat són les intencions i les il·lusions, però que el que és limitat són els recursos –i això li va costar molt d'entendre a l'Agència Nacional Aeroespacial dels Estats Units, nosaltres ho sabem molt clar, tenim els peus damunt de la terra–; el que és limitat són els recursos, el que no és limitat són les intencions. Farem i prendrem les mesures i les providències que calguin per tal de complir aquestes necessitats.

Quant als permisos i beneficis, vostè em diu que hi ha poc rigor, que hi ha un automatisme, que hi ha una absoluta utilització i instrumentalització d'aquesta tècnica per tal d'obtenir la pacificació. Bé, vostè sap que al llarg del mes de juliol de l'any passat la Direcció General del Departa-

ment de Justícia, la Direcció General de Serveis Penitenciaris dicta una circular, on informa de criteris, que mereix el recolzament i l'aprovació de tots els òrgans judicials, excepte un –excepte un, evidentment–, i estem fent referència, incidència, al jutge que té la tutela de la vigilància penitenciària del centre penitenciar d'homes de Barcelona, és a dir, la Model. Hi ha uns enfrontaments, és cert. En l'actualitat, d'ençà que jo em faig càrrec de les responsabilitats del Departament de Justícia en l'àmbit penitenciar, malgrat que vostè diu que a mi no em preocupen aquestes qüestions, una de les primeres coses que em preocupen és intentar establir un consens, entenent el concepte de consens no com a alliberament de les responsabilitats que cadascun dels òrgans té en l'àmbit penitenciar, amb els jutges, els fiscals i la policia i, per descomptat, l'Administració del Departament de Justícia.

La conseqüència d'això és que s'està produint una revisió de la circular 2.92 –que és la que es va dictar el juliol de l'any passat–; fins a aquell moment hi havia hagut setze actes que trencaven propostes de permisos o tiraven enrere propostes de permisos de la Direcció General. La circular que s'està elaborant, que és o serà la 3/93, estableix uns criteris fonamentats en el consens, que seran d'aplicació i que evidentment ja sabem que no tindran el recolzament d'un dels jutges de vigilància penitenciària i que es basen fonamentalment en una regulació més concreta de les baixes i les conseqüències en les redempcions ordinàries i extraordinàries; els criteris per tal de determinar l'accés igualitari de tots els interns per arribar a les destinacions i als serveis que permetin i que donin lloc a les redempcions, evitant que això sigui prioritari per als interns amb llargues condemnes; l'anul·lació de la redempció per a les persones que estiguin en situació d'alliberats condicionals; l'existència i el requeriment d'una motivació més justificada en les propostes de redempció extraordinària; la baixa en la redempció per mala conducta no es produirà quan hi hagi tres faltes, sinó quan només n'hi hagi dues, i es preveu automàticament una baixa en redempció sempre que es produeixi la comissió d'un delicte greu durant el gaudiment d'un permís. Això no es farà unilateralment des del Departament de Justícia; això s'està construint amb el consens de conformitat dels jutges i fiscals de vigilància penitenciària aquí, a Catalunya, la qual cosa vol dir –o a mi em permet dir– que les seves apreciacions respecte a l'existència de caos administratiu, de retalls arbitraris i automàtics en les condemnes i l'existència d'una alarma social, des d'aquesta òptica, no es corresponen amb la realitat.

I, en tot cas, sí que vull fer una referència concreta a les declaracions que, segons vostè, són impròpies d'un jurista, són impròpies i indignes d'un conseller de la Generalitat de Catalunya i que per descomptat significarien el començament més negatiu que podria tenir en l'inici de la seva gestió el responsable del Departament de Justícia. (*Remor de veus.*)

Efectivament –i acabarem pel final–, la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, després de

recollir les declaracions que se m'atribuïen a *La Vanguardia*, recollint «entrecomillats» literals i posant en boca meua l'expressió que el jutge «és una persona que realitza una activitat molt especial sota el principi d'independència i submissió a la llei», a partir d'aquí, pretendre dir que jo ataco la independència judicial em sembla una arbitrarietat. I, en segon lloc, em sembla poc important basar un discurs en una atribució per part del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, la seva Sala de Govern, la qual es fixa en la seva autoritat i en la seva veracitat per tal com aquest conseller no ha desmentit aquestes declaracions i, per tant, s'han de tenir com a certes. De manera que s'està atribuint a un conseller de Justícia una inversió de la càrrega de la prova, en tant que jo haig d'acreditar que jo no he dit allò i haig de fer-ho positivament, quan en el món del dret qui atribueix és el que ha de provar.

Res més, moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable conseller Isac. Per formular la rèplica, té la paraula el senyor Joan Oliart.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, jo voldria aportar claredat al debat. Jo penso que hi ha dues actituds bàsiques –dues actituds bàsiques– o posicionaments davant la qüestió penitenciària: creure que un sistema penitenciar adequat pot regenerar el delinqüent o pensar que el delinqüent no té remei i que, facis el que vulguis, res no canvia la situació. Nosaltres, el Partit Socialista, som del primer grup; estem convençuts que l'home aprofita les seves oportunitats quan se li donen; sabem que la pobresa i la marginació són la primera causa de la delinqüència i, en conseqüència, creiem que una bona política pot fer molt per corregir les situacions.

Penso sincerament –i ho dic sincerament– que vostès també estan en el primer grup, senyors de la majoria, senyor conseller, senyors del Govern, però entre vostès i nosaltres hi ha una diferència fonamental: vostès governen i, en conseqüència, han de parlar amb els fets, i els fets –permeti'm, senyor conseller– no els acompanyen; no els acompanyen.

Vostè em parla de les infraestructures i de la massificació; ha dit que jo havia pronunciat allò que vostès no havien fet res. No, això, no ho he dit; jo he dit que durant aquests sis mesos vostès semblava que no anaven a fer res perquè, després de la seva compareixença en comissió, doncs, quedava bastant clar això, no?

Vostès han fet dos centres en nou anys, dos nous centres: un pagat per l'Administració central i l'altre a càrrec dels pressupostos de la Generalitat. Ho he dit abans: han incomplert el seu propi programa del 1988, que prometia una construcció de quatre nous centres penitenciaris. Hi ha uns centres obsolets, com la presó de Tarragona i la presó de la Model, que en un pla que vostès havien presentat aquí, un projecte de pla de l'any 1983, una mica abans, uns dies, uns mesos abans de rebre els serveis corresponents, vostès deien que s'havien de substituir. Ara resulta que no solament no s'han substituït sinó que vostè, en sortir de la visita de la

presó de Tarragona, va pronunciar unes paraules que em van sobtar moltíssim i que estan, precisament, a l'origen de la meua acusació que vostè no té gaire sensibilitat pel tema penitenciari. Va dir: «aquesta presó està en perfectes condicions» —o, almenys, això és el que jo vaig llegir—, quan és una presó que precisament tothom considera que s'ha de substituir perquè, tant per la seva obsolescència com per la seva massificació, així, doncs, ho diu tothom.

Bé, de tot això hi ha un resultat, que és un dèficit creixent. L'any 1984 hi havia un dèficit de 120 places i actualment hi ha un dèficit de 3.200 places; de 3.200 places. Comptant, indubtablement, una plaça per cella, és a dir, el que marca la Llei general penitenciària. Si posem dues persones per cella, és indubtable que, aleshores, el dèficit es reduiria a la meitat, aproximadament, i hi hauria un dèficit de 1.600 o 1.700 places, que és el que vostès també confessen públicament. Molt bé, sigui quina sigui la xifra, la qüestió és que nosaltres, en aquest moment, tenim un índex de massificació en les presons prou important. I vostè ens va dir en la compareixença, i avui ho ha tornat a dir, que pensa fer mòduls prefabricats en els llocs on ja hi ha centres penitenciaris. Rotundament nosaltres diem que això és inacceptable. Això..., els mòduls es poden considerar que tenen un caràcter provisional, però indubtablement no poden convertir-se en un caràcter permanent. Però és que, a més a més, converteixen els actuals centres en macropresons, i jo vull fer referència a la filosofia que al seu moment ja va definir aquest Parlament, precisament de dir que les presons havien de ser, doncs, especialitzades i disperses, i no sobrepassar les 350 places. I vostè, aleshores, doncs, el que ens està oferint són macropresons, és a dir, ciutats penitenciàries.

El Codi penal: bé, jo celebro que ja vostè més o menys ho tingui en compte. Sobre la política global no m'ha contestat gran cosa; m'ha dit que sí, que estaria d'acord, en tot cas, amb una comissió interdepartamental perquè estudiés els temes; no m'ha contestat sobre el tema del llibre blanc; jo, en tot cas, ho presentaré en una moció, i espero que una cosa tan important com aquesta i tan necessària, vostè, doncs, l'accepti.

Els permisos i beneficis penitenciaris: home, s'han d'acreditar adequadament; vostè m'ha donat unes xifres, jo li he donat abans unes altres xifres: el mes de Nadal les xifres que es van publicar van ser aquestes; per tant, jo no me les he inventat. És indubtable que els índexs que hi ha a Espanya i que hi ha aquí, a Catalunya, de persones que no tornen dels permisos beneficiaris és molt baix, i, això, l'opinió pública ho ha de saber, i jo estic a favor que se sàpiga i que no es creï alarma social en aquest sentit (*remor de veus*), però és indubtable que —sobretot en el tema dels beneficis penitenciaris—, doncs, no és un jutge amb el que vostè té un problema —que sí que el té—, però és..., els fiscals, altres jutges, l'Audiència Provincial de Barcelona, ho han denunciat, això. Per tant, jo, el que celebro és que vostè hagi dit aquí que indubtablement està intentant posar ordre en tota aquesta qüestió i que sembla ser que d'aquí en endavant aquestes situacions no es produiran. Jo ho celebro.

I quant a les seves declaracions sobre les destitucions dels jutges, bé, si ho van interpretar malament, jo crec que vostè, doncs, ho havia de dir, perquè, si bé des d'un punt de vista jurídic és veritat el que vostè m'ha dit, està clar també que des d'un punt de vista polític no té raó. Vull dir, les paraules d'un conseller tenen una gran importància política, i vostè les havia de desmentir immediatament..., que les hi desvirtuaven, si és que va ser així, que jo no ho dubto, ja que vostè ho ha dit, que va ser d'aquesta manera.

I res més, senyores i senyors diputats, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Té la paraula el senyor conseller per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Una altra vegada moltes gràcies, molt honorable senyor president. Li agraeixo que almenys ens concedeixi el benefici del dubte i ens permeti incloure'ns dintre d'aquesta categoria dels grups polítics que estan per la regeneració. Nosaltres tenim molt clara una cosa —i això s'ha tingut molt clar des del Departament de Justícia—, i és que tota la política penitenciària, que està tancada perfectament dins la filosofia de la Llei orgànica general penitenciària, que efectivament, com diu vostè, és la primera llei de la democràcia, immediatament després d'haver-se publicat la Constitució, que proclama com a primer valor el de la llibertat, recollit també en el nostre Estatut d'autonomia a l'article 8, doncs, fixa que els principis fonamentals de la política penitenciària han de ser, essencialment, el de la seguretat, mitjançant l'empresonament, i el de la rehabilitació social.

Això, a mi em permet dir que, d'alguna manera, comporta una relativa contradicció amb el que vostè ha dit, per tal com, doncs, una de les primeres coses que a mi m'ha col·locat és que tinc una insensibilitat absoluta respecte dels problemes penitenciaris. Bé, si no fos així..., si això fos així, la política que s'està duent a terme des del Departament de Justícia del Govern de Catalunya no es preocuparia del tema de les drogodependències, no hauria establert la constitució d'un departament d'atenció especialitzada al centre penitenciari de Quatre Camins, el resultat del qual és tan exitós que a la inauguració del centre penitenciari de dones de Brians, que per nosaltres és un centre penitenciari independent i, per tant, és un d'aquests que hem de construir, que sí que hem construït..., també aniria dotat d'un departament d'atenció especialitzada per al tractament de les drogodependències, especialitzat, a banda dels programes individualitzats que hi ha a cada un dels centres penitenciaris de Catalunya. Tampoc s'hauria produït la construcció i la recent inauguració d'un pavelló hospitalari per al tractament d'aquelles malalties..., o que necessiten una actuació quirúrgica urgent, ni tampoc s'estaria treballant intensament, colze a colze, amb el Departament de Sanitat i Seguretat Social per tal d'arribar a una solució similar a la del període hospitalari per al tractament dels malalts psiquiàtrics que estan dintre dels centres penitenciaris.

Vostè m'està dient que el que cal fer és substituir les presons i m'atribueix unes declaracions en les quals jo dic que el centre penitenciari de Tarragona està en perfectes condi-

cions. Aquestes declaracions probablement són fetes dins d'un context general, després d'analitzar i de poder comprovar un cop més –i aquesta és una política, una línia d'interpretació molt clara que tenim al Departament de Justícia– que per nosaltres no és el mateix la paret que conforma un centre penitenciari que el règim interior de vida que allí s'està produint. És en aquest sentit que nosaltres podem anunciar o afirmar que el règim de vida que es produeix a presons velles, efectivament velles..., i abans li he dit que ni vostè ni jo les hem inventat, les presons; estan aquí des de molt antic, i que presons velles que per raons..., per la limitació dels medis s'han de mantenir, contràriament –contràriament– al que possiblement sigui la nostra intenció o la nostra voluntat, ens fan fer aquesta diferenciació entre el que és la paret d'una presó o el que és el règim de vida interior. I el recolzament dels fets que acrediten aquestes afirmacions està en la inexistència d'aldarulls o de motins als centres penitenciaris, la baixa espectacular en les classificacions en primers graus, la baixa espectacular en les instruccions d'expedients per faltes als reclusos.

Si vostè vol qualificar el que va succeir a Quatre Camins com un motí, n'és molt lliure; la premsa, en alguns..., o recollint algunes informacions, era un motí, i, per alguna autoritat inserida en el món de l'Administració penitenciària, allò era una gravíssima alteració de l'ordre públic, que comportava necessàriament la introducció de la força pública. Nosaltres no ho vam entendre així, no ho vam interpretar així, i el que és evident, que és el que no es pot negar, és la rotunditat dels fets. Seguint amb la nostra política, aquell aldarull –segons altres «gravíssima alteració de l'ordre públic»– es va acabar i no va succeir res.

El dèficit de les places penitenciàries. Efectivament, nosaltres donem com a vàlides 1.200 places penitenciàries. Nosaltres tenim en aquest moment constituïdes 5.112 places penitenciàries, i la població penitenciària actual a Catalunya és de 6.340 presos penitenciaris. La diferència són 1.200, i jo, en aquest moment, si les coses es mantinguessin, si les coses estiguessin com sembla que ara estan, estaria en condicions d'anunciar-li, dins d'aquesta legislatura, la construcció de 1.600 places penitenciàries, sempre i quan –per favor– no confonguem un mòdul prefabricat –perquè la presó o el centre penitenciari de Brians està construïda en mòduls prefabricats– amb el concepte de provisionalitat o precarietat. Una cosa és el mòdul que en ocasió dels Jocs Olímpics es va implantar al centre penitenciari de Quatre Camins, que ara serà substituït per un nou mòdul amb el doble de capacitats..., la construcció d'un altre nou mòdul de prefabricat no provisional fora del recinte del centre penitenciari de Brians, ampliant en 400 places més, i, per descomptat, si es poden complir les previsions d'inversió pública del Govern de Catalunya, la construcció d'un nou centre penitenciari amb més de 1.000 places; que no s'ha de confondre la limitació de les 350 places que preveu la Llei penitenciària respecte d'un centre penitenciari amb una tècnica de mòdul, que és la que actualment s'ha d'aplicar.

Acabo ja, senyor president. Només vull fer referència que si jo no tinc ben enteses les coses..., en l'estructura de l'ordenament jurídic espanyol –i, per tant, també català– només hi ha una categoria de jutges, no hi han dos jutges. És a dir, no hi ha uns jutges que són els professionals de la magistratura i uns altres jutges que són els periodistes. Davant dels jutges s'han d'aplicar criteris jurídics, i jo vaig actuar com vaig actuar, interposant un requeriment d'inhibitòria, i res més.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el futur de les petites i mitjanes empreses del sector tèxtil-confecció

Passem al sisè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació sobre el futur de les petites i mitjanes empreses del sector tèxtil-confecció, que formularà la diputada senyora Manuela De Madre, del Grup Parlamentari Socialista; té la paraula.

La Sra. DE MADRE: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, passo a donar lectura a la interpel·lació que s'està substanciant en aquests moments.

El sector industrial del tèxtil i la confecció es veu abocat contínuament a un dur procés de reconversió, a causa de l'enduriment de les condicions de la competència internacional marcades per l'obertura creixent dels mercats i per l'acceleració del ritme de la renovació tecnològica. Catalunya és un país d'una gran tradició tèxtil i en el qual, encara ara, aquesta activitat representa aproximadament el 15% de l'activitat industrial i el 19% de la població ocupada en la indústria, és a dir, unes 140.000 persones. Això significa que prop del 50% de la producció tèxtil espanyola es realitza al nostre país, on treballen més del 40% dels ocupats del sector de tot Espanya. Afegirem que el tèxtil continua essent un exportador net, tant cap a la resta d'Espanya com més enllà de les fronteres.

La dimensió mitjana de les empreses catalanes del tèxtil és de 28,7 ocupats per establiment, que baixa a 21,7 en el cas de la confecció. El 70% dels establiments d'ambdós subsectors tenen menys de vint treballadors i un altre 20% entre vint i cinquanta. Això vol dir que la petita i mitjana empresa és majoritària en el sector tèxtil català, més encara que en qualsevol altre país comunitari amb tradició tèxtil.

Això implica també dos aspectes contraposats: per una banda, les Pime demostren davant la crisi més agilitat per respondre a les condicions de la competència i, per una altra, les petites dimensions dificulten enormement l'obtenció de finançament per assolir les grans inversions tecnològiques reclamades per la competència internacional i l'escorament de la demanda cap a productes d'alt valor afegit.

En efecte, el món de la producció i del comerç tèxtil ens indica noves realitats en els diversos entorns. A l'entorn

mundial, els nous països industrials, asiàtics i els països del Magreb ofereixen uns recursos humans disposats a realitzar a preus molt baixos les tasques del procés de producció tèxtil més intensives en mà d'obra. Això és una temptació molt forta per als industrials europeus, que traslladen cap a aquestes zones el disseny, els béns d'equip i part de les primeres matèries necessàries per a la producció, i, a més, moltes d'aquestes primeres matèries, com la llana, i dels teixits bàsics ens arriben també de fora. A l'entorn comunitari, els dotze han obert les seves fronteres internes i, mitjançant els acords del GATT i Multifibres, tendeixen a aixecar la frontera externa a primeres matèries i a productes elaborats o semielaborats. A l'entorn espanyol, diversos factors han accelerat les tendències cap a la reconversió; uns són circumstancials o han estat circumstancials, com ara la sobrevaluació de la pesseta en els últims anys, que ha afectat durament la nostra balança de pagaments; d'altres són més de fons i es refereixen als déficits d'infraestructures, de formació, de cultura empresarial i de grups empresarials forts per tirar endavant la indústria en general i el sector tèxtil en particular.

En aquesta situació, el diagnòstic que fan tots els tècnics en la matèria apunta a una disminució molt forta del nombre d'empreses i de treballadors/treballadores en els pròxims anys. En aquest procés selectiu, els que poden posicionar-se millor són aquells empresaris que optin per productes del valor afegit i, en conseqüència, modernitzin la seva maquinària, formin i seleccionin bé els seus recursos humans, gestionin eficaçment l'empresa, creïn xarxes de comercialització i distribució i posin com a banderes la creativitat i la qualitat.

Davant aquests reptes, els empresaris i empresàries i els treballadors/treballadores s'han caracteritzat fins avui per un comportament responsable. Els empresaris/empresàries –no ho diré més– han entès que el futur no pot passar per la reducció del poder adquisitiu dels treballadors als nivells de, per exemple, Portugal, i aquests accepten reduccions de l'ocupació i moderació salarial per tirar endavant les empreses. Però les responsabilitats sobre el futur del sector competeixen també a les institucions públiques. El Govern espanyol ha posat en marxa, en els últims anys, un pla de reconversió tèxtil, un pla de promoció de la qualitat, el disseny i, recentment, el pla de competitivitat de la indústria tèxtil-confecció. A més, s'ha desenvolupat una política horitzontal que inclou la millora progressiva de les infraestructures de formació i comunicació i s'ha fomentat la presència dels empresaris a l'exterior en xarxes de distribució i comercialització. També la Comunitat Europea ha començat a incidir tímidament en el sector tèxtil, mitjançant la iniciativa comunitària Retex, per afavorir la reconversió de zones greument afectades per la crisi del tèxtil. A la Generalitat, la Conselleria d'Indústria ha treballat també sobre el sector tèxtil, en les seves polítiques de qualitat, disseny, comerç exterior i fires, fonamentalment.

Però, senyor conseller, ens preguntem si aquesta política és l'única o la política que més necessita un país en què la

importància del tèxtil és tan determinant. I ens preguntem especialment si aquesta política està essent efectiva per a les petites i mitjanes empreses. Des del món local, a ciutats com Santa Coloma de Gramenet, on la confecció té un paper econòmic i social fonamental, ens agradaria veure, sentir, notar una major capacitat de treball directa de la institució, de la nostra primera institució, és a dir, del Govern de Catalunya.

Creiem que no es pot renunciar que moltes Pime s'incorporin a les polítiques de reconversió, i per això cal oferir mitjans, i per arribar també a la informació sobre aquests mitjans, a les Pime, especialment aquelles formades en els últims deu anys, a partir del treball a domicili o de petits tallers; empreses que estan sortint de la precarització i que generen xarxes de relació econòmica i d'integració molt interessants.

M'agradaria, per tant, sentir, senyor conseller, que vostès ja han estat pensant tot això que li he dit, que tenen idees per arribar al petit empresari, que –ho torno a dir– és molt important en poblacions com ara aquesta que li havia assenyalat però en moltes altres del nostre país i que per fer-ho volen comptar també amb els municipis –que estem disposats a col·laborar–, que volen estimular la creació d'equipaments, com ara els centres de comercialització, de formació i de renovació tecnològica que constitueixin alguns municipis d'acord amb els empresaris, que establiran canals d'informació estable per als agents socials dels rangs inferiors i que, en definitiva, no reservaran el suport a la gran empresa i als grans intermediaris i que, per fer-ho, convocaran altres components del ric i divers món del tèxtil i la confecció a Catalunya.

És per això que hem formulat aquesta interpel·lació, perquè vostè ens pugui explicar quin és el capteniment del Consell Executiu pel que fa al futur de les Pime, és a dir, de les petites i mitjanes empreses del sector tèxtil i confecció al nostre país.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora De Madre. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Antoni Subirà): Senyor president, senyora diputada, vostè ha fet una descripció molt acurada dels trets fonamentals de la crisi que afecta el tèxtil i que afecta d'una manera especial el sector de la confecció. Per tant, no repetiré algunes coses del diagnòstic que vostè ha dit –el nombre de treballadors, el percentatge del producte industrial, etcètera, etcètera. De fet, en canvi, sí que caldria insistir en algun aspecte –que no és contradictori amb el que vostè ha dit; n'és simplement complementari– perquè tinguem una idea més acurada de la situació.

Des de la Segona Guerra Mundial, el tèxtil s'ha convertit en un dels elements de desenvolupament dels països que se'n diuen «en vies de desenvolupament». De fet, aquest és un procés absolutament normal, absolutament normal perquè va ser el tèxtil l'instrument d'industrialització, per exemple, de Catalunya; va ser l'instrument d'industrialitza-

ció de New England, també, en la mateixa posició geogràfica, al nord-est d'Estats Units, o del nord d'Itàlia. Abans hi havia hagut un procés encara més curiós, senyora diputada, quan els... Jo crec que és interessant esmentar aquest fet per posar en el context global algunes de les propostes que es fan d'una manera una mica barroera sobre la limitació del comerç internacional tèxtil... —senyor diputat, no em distregui la diputada interpellant, per favor (*adreçant-se al Sr. Camps i Rovira*). És un fet que cal tenir ben present, el que els diré ara. Vostès se'n recorden, si no, per... —alguns no teníem l'edat per veure-ho, no?, però ho hem vist en les fotografies de l'època—, vostès es recorden de Gandhi filant? Gandhi anava amb aquell fus de filar no per un divertiment, anava amb aquell fus de filar perquè allò era una protesta contra les imposicions de la colonització anglesa de l'Índia. A l'Índia hi havia una indústria tèxtil tradicional i fortament desenvolupada, i segurament bastant competitiva, quan l'Índia va ser objecte de colonització pels anglesos, i Anglaterra va decidir tancar la indústria índia tèxtil i va prohibir filar i teixir als indis, i això va fer que..., va ajudar al desenvolupament de la indústria tèxtil anglesa. Això, ho dic —això, ho dic—, senyors diputats, perquè quan es sobresimplifica el problema i es diu: «els acords del GATT arruïnaran la indústria tèxtil europea», s'hauria de tenir present que prèviament la indústria tèxtil europea, a través de la pressió política, va arruïnar la indústria tèxtil preexistent en aquestes zones del món; de manera que tinguem-ho present, això.

El que és un fet és que els països en vies de desenvolupament troben en el tèxtil una via per créixer econòmicament i socialment. Per tant, hem de ser molt curosos en tocar aquest tema. De tota manera, l'últim fenomen que es produeix en aquest sentit és el que es produeix a partir de la Segona Guerra Mundial. Aquests països eren..., durant els anys seixanta van començar a ser exportadors d'alguns productes tèxtils, però encara eren deficitaris, encara n'importaven; en els anys setanta es va equilibrar, i en els anys vuitanta han tingut un creixement espectacular i han convertit en més importadors que exportadors la majoria de països de l'Europa occidental.

Però aquest és un fenomen que és molt difícilment parable, és probablement imparable, malgrat que serien desitjables algunes proteccions possibles i no abusives respecte als nostres productes tèxtils. Regulacions i proteccions no abusives respecte als nostres productes tèxtils que vostè sap molt bé, senyora diputada, que estan en mans, en tot cas, de la Comunitat Europea, i no tan sols no ja del Govern de Catalunya: ni tampoc del Govern espanyol.

A mi m'agradaria, també, insistir en el tema dels salaris, que vostè l'ha tocat. Jo tinc unes dades que tenen una font molt fiable i estan en forma d'índex. Si situem el cost d'un treballador tèxtil a Estats Units a l'índex 100, ens trobem que França està lleugerament per sobre, Alemanya també, Espanya està lleugerament per sota, Espanya està a un 75% aproximadament, però Portugal està a un 30%, el Marroc a un 20%, i ja no els esmento Pakistan o Turquia, que sí que

és un competidor dins la nostra àrea geogràfica immediata, que està lleugerament per sota de Portugal.

Aquestes són dades del problema, és a dir, no ens podem fer moltes il·lusions, encara que sí que s'han determinat una sèrie de línies d'actuació que segurament permeten a uns determinats subsectors o parts del tèxtil sobreviure correctament i esperançadament en països desenvolupats de l'entorn europeu. Aquestes recomanacions són conegudes —vostè n'ha esmentat unes quantes—, aquestes recomanacions es deriven, precisament d'aquell estudi de Kurt Salomon que es va encarregar des del Govern de la Generalitat.

Són —els ho recordo, eh?—: la tecnificació del procés; l'elevació del nivell del producte mitjançant el disseny; la qualitat i l'adaptació a les necessitats de la clientela; la flexibilitat, reconeixent que la vida dels articles és cada vegada més curta en el procés d'evolució de la moda, la flexibilitat, que —tal com vostè ha dit— és un dels avantatges que precisament les empreses petites tenen respecte de les més grosses; la millora de la comercialització, i aquí hi incidiré més tard perquè m'agradaria comentar extensament una iniciativa del Govern de la Generalitat que em sembla que pot produir algun avantatge competitiu en els propers mesos; l'augment de la internacionalització, és a dir, l'obertura de nous canals de comercialització a l'exterior. Perquè, a més a més, a l'Estat espanyol s'està produint, s'ha produït en els darrers anys, un fenomen, perfectament lògic, que ha consistit que el nostre mercat, que havia estat protegit..., era un..., jo n'he dit alguna vegada un «mercadet protegit». Un mercat protegit, si és suficientment gros, pot donar de si i pot permetre economies d'escala; quan el mercat protegit, a més a més, és petit com el nostre, l'únic que fa és fer empreses poc competitives, i llavors, en el moment que un mercat d'aquest tipus s'obre en el procés, per altra banda positiu, d'incorporació a la Comunitat Europea, aleshores el que passa és que el públic té la necessitat psicològica, de vegades, de comprar productes fabricats en altres països per qüestions estrictament, si vostès volen, d'esnobisme, però és un fenomen absolutament real, i si això no es compensa amb la corresponent penetració de productes del mateix país en els mercats als quals ens hem obert, això té conseqüències normalment molt dolentes. Per tant, un esforç d'augment de la internacionalització i la penetració de mercats exteriors per part de les empreses tèxtils i de confecció, i de tots els altres sectors, catalanes.

Bé, en aquest sentit —em salto alguns elements de diagnòstic en què vostè ja ha insistit i per tant no cal..., és a dir, estem totalment d'acord amb això—, vostè ha fet esment dels programes i dels plans que diferents administracions han anat formulant en relació amb el tèxtil. Vostè ha qualificat de molt modest..., i té raó, i em sembla que fins i tot és benèvolament qualificant d'aquesta manera el programa Retex i la seva aplicació a Catalunya, perquè segons els meus números no superarà, en cinc anys, els dos mil milions de pessetes. Va ser un programa que va ser objecte de molt de garbuix informatiu, va crear molts titulars, però és allò que en castellà es diu de *mucho ruido y pocas nueces*.

El Departament d'Indústria i Energia, què ha fet? Hem fet dues coses: la primera és la formulació, l'establiment d'un conjunt de mesures pròpies per donar suport al tèxtil, i a aquestes m'hi referiré a continuació; la segona cosa que ha fet és una que em sembla que és d'un realisme esperable, que ha sigut intentar promoure, donar publicitat i fer accessible, ajudar a fer accessible el programa formulat pel Ministeri d'Indústria del Govern espanyol a les empreses del sector catalanes i, en aquest sentit, li podria explicar la quantitat de gestions que s'han fet i que en alguns casos han sigut exitoses, en bastants. En d'altres, alguns altres aspectes de programes de promoció del Ministeri no ha sigut així. Jo voldria fer una referència breu i no gens polèmica al que deia aquest matí el diputat Codina referent als enunciats en molts titulars, cent mil milions de crèdits privilegiats de l'ICO per a les indústries, no només les tèxtils, sinó totes —programa horitzontal.

És clar, allò, el que s'ha concretat és... —tal com ha dit el senyor Codina aquest matí i jo estic molt agraït que m'ho hagués recordat—, s'ha traduït en cap operació, en cap operació significativa, per tant..., de qualsevol significació, senyor Riera. Per tant, no passa així amb altres programes, no passa així amb altres programes, encara que seria molt desitjable, senyor Riera, que algunes de les actuacions del Ministeri, com per exemple les de promoció del disseny, tinguessin en compte la molt important tasca que des de Catalunya, i precisament a través d'una institució en la qual participen totes les institucions del país i de fora com és el BCD, es podria dur a terme si estiguéssim més coordinats. Això, jo mateix, senyor Riera —no, no, no, però no per manca nostra—, això mateix, senyor Riera, jo li ho deia ahir perquè em vaig trobar el senyor Muntanya i la veritat és que l'únic que vaig obtenir va ser el propòsit que en parléssim. Però seria desitjable que hi hagués una millor disposició per cooperar amb una institució que és molt més antiga, que és el BCD i que és molt més activa, que és el BCD.

Bé, li esmentaré les línies d'actuació i suposo que després, a la rèplica, tindrè més temps per explicar-les-hi.

Programa de promoció de la qualitat. El programa de promoció de la qualitat és un programa horitzontal —tal com vostè diu—; no és només dedicat al tèxtil, però un percentatge altíssim: més de la meitat de les empreses apuntades en el programa —que és un programa dur, perquè és un programa que acaba amb la implantació de les normes ISO 9000—, doncs, més de la meitat —hi insisteixo— de les quasi quatre-centes empreses que estan apuntades en aquest programa són empreses del sector tèxtil. Hi hem accedit a través dels gremis i associacions de fabricants de diverses poblacions de Catalunya, i està absolutament obert i nosaltres estem desitjosos que s'incorporin més empreses a través d'agrupacions de fabricants.

El projecte Barcelona Moda Centre. Aquest és un projecte molt important perquè consisteix... Ja ho veuran, hi ha hagut una evolució en la comercialització del tèxtil, especialment en el tèxtil-confecció. Aquesta evolució ha consistit que en lloc de produir-se la venda tradicional, que

consistia en el viatjant que sortia amb el mostrari a visitar els seus clients, i, de fet, copiant tendències que es veuen en països més desenvolupats en el sentit comercial, com poden ser Holanda o Bèlgica o la mateixa Alemanya, el que s'està creant són centres on hi ha l'oferta, que són visitats pels compradors, i els compradors allà poden triar i de vegades, de vegades, alguns d'aquests centres, a més a més, es poden emportar la mercaderia immediatament; en altres casos no, simplement es contracta. A nosaltres ens sembla que si a l'entorn de Barcelona i precisament a la zona del Vallès Occidental, molt ben comunicat amb infraestructures de comunicació, promovem un centre d'aquesta naturalesa, podríem donar servei al mercat no només de l'Estat espanyol sinó també del sud de França, amb un volum important de possible contractació, i que sens dubte seria un gran benefici per a la indústria tèxtil. Això significarà una inversió de 4.000 milions de pessetes, mixta, és a dir, no tota feta per l'Administració, però sí propiciada i impulsada des de l'Administració.

En el tema que hem coincidit vostè i jo que era molt important per a la competitivitat dins d'aquest món duríssim, en la competència tèxtil, en el tema concret del disseny, nosaltres no podem deixar, jo no puc deixar d'esmentar la tasca enormement positiva que ha fet —i que potenciem cada any— l'Escola Superior de Disseny Tèxtil de Sabadell. Això és quelcom important, a més a més aquesta escola ha estabilitzat la seva posició jurídica precisament incorporant-se a la Universitat Ramon Llull i a més a més està a punt..., de fet ha iniciat en l'exercici passat, però està a punt de consolidar una activitat de formació que també és molt important per al tèxtil, que és la formació de gravadors per a estampació, que és una altra especialitat que només es dona a Europa en tres zones, que són la zona de Como, a Itàlia, la zona de Lió, a França i la zona del Barcelonès-Maresme, centrada al meu poble, a Premià de Mar. Doncs, efectivament, com una entitat dependent de l'Escola de Disseny Tèxtil, l'any passat va començar a funcionar i aquest any es potenciarà definitivament l'Escola de Gravadors per a l'Estampació.

Després tenim el laboratori, la concentració de laboratoris tèxtils que s'ha fet en el..., agafant com a nucli el Laboratori del Condicionament de Terrassa. Aquesta, la concentració de laboratoris, era important, hi havia una certa diversitat, la qual cosa significava poca eficiència..., no, no només Sabadell, sinó també el laboratori de LEITAT, és a dir, el dels cotoners, que ha sigut concentrat. I en aquests moments jo m'atreveixo a afirmar una cosa que no he sigut jo el primer de dir-la, sinó alguns industrials del ram, en el sentit que a cap país europeu hi ha un laboratori millor dotat; això no vol dir que n'hi hagi molts d'igualment dotats; però no hi ha cap manca seria en el Laboratori del Condicionament de Terrassa. I si vostè veu les estadístiques d'utilització del Laboratori —jo no les porto ara, però les hi podria facilitar—, del Laboratori del Condicionament, s'adonarà que els principals usuaris són, precisament, les petites i mitjanes empreses; les més grans també disposen dels seus equips de laboratori.

Bé, senyor president, jo acabaré aquesta primera intervenció referint-me d'una manera brevíssima a dos temes addicionals, que formen part del conjunt d'actuacions: un afecta relativament poc la confecció, però sí el tèxtil, altres subsectors del tèxtil, que és el tema d'estalvi energètic, i, finalment un tema extraordinàriament important, que l'hauré de deixar per després, que és el de la internacionalització a través de les actuacions del COPCA.

Els comentaris específics, senyora diputada, a les microempreses, és a dir, aquelles empreses que es dediquen a la subcontractació de feines de confecció, no em quedarà més remei que reservar-les per a la meua rèplica, si vostè té l'amabilitat de donar-me l'oportunitat de tornar a sortir.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Per formular la rèplica, té la paraula la diputada senyora De Madre.

La Sra. DE MADRE: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, amb tota la satisfacció li donaré oportunitat que em respongui en relació amb les petites..., els petits tallers, perquè fonamentalment la meua interpellació anava adreçada, també, a aquests petits tallers, a aquestes petites empreses que donen feina a moltes persones i, fonamentalment també, perquè dona feina a moltes dones treballadores, que sap vostè també que hi ha una mena de sensibilitat, també, i de solidaritat entre les dones, envers les dones, i, per tant, també tenim una certa tendència a defensar allò que també és femení.

Li volia dir que, efectivament, la pel·lícula *Gandhi*, la vaig veure i que, per tant, coneixia aquesta part de la història que vostè ens ha explicat, de la mateixa manera, també, que tenia coneixement de l'estudi que va fer Kurt Salomon, degut a la interpellació i la Moció que l'any 88 el meu company senyor Santi Riera i després l'any 90, també, primer al conseller Macià Alavedra i després a vostè se li havia fet, i d'aquí va néixer també la Mesa del Tèxtil a Catalunya, que per cert tinc entès que s'ha reunit poques vegades.

Vostè ha comentat en relació amb el que s'ha discutit aquest matí, els titulars, i els 7.000 milions que s'havia dit des de l'ICO que a vegades, doncs..., i ha dit vostè que no havien estat..., que no hi havien hagut actuacions significatives; és el mateix que nosaltres podríem entendre –no?– d'aquell acord, d'aquella Moció: s'havia obert una línia de crèdit de 600 milions de pessetes i, en canvi, només se n'han gastat al voltant de 100 milions de pessetes, d'aquesta línia de crèdit que es va obrir fa ja quatre anys, i, per tant, sembla que el sector, en la situació que està..., caldria, potser, fer un esforç des de l'Administració, des del Govern per intentar pal·liar d'una manera molt més eficaç la greu situació i el patiment de moltes empreses i de molts treballadors.

Li volia dir també, o volia recordar també que, efectivament, és molt important l'Escola de Disseny que existeix a Sabadell, i li voldria recordar també que el Ministeri d'Indústria, d'Espanya, també hi col·labora, en aquest projecte i en aquesta escola.

I, en relació amb el tema específic de les Pime, de les petites empreses, senyor conseller, jo ja sé que vostè coneix,

perquè a més a més ha vingut a la meua població, i, efectivament, sé que vostè té un coneixement bastant acurat de la situació d'aquestes petites empreses i de poblacions com ara la que jo represento a altre nivell, i el que li volia és fer una crida, també, a això, que parléssim, que vostè d'alguna forma es pogués comprometre o deixar oberta una porta, o bé que aquesta taula, aquesta mesa de la confecció que existeix a Catalunya tingués una major representació d'aquest sector. Tinc entès que només hi ha un representant de la petita empresa en aquesta mesa, que, a més a més, al marge d'aquesta mesa s'han pres acords molt importants com ara el Centre de Comercialització del Vallès; fóra necessari que la mesa aquesta n'hagués tingut coneixement, també, per donar la seva opinió.

I la preocupació que jo li vull expressar, senyor conseller, és la preocupació del sector de les petites empreses, en el sentit que és molt important per a ells que la informació els arribi, que puguin tenir contacte, que puguin participar de les decisions, també perquè, a pesar de la dificultat i a pesar que és veritat que als països asiàtics, a Portugal, al Marroc hi ha una forta competitivitat en el tema del salari, sí que hi ha molts empresaris, petits empresaris al nostre país que s'han agrupat i han inventat allò que en diuen el *pronto moda*, que està donant, diríem, molta mà d'obra, que és un important sector econòmic i que, per tant, el *pronto moda* mai es podrà fer fora del nostre país, fora de les nostres poblacions, perquè, si té gràcia aquest sector, si aquest sector és productiu, si és econòmicament rendible, és precisament perquè es confecciona avui, es ven demà i l'endemà ja hi ha un altre model posat a la venda.

Per tant, el que li reclamo des d'aquesta tribuna –i estic segura que ara vostè en el torn de rèplica em podrà dir alguna cosa al respecte– és la necessitat d'obrir la porta a aquest sector i també, tenint en compte que el *pronto moda* és un sector importantíssim del nostre país, doncs, i això no es podrà portar mai fora de les nostres fronteres, fer més incidència en aquest sector, i no tinc cap dubte que vostè així ho farà.

I, en relació amb la petita renyada que li feia al senyor Jaume Camps, d'alguna forma ell «carinyosament» no intentava distreure'm, sinó que m'estava amonestant «carinyosament» pel fet –ja se sap aquesta simpatia mútua que ens tenim– que no calia que jo hagués donat lectura a la Moció; ell deia: «ho podies haver fet verbalment, sense necessitat de llegir-ho, que ho hauries fet molt bé.» (*Rialles i remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora De Madre. Té la paraula l'honorable conseller.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyora De Madre, vostè sap, vaja no voldria que les meves paraules fossin malinterpretades (*remor de veus*)..., però fa molts anys, fa molts anys que tinc l'honor de ser portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i de tenir el senyor Jaume Camps com a diputat del meu Grup, i sé que és un home «carinyós», però no només amb les senyores (*rialles*), és molt amablement «carinyós», és a dir, a vegades

jo m'havia trobat en situacions difícils i una paraula del senyor Camps, encoratjadora, ajudava molt. Per tant..., molt bé. (*Remor de veus.*)

Senyora De Madre, és clar, miri, si vostè..., és a dir, si el text de la interpellació hagués traslluït amb més claredat, no dic que no es presti –s'hi presta–, però si hagués traslluït amb més claredat la seva intenció de parlar estrictament d'aquestes empreses a què ara em referiré, jo no hagués..., és a dir, hagués preparat directament aquest tema i no hagués hagut d'explicar-los tot allò altre, que era allò que en diem «el discurs preparat» i que, per altra banda, té una altra característica, que és molt indigest, és a dir, no hi ha res més indigest que un discurs preparat que no engegues. I si no els hagués pogut explicar allò de l'Índia, doncs, no haguera estat content.

Però, de tota manera, vostè t'ha raó: hi ha un específic subsector d'un subsector del tèxtil que són les microempreses que subcontracten, que són subcontractades per confeccionar i que tenen una situació molt peculiar, molt peculiar, i que no tot el que tenen són desavantatges; són empreses que amb una anàlisi fredament econòmica podríem dir que tenen els mateixos problemes que aquell subsector dels teixidors a mà que el senyor Riera ens havia parlat alguna vegada i que va ser objecte d'aquella línia especial. No és exactament el mateix, encara que comparteixen amb aquells teixidors a mà alguns dels problemes; comparteixen amb els teixidors a mà el problema que són l'amortidor de les oscil·lacions del mercat. Quan un confeccionista dels que té marca i dels que té accés directament als clients –perquè aquestes microempreses normalment no l'hi tenen, normalment; hi ha excepcions–, quan un confeccionista d'aquests, que subcontracta una part de la seva producció, es troba amb una disminució de la demanda, el primer que fa és tallar la subcontractació a aquests tallers. I això, per més que fem el que vulguem, no ho podem evitar.

El que passa és que aquesta situació no és tan dramàtica en el cas d'aquests petits tallers com és en el cas dels teixidors a mà perquè, efectivament, sí que tenen qualitats que poden ser aprofitades pels grans i, per tant, ja no és només una subcontractació de volum, sinó que és una subcontractació d'habilitats específiques. I l'habilitat específica més important que tenen aquests petits tallers és, precisament, l'agilitat de fabricació. Per tant, tot allò que sigui promocionar, cosa que estem intentant fer, un mercat de subcontractació àgil i tot allò que sigui promoure els temes que vostè s'ha referit amb aquesta expressió, molt típica, del *pronto moda*, però que no tot és això, de la comercialització àgil –i aquí entra el tema del Centre de Comercialització del Vallès–, tot el que fem en aquesta línia serà, precisament, en benefici d'aquests àgils petits tallers.

Aquests àgils petits tallers, per altra banda, no poden fer moltes coses de les que recomana l'estudi Kurt Salomon. Per exemple, la seva internacionalització és enormement difícil, de la mateixa manera que estan protegits contra la competència, per exemple, de la mà d'obra barata de Tunísia. Per què? Home, perquè de Tunísia a Barcelona hi ha un

vaixell cada quinze dies i, és clar, un vaixell cada quinze dies no dona per fer el tipus de coses que vostè, molt intel·ligentment, suggereix per a aquests tallers.

Per tant, si bé és veritat que ells no es poden internacionalitzar, pel mateix motiu tampoc poden ser víctimes de la competència d'aquest tipus de zones. I l'estudi Kurt Salomon en var fer moltes, d'aquestes recomanacions, té diverses d'aquestes recomanacions que no els són aplicables. Per tant, el que hauríem de fer és potenciar aquelles coses que poden afavorir aquests tallers: el Centre de Contractació... Escolti, de debò, si l'Escola de Disseny, de Sabadell, tampoc és que sigui una gran ajuda per a aquests petits tallers, perquè normalment ells no dissenyen; és a dir, simplement hi va un confeccionista que ha dissenyat i els diu: «aquesta peça, fes-me-la ràpida; tantes unitats en tants dies».

Per tant, en aquests petits tallers l'única manera de ser efectius, les úniques maneres de ser efectius són: promoure bones infraestructures de comercialització i de subcontractació, primer punt; segon punt, conduir-los cap a les ajudes financeres específiques que hi ha en els programes que se'n diu «de microempresa», que, a més a més, són empreses de menys de deu treballadors; són, a més a més, programes que a través de la Subdirecció General d'Artesania s'han aplicat a molts diferents sectors a Catalunya i que es poden aplicar a aquests tallers. I a mi m'agradaria molt que –perquè li explicaré una altra cosa encara, abans d'acabar–, a mi m'agradaria molt que amb una cooperació, potser pilot, amb l'Ajuntament de Santa Coloma poguéssim fer algun experiment d'aquest tipus.

Perquè, ja ho veurà, a Catalunya hi ha seixanta mil establiments industrials –considerant que un d'aquests tallers és un establiment industrial–; no podem muntar una estructura que permeti accedir, àgilment, a cada un d'aquests seixanta mil establiments industrials. Per això nosaltres actuem normalment a través de les entitats intermèdies, és a dir, del Gremi de Fabricants de Sabadell, de l'Associació de Fabricants de Mataró, etcètera..., de les cambres de comerç i de les seves delegacions. Però, és clar, aquestes empreses que vostè està descrivint normalment tampoc estan associades. Per tant, senyora diputada, jo li ofereixo des d'aquesta tribuna que estudiem el tema de tal manera que potser amb una cooperació entre el Cidem i el Departament d'Indústria i l'Ajuntament que vostè presideix poguéssim utilitzar precisament l'Ajuntament com a aquest intermediari entre aquestes microempreses i l'activitat del Departament. Queda en peu i queda en el *Diari de Sessions*; per tant, senyora diputada, estarem en contacte.

I, senyor president, abans de baixar de la tribuna, li vull dir que aquí hi ha un bolígraf que no és meu i, per tant, el diposito... (*Remor de veus. Adreçant-se a la Sra. De Madre.*) Ah!, és seu..., doncs, ja l'hi porto; si em permet, l'hi porto jo mateix.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Formarà part d'aquesta col·laboració entre l'Ajuntament i el Departament.

**Interpel·lació al Consell Executiu sobre
la qualitat en el subministrament elèctric
a Catalunya**

Passem al setè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la qualitat en el subministrament elèctric a Catalunya, que formularà el diputat senyor Joan Roma, del Grup Socialista. Té la paraula.

El Sr. ROMA: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, honorable senyor conseller, pujo aquí, a la tribuna, per substanciar una interpellació referida a la qualitat del subministrament elèctric a Catalunya i, lògicament, em cenyiré, m'ajustaré lògicament al que són les competències autonòmiques en aquest tema, essent conscient que, evidentment, no podem tractar avui de temes tan importants per a aquesta qüestió com és el del preu de l'energia, l'establiment, diguem també, de les formes i de les diferents instal·lacions que hi ha de producció d'energia, i també conscient que la decisió presa pel Govern socialista a nivell de Govern central, de la moratòria nuclear, lògicament l'estem pagant amb unes tarifes que hi apliquen una taxa suplementària com a conseqüència d'aquesta moratòria i que, lògicament, encareixen l'energia.

De totes maneres, jo crec que estarem d'acord —perquè l'honorable senyor conseller en altres ocasions així ho ha acceptat i, en fi, és universalment acceptat per tots, tant l'ús domèstic com l'ús industrial— que a Catalunya, a Espanya tenim una energia cara, que si la comparem amb altres països europeus podem dir que és sensiblement superior i que, lògicament, això afecta també la competitivitat que tenen les nostres empreses quan han de competir amb altres països europeus que tenen una energia sensiblement més barata que la que tenim aquí, a Catalunya.

Per tant, no voldríem parlar d'això, sinó realment de quin tipus, de quina qualitat tenim aquest subministrament elèctric. Puix que el paguem i que el paguem car, seria lògic que el tinguéssim amb unes adequades condicions o amb un elevat grau de qualitat. Jo crec que aquest no és el cas.

També voldria dir que la presentació d'aquesta interpellació no és conseqüència d'alguns fets que s'han produït en els darrers mesos i que podria donar la impressió que com a conseqüència d'aquells fets s'ha presentat aquesta interpellació. Aquesta interpellació, de fet, l'havíem discutit i l'havíem decidit, la seva presentació, fins i tot ja a finals de l'any passat, i que, per tant, no té res a veure la famosa apagada de Sant Cugat o alguna altra —dic «famosa» perquè, en fi, durant tres dies va ser, va aparèixer a tots els mitjans de comunicació—, com també algunes altres que per la seva repercussió han aparegut a les primeres pàgines dels mitjans de comunicació, com és el cas d'alguna apagada en part d'algun barri de Barcelona o d'alguna altra ciutat.

De fet, precisament, de vegades aquests fets tenen gran repercussió perquè passen en llocs molt habitats, i en canvi no se'n parla tant, de la quotidianitat o, en fi, de la repercussió i de la repetitivitat d'aquests fets en d'altres indrets de Catalunya, de la Catalunya rural, que pel fet d'estar parlant

de pobles petits o mitjans sembla que no tingui tanta repercussió, però he de dir que apagades com aquesta, el fet que nuclis rurals d'una certa importància o no tan importants pel nombre d'habitants pateixin tallades de llum d'una certa constància i repetició, això ho venim comprovant al llarg de molts anys.

I lògicament es fa difícil, quan estem parlant de la modernització del nostre país, de la competitivitat a nivell general, és difícil d'acceptar que a finals del segle XX tinguem encara un subministrament elèctric més propi de trenta o quaranta anys enrere que no del que estem ara, el 1993. I no exagero, perquè realment és molt sovint que passa que tot d'un plegat, sense preavis, pobles sencers queden uns minuts, unes hores, un dia sencer sense subministrament elèctric, i per tant ja no pensem i no ho diem únicament amb els greuges que això..., en fi, les greus pèrdues que això provoca com a conseqüència de l'ús domèstic, sinó de l'ús comercial, de l'ús industrial, i que, per tant, moltes indústries situades fora de les àrees metropolitanes, fora de les grans ciutats, pateixen greus problemes econòmics com a conseqüència d'aquesta incertesa en el subministrament elèctric.

Això pel que fa a la part més greu, que és quan realment no se'n té, de subministrament elèctric, quan es talla el subministrament i, per tant, no arriba. Però bé, hi ha altres causes que també són realment un problema. En molts d'aquests pobles —i quan dic «pobles» no em refereixo únicament ja a comarques molt concretes; jo crec que es pot generalitzar bastant a la major part de Catalunya— ja estem o estan força acostumats que, davant d'un vent fort, d'un temporal o d'alguna tempesta de pluja o en cas de neu, una mica ja tothom es va preparant les espelmes i altres mitjans, allò..., no elèctrics, perquè preveuen que sense massa tardar es quedaran a les fosques. Bé, crec que no és propi de finals del segle XX que a un país que volem modern i competitiu li passi això.

Però si anem a altres repercussions més importants, bé, tenim que la qualitat falta amb unes diferències de tensió importants, en què es produeixen microtalls en zones àmplies de Catalunya, que fa que molta maquinària d'alta tecnologia tingui dificultats per funcionar, diguem-ne, normalment. Fins i tot parlant amb alguns empresaris em reconeixien que de vegades en un mes han tingut de vint-i-cinc a trenta microtalls en diferents dies del mes, que els ha obligat a despeses importants de rectificar la maquinària per a tonar-la ajustar a les degudes condicions. I estic parlant, doncs, de problemes que tant es produeixen al Berguedà com en algun dels Vallesos, com en el Baix Llobregat, amb diferents empresaris que he parlat, i que, per tant, això tant en maquinària d'alta tecnologia com, lògicament també, en tot el que fa relació a l'electrònica o microelectrònica. Bé, per tant, això obliga també a posar adaptadors en moltes de les màquines i amb el consegüent, lògicament també, encariment d'aquest funcionament.

Bé, en definitiva, de fet, aquesta interpellació el que pretén és veure —veure— què ha fet la seva Conselleria, la Conselleria d'Indústria, perquè un sector important com és

aquest, l'elèctric, i la repercussió en cadena que té a tots els altres sectors, a veure què es fa perquè, ja que encara no tenim la qualitat del subministrament elèctric que hauríem de tenir, en quin termini es preveu que totes aquests problemes no passin, i després, també, per veure si les inversions que vostè mateix, senyor conseller, va anunciar en algunes de les comissions en què va comparèixer o també com a resposta a alguna pregunta oral feta, que és... Hi ha la previsió de 28.000 milions –crec– en els propers quatre anys, diguem-ne, d'inversions en aquest sector, a veure si al final d'aquest termini es preveu un subministrament perfecte, adequat al final del segle XX i, per tant, d'entrada al segle XXI, i si no haurem de continuar queixant-nos, patint aquesta falta de qualitat en aquest sector primordial.

Lògicament crec que això també ha vingut com a conseqüència d'un quasi monopoli de les empreses elèctriques, que fa que una mica actuïn amb una certa prepotència, que motiva que les queixes constants que hi ha hagut –i això ho hem pogut comprovar– s'atenguin amb la relaxació que dona el fet de ser sabedors que no se'ls retirarà cap concessió i que, per tant, doncs, poden continuar actuant amb plena calma i tranquil·litat. Això també s'ha comprovat, per exemple, amb els equips de manteniment. Hi ha un manteniment deficient de la xarxa elèctrica; falten interconnexions perquè quan salti una línia automàticament interconnecti amb altres i, per exemple, caps de setmana podem comprovar com alguna empresa realment important, o algunes empreses importants en el sector elèctric a Catalunya, de vegades, tenen un sol equip de manteniment d'avaries per a tot el territori de Catalunya, quan es podrien produir dues o tres avaries al mateix temps i, per tant, es tindria dificultats per atendre-les de forma immediata i eficaç.

Per tant, una mica és quins són, quin és el capteniment de la seva Conselleria per evitar, diguem-ne, l'actual tarannà d'aquesta falta de qualitat en el subministrament elèctric a Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roma. Pel Consell Executiu té la paraula el conseller senyor Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor president, senyor diputat, vostè ha dit que ha parlat amb uns quants empresaris que li han dit que hi ha microtalls, baixades de tensió... Miri: jo parlo amb tots –amb tots–, i en algunes comarques, precisament, normalment el que faig en algunes comarques és agafar l'empresa que té més sensibilitat en el tema elèctric degut al tipus de fabricació que fa i demanar-los que m'enviïn informació mensual de com està funcionant, a part de les informacions que recaptem i obtenim de les elèctriques i que després els explicaré. Per tant, sóc perfectament conscient del problema.

Segona pregunta que vostè m'ha fet: després de la inversió de 28.000 milions de pessetes que està prevista en els propers quatre anys, etcètera, ja podrem tenir el servei...? Miri, senyor Roma: no, no. Se'n necessitem molts més i sobretot es necessita un canvi d'estructura de la indústria elèctrica, perquè –tercer punt– vostè des d'aquí ha dit una cosa

que suposo que ha sigut allò que se'n diria, si fos escrivint, un... –parlant, exactament, parlant–: vostè ha produït un *lapsus linguae*. Vostè ha dit: «M'agradaria veure com es retira una concessió.» Oh, i tant que m'agradaria veure-ho! A mi també m'agradaria veure-ho. Perquè, si retiréssim una concessió, simplement deixariem a les fosques tot el sector al que li retiréssim la concessió. (*Remor de veus.*)

Sí, és absolutament veritat. I l'Administració d'Europa, una de les administracions d'Europa que s'està oposant amb totes les seves forces al mercat únic de l'energia, que podria donar l'oportunitat de resoldre, encara que fos per la via de la competència, només, de l'amenaça de la competència, aquest problema, és precisament l'Administració que fins... –bé, ara està en funcions–, ha dirigit el senyor Aranzadi. Per tant... I a més a més ara li explicaré quines són les causes de la mala situació del servei elèctric, sap?

Les causes són: normativa antiquada, marc estable nefast –marc estable nefast–, nacionalització pràctica dels elements claus del sistema elèctric. Vostè sap que Endesa és una de les empreses que ha fet els més grans beneficis de l'Estat espanyol per capital invertit? Endesa. Em sembla recordar que és un bilió i mig de beneficis. Ha fet un bilió i mig de beneficis una empresa que és la que té l'aixeta del fluid elèctric, les decisions de producció i de transport i que, al final, determinen el preu del quilovat. (*Pausa.*) No: Redesa és la xarxa; Endesa és l'empresa productora.

Miri, vostè diu: «No, no, avui no parlarem d'aquestes coses.» Avui no parlarem d'aquestes coses... Home, miri, cadascú parla del que li sembla. Doncs, jo parlaré d'aquestes coses, naturalment. Perquè són absolutament pertinents a la interpellació. Miri, el Govern del PSOE, l'any 1986, va modificar la reglamentació sobre condicions de subministrament d'energia elèctrica –l'any 86– amb un reial decret, que era el 1075/86, naturalment de l'any 86, de 2 de maig. En aquest Decret es deia, a l'article 71, que en la primera revisió de tarifes es marcarien les condicions per garantir la qualitat del sistema elèctric i que es marcarien les penalitzacions, és a dir, les condicions amb les quals la companyia no estaria autoritzada a facturar aquell servei deficient. Això, l'any 86. La primera revisió de tarifes, que és quan tocava fer això, es va fer l'any 87, el 6 de febrer. Des d'aquell moment fins ara, encara estem esperant la regulació, senyor Roma, que nosaltres estem desitjosos d'aplicar amb la màxima duresa.

El Pla energètic nacional es va fer amb determinats aspectes profundament erronis, des del nostre punt de vista. Entre altres coses, el Pla energètic nacional preveu, dins de les seves previsions, un pla nacional de la qualitat global del servei elèctric, que hauria d'entrar en funcionament, hauria d'haver entrat en funcionament el 31 de desembre del 92. El Pla es va fer sense consultar, sense ni tan sols notificar què es pensava fer en les administracions autonòmiques que tenim alguna competència en aquest tema. I encara estem esperant que es plantegi aquell Pla de qualitat global que havia d'entrar en vigor el 31 de desembre del 92, però no..., és que no ens van consultar el Pla energètic nacional ni ens

han donat cap explicació de per què no s'ha tirat endavant aquest Pla integral de la qualitat del servei elèctric.

La normativa vigent té elements absolutament nefastos; té controlada, senyor Roma, la tarifa elèctrica —la tarifa elèctrica—, per sota el preu al qual es ven, i també té controlat el preu de subministrament, amb la qual cosa el control de les disponibilitats financeres per fer les molt necessàries inversions de millora del servei que es podria exigir a les elèctriques és total. Si vostè controla el preu de venda i controla el preu de compra, és evident que vostè té absolutament controlades les empreses elèctriques que no són nacionalitzades, les que queden sense ser-ho, eh?, i, per tant, vostè, a aquestes empreses, el que no pot fer és exigir-los que duguin a terme —perquè simplement no poden, i per això llavors el Ministeri no s'atreveix a exigir-los-ho— el bilió —el bilió— de pessetes d'inversions que es necessitarien els propers quatre o cinc anys per arribar a una situació homologable amb els nostres competidors europeus.

És clar, vostè abans em preguntava: «Amb 28.000 milions, n'hi haurà prou?» Dic: «Miri, no»; perquè del bilió aquest, a Catalunya, fent un capmàs molt groller, ens en tocaria, com a mínim, el 20%, que és l'aportació que Catalunya fa al producte interior brut de l'Estat, i donat que la nostra economia és més industrial que les altres, segurament l'hauríem de situar al voltant del 24. Per tant, 28.000 milions de pessetes d'inversió són una mica més de la dècima part d'allò que caldria per posar el sistema en el nivell de qualitat necessari; resposta que li he donat en començar. Diu: «I estarà resolt tot, amb 28.000 milions?» «No.» No, no. Entre altres raons, perquè no hi ha la capacitat financera en les empreses elèctriques per a això, per fer-ho, i naturalment m'imagino que aquest és l'element inhibitori de l'Administració central de no dictar les normes oportunes per controlar i exigir i sancionar la manca de qualitat del servei.

No entraré en l'anàlisi —perquè seria molt pesat i llarg— de l'anomenat «marc estable», però sí que li diré una cosa: si mai torno, senyor Roma, al món acadèmic, el marc estable el tinc guardat, i ben guardat i anotat, i treballat, per tal d'utilitzar-lo, des d'un punt de vista docent, com una estructura molt ben definida, però absolutament perversa, és a dir, que aconsegueix, precisament, els efectes nocius en el sistema que intenta regular. No m'hi entretindré, però només li esmentaré una cosa: el marc estable preveu la retribució «adequada», entre cometes, de les noves inversions que fan les companyies. Les inversions que fan per producció i transport a potència superior a 360 quilovolts són retribuïdes amb una normativa que preveu el marc; però les inversions inferiors, en voltatge inferior, és a dir, aquelles que essencialment afecten la qualitat de la distribució i que són les que provoquen, per exemple, o les que poden resoldre el problema de les diferències de tensió o dels microtalls, o dels talls més llargs per caiguda d'objectes en línies que no estan en les condicions que havien d'estar, aquestes inversions són penalitzades, perquè aquestes són retribuïdes en funció de la inversió feta i de l'energia circulada —i de l'energia circulada. Això és absolutament pervers, perquè si

vostè té una petita població rural que consumeix poc corrent, entre altres raons perquè el corrent arriba en molt males condicions i allà no s'hi installa ningú per muntar una indústria perquè diu «és que aquí no podré treballar», resulta que aquella inversió, la inversió que fes la companyia elèctrica per millorar aquella línia, seria molt poc retribuïda, tan poc retribuïda que per aconseguir que es faci no et queda més remei que subvencionar-ho a través del Pla d'electrificació rural.

Però, senyor Roma, li diré una altra cosa: el Ministeri d'Indústria, dirigit encara provisionalment pel senyor Aranzadi, va decidir fa dos exercicis pressupostaris que Espanya —Espanya— estava tota electrificada i que ja no calia posar partides específiques per a electrificació rural; pes que hem hagut d'agafar nosaltres sols sobre les nostres espatlles.

Senyor Roma, les estadístiques de regularitat del servei expressades en una de les variables que es poden expressar, que és el TIEPI, és a dir, la taxa mitjana d'interrupció per potència instal·lada, té una evolució, malgrat aquesta situació, que reflecteix les inversions que, malgrat aquesta situació, han anat fent les empreses elèctriques que operen a Catalunya. Jo, sense jutjar-ho, li llegiré les xifres que em semblen significatives.

Miri, l'any 1987, Enher tenia una taxa d'interrupció de 7,9, eh? No és per cent, eh?; són 7,9 hores de potència equivalent instal·lada al llarg d'un any —7,9. L'any 1992 les nostres estadístiques ens donen que Enher s'està movent, es va moure a 4,67. FECSA, que tenia de llarg la pitjor xarxa i, per altra banda, la que cobreix una part més important del territori, l'any 87 tenia 9,9 de TIEPI i l'any 92, 5,3. Hidroelèctrica de Catalunya, finalment, tenia 8,82 l'any 87 i 3,7 l'any 92.

Els objectius previstos en el PEN per a l'any 2000 —apunti-se'ls, aquests, també—, per a l'any 2000 són un TIEPI en zona urbana, per exemple, de 6. De 6 —de 6. És el que preveu el PEN. A mi em sembla que és profundament erroni, això; és a dir, és un estàndard absolutament increïble, perquè resulta que és l'estàndard —i ens queixem amb raó— que en aquests moments estan complint totes les empreses que operen a Catalunya; és a dir, a mi això no em serveix, senyor Roma, perquè no em serveix per estimular-los i dir-los: «escolta, estem molt malament», perquè resulta que el PEN, per a l'any 2000, preveu 6,6 hores de TIEPI en zona urbana. Ja no parlem de les zones no urbanes..., perquè sembla que aquells que no tenen la sort o desgràcia —segons com es miri— de viure en zones urbanes, aquests estan penalitzadíssims. En zona no urbana A —que no em faci explicar què és—, són 8, el TIEPI —però objectiu per a l'any 2000—, i en zona urbana B, 12, que és bastant més que el que teníem a Catalunya l'any 87. La veritat, a mi m'agradaria que la nova Administració del Departament d'Indústria —tothom diu que hi haurà un nou ministre, jo no ho vaig dir, ho va dir ell—, serà..., home, més sensible a la situació real del subministrament elèctric i de la mala estructura del sector elèctric; que no farà una llei com la que va intentar fer l'anterior ministre, sense consultar ningú; que consultarà aquells que te-

nim competències en el tema, i de fet li farem observar aquestes coses, que són molt gruixudes, senyor Roma; no són subtileses.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Roma pot fer rèplica durant cinc minuts.

El Sr. ROMA: Bé, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, bé, precisament havia començat la meua intervenció intentant que no traspasséssim el problema de Catalunya cap a Madrid, que sempre –sempre– ens trobem que, quan hi ha algun problema que les competències de la Generalitat tenen, en fi, un cert volum i, per tant, una certa consistència, quan hi ha problemes especials, es passen cap a Madrid. I, per tant, és cert que Madrid, doncs, depèn de la tarifa que s'aplica; és cert que Madrid és el qui, en fi, fa i decideix la política energètica que hi ha d'haver a tot l'Estat espanyol, però bé, no oblidem que aquí tenim unes competències que, és clar, quan convé sempre s'obliden les competències que tenim i, per tant, ens queixem de les que té Madrid.

Bé, m'alegro que sigui conscient del problema; el que passa és que, és clar, la consciència del problema ha de portar a la resolució del problema. Bé, i per tant, és clar, quan jo parlava que les companyies aquí actuen com un monopoli és perquè, efectivament, són conscients que tenen, en fi, un mercat garantit, assegurat, però jo no he dit que no se'ls pugui retirar la concessió. Jo crec que, precisament pel pèssim servei que algunes d'elles o alguna d'elles –i jo diria..., ja ho posaríem en plural–, algunes d'elles tenen, potser sí que s'haurien de plantejar a nivell del Govern de la Generalitat si no s'hauria de qüestionar la concessió que tenen, i lògicament la retirada d'una concessió no vol dir quedar-se a les fosques, eh? Vull dir..., senzillament, en fi, amb una interconnexió o pas d'una companyia a l'altra, no té perquè quedar-se Catalunya a les fosques.

Bé, en tot cas, vostè diu: «normativa antiquada a nivell estatal»; potser sí, probablement; però bé, vostè té aquí una normativa, vostè té les competències per aplicar o per fer una normativa complementària. Sí, vostè en té, com també competències per sancionar el mal servei que donen les companyies elèctriques. Si paguem, els usuaris tenim dret a tenir aquest servei; això, en tots els sectors, en tots els serveis. I, per tant, el que no entén ningú és un empresari que paga religiosament al cap del mes el seu rebut –per cert, molt alt– i que llavors es trobi que l'empresa no pot funcionar com li cal perquè no té la qualitat de subministrament elèctric a què té dret.

És clar, no passem a Madrid totes les responsabilitats en aquets tema. És clar, vostè diu: «Molt bé, es va fer el PEN sense la nostra participació.» Bé, molt bé, Convergència i Unió té el Grup de Minoria Catalana a Madrid; suposo que té ocasió de poder participar-hi. Molt bé, en tot cas, ara tindran moltes més oportunitats. Vostès ara diuen que seran decisius. Molt bé, posin com un dels punts decisius..., molt bé, doncs, ja n'hi ha un altre més, ja tenim, en fi, el tren d'alta velocitat, tindrem, diguem-ne, la normativa nova

d'electricitat... Bé, en tot cas, anirem sumant aquests punts i potser sí que amb això aconseguirem que tot funcioni molt millor.

Bé, en tot cas, vostè ja m'avança que aquests 28.000 milions, que semblava una xifra, lògicament, no excessivament alta en un sector on les inversions són elevadíssimes i que, per tant, la modernització de tot aquest sector ben segur que potser sí que hauria de comportar 150 o 200.000 milions de pessetes perquè sigui, en fi, com voldríem tots que fos..., bé, en tot cas sí que és urgent posar-se a treballar en aquest tema i, bé, si ha de ser un dels punts a negociar, que s'hi posi, però el que no és admissible és que un país modern tinguem un sector elèctric –ho reitero– més propi dels anys cinquanta-seixanta que no dels anys noranta anant cap al dos mil i escaig. Per tant, bé, en tot cas, com que l'obligació meua de diputat de l'oposició és de fer el seguiment i, en fi, també de fer propostes i també d'exigir que el Govern actuï, jo, la meua obligació és que vostè, senyor Subirà, actuï. En tot cas, la seva obligació, davant de Madrid, és que Madrid actuï també envers la direcció que tots nosaltres desitgem. En tot cas, en aquesta feina ens trobarem tots plegats, no sé si en un pacte des de fora o des de dins, però bé, en tot cas, els propers dies això es veurà com acaba.

Bé, en tot cas, continuarem amb aquesta tasca de seguiment de l'acció de Govern. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Roma. El senyor conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor Roma, vostè m'ha donat una gran idea, perquè, de fet, potser sí que un dia d'aquests el que farem serà cancel·lar una concessió i donar-la a l'empresa que efectivament dona un millor servei. Jo he llegit abans els TIEPI, sap? Els els recordo, eh? Els els recordo: són 4,67, Enher, que és públic, eh?; 5,3, FECSA, que és majoritàriament pública, i Hidroelèctrica de Catalunya, que resulta que és la privada, 3,7. Bé, potser sí.

Senyor Roma, parlem seriosament, vostè sap perfectament –vostè sap perfectament– que la indústria elèctrica és una de les indústries més altament controlades, i jo li perdono, de fet, vaja, sense fer..., amb tota naturalitat, la punta de..., voldria trobar el sinònim –vostè perdoni'm, diré la paraula, però tregui-li tota connotació pejorativa–, la punta d'una mica de cinisme que consisteix a acusar una administració que les úniques competències que té són les d'autoritzar el pas de línies, les de declarar l'ocupació urgent per urgència, o, com es diu allò..., per interès públic, i imposar de fet, també, alguna sanció, però alguna sanció que s'ha d'imposar dins del marc general, és a dir, no podem aquí començar a imposar sancions que no corresponguin al tractament que es fa del tema en altres punts de l'Estat, que no més disposa d'aquests elements i que en canvi no disposa de la fixació de tarifes de venda, ni de la fixació de preus de compra, ni de les decisions de qui produeix, de quina és l'energia primària utilitzada i on, i què es transporta d'aquí cap allà, és a dir, aquests són els elements que permeten, ara sí, controlar no només els fluxos elèctrics sinó també els flu-

xos econòmics, és a dir, qui fa beneficis, qui fa més beneficis o menys, perquè és qui decideix quina central produeix i a quin mercat s'envia el corrent.

Davant d'una situació d'aquest tipus, de control a la pràctica total..., i vostè té tota la raó quan diu que estem davant d'una situació de quasi monopoli, però estem davant d'una situació de quasi monopoli controlat per l'Estat, i pel Govern, que vostè em vol dispensar..., i diu: «No, escolti, vostè parli d'allò seu i a veure, amb les seves competències, què pot fer.» Doncs, miri, el dia que jo tingui competències de fixació de tarifes, el dia que tingui competències de determinació de quina és l'energia primària utilitzada, el dia que tingui competències per modificar el Pla energètic nacional o almenys discutir-lo raonablement, aquell dia, vostè demani'm comptes; mentrestant, senyor Roma, no me'n demani, perquè simplement es posa en evidència. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de sanejament d'aigües a Catalunya

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política general de sanejament d'aigües a Catalunya, que formularà la diputada senyora Rosa Martí, que té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, aquesta interpellació té com a objectiu plantejar al Govern dues qüestions al voltant de la problemàtica del sanejament de les aigües a Catalunya.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Les dues qüestions les apuntaré d'entrada –després les desenvoluparé–; són: com valora el Govern les despeses d'explotació de les depuradores que ja hi ha en funcionament en aquests moments a Catalunya, i, en segon lloc, com valora el Govern el compliment del Decret 286/92, l'anomenat «decret de les autoliquidacions», que és un decret que pretenia que les indústries anessin a la Conselleria, donessin el nom, diguessin el que contaminen i alhora, doncs, paguessin. Altres temes també relatius a sanejament, com pot ser, per exemple, la problemàtica de les platges, el balanç del Pla de sanejament o bé els convenis signats per la Conselleria i incomplerts, segurament seran motiu d'alguna altra interpellació.

Avui voldríem centrar el tema fonamentalment en aquestes qüestions. Per part del Grup Socialista s'ha procedit a l'estudi, a partir de les dades que facilita la mateixa Conselleria i la Junta de Sanejament, de quant ens costa avui a Catalunya depurar un metre cúbic d'aigua de la xarxa de depuradores, de depuradores públiques, segons les dades –ho repeteixo– del pressupost de la Junta de Sanejament;

per tant, cap dada de les que diré és de collita pròpia, sinó que totes són dades publicades, i per tant no hi ha la possibilitat del recurs fàcil, és a dir, de dir que estem confosos i que estem equivocats.

Les dades de l'estudi que hem portat a terme són les següents –en llegiré unes quantes perquè crec que són molt il·lustratives; són de l'any 92–: les despeses d'explotació i el cost per metre cúbic que ha costat..., per exemple, a la depuradora de Castelldefels, depurar un metre cúbic d'aigua costa 22 pessetes; a la depuradora de Falset, 14 pessetes; a la depuradora de Gavà, 23; a la depuradora de Girona, 12; a la depuradora de Manresa, 12; a la de Martorell, 11; a la de Montcada, 13; a la d'Olot, 18; a la de Reus, 23; a la de Sant Feliu de Llobregat, també 23; a la de Vic, 103 pessetes el metre cúbic, i a la d'Igualada, 59 pessetes el metre cúbic.

És a dir, amb les dades que els he donat, es mouen els preus/metre cúbic entre 15 i 20 pessetes, que sembla un cost, per tant, bastant raonable de depuració; en canvi, el que no sembla massa raonable són els costos de depuració per metre cúbic de la depuradora de Vic i de la depuradora d'Igualada, que voldríem que el senyor conseller ens expliqués com s'explica..., o que ens expliqués per què a Vic depurar un metre cúbic d'aigua costa sis vegades més que a Manresa, per exemple, i per què a Igualada costa tres vegades més, també, que a Manresa, per posar una comparació, amb l'agreujant que l'aigua que surt d'aquestes depuradores és una aigua que no compleix els mínims que exigeix la llei, és una aigua no depurada, és una aigua que deixa molt a desitjar. Precisament hi ha una prova molt clara, que és l'expedient que la mateixa fiscalia va obrir l'any passat a la depuradora d'Igualada.

Per tant, senyores i senyors diputats, què és el que passa amb aquesta problemàtica, amb aquestes dades que els acabo d'apuntar? Doncs, és tot molt senzill, és tan senzill com que s'ha deixat connectar a aquestes dues depuradores a tot-hom sense pre-tractament, en contra, per tant, del previst a la llei, i per tant s'incompleixen les disposicions d'aquest Parlament. En totes dues depuradores que he anomenat, a una, fonamentalment, s'hi han connectat adobadors, i, a l'altra, fonamentalment escorxadors.

Què vol dir tot això, per tant?, i crec que amb la il·lustració d'aquests dos exemples queda bastant clar, però vol dir, en tot cas, el següent. En primer lloc, que els usuaris domèstics, avui, a Catalunya, estem pagant la descontaminació industrial perquè vostès –ho repeteixo– no apliquen la legislació vigent. Concretament –tornem al cas de Vic–, en el cas de Vic, la depuradora, l'any 92, va costar –en el total de l'any– 602 milions de pessetes, l'explotació. Escolti, són 50 milions de pessetes cada mes. Segurament, l'explotació d'aquesta depuradora, el seu pressupost està per sobre del pressupost del Consell Comarcal –no ho sé, ara no tinc les dades del Consell Comarcal, però si no està per sobre s'hi deu arrambar molt–, que és l'Administració, en aquest cas, actuant en la depuradora de Vic.

En segon lloc, a més que ens costa molt car, no funciona bé perquè aquestes depuradores, a l'hora de construir-se, no

estaven pensades per rebre els abocaments que avui estan rebent, i, per tant, el resultat és el que els he dit abans: que l'aigua, a sobre que ens costa molts diners, no surt en les condicions que hauria de sortir.

En tercer lloc, a Vic i Igualada n'ha estat encarregada la gestió al Consell Comarcal, i aquests, alhora, els consells comarcals ho han adjudicat, en aquests dos casos, a dues empreses privades. És a dir, en primer lloc, què passa?, que el Consell Comarcal disposa de diners, dels diners que alhora traspasa a l'adjudicació, i sembla ser que potser el que és per part del Govern de la Generalitat és una operació de tresoreria a favor del Consell Comarcal i també la possibilitat de disposar del dos per cent, evidentment perquè té l'encàrrec de la gestió i per tant un «sistema» —diguem-ho entre cometes— encobert de finançament. I, en segon lloc, què està molt clar? Jo crec que alguns particulars —i està provat amb aquestes dades— fan negocis substancials al voltant de l'eliminació dels fangs, del consum elevat de reactius, del consum elevat d'energia, en definitiva, aquestes adjudicacions són unes adjudicacions sense control ni seguiment posterior.

I, en quart lloc, de les qüestions que apuntava, el que es demostra de tot això és que vostès no tenen i no gaudeixen d'un model públic de gestió de les depuradores públiques. Aquest exemple a l'entorn d'aquestes dues depuradores evidencia el model contradictori respecte al tema mediambiental que per part de la Conselleria de Medi Ambient es porta a terme, i, si no, expliquem-ho també d'una manera molt gràfica i molt ràpida.

En el tema de sanejament s'ha optat —i el Grup Socialista hi estem a favor, ho hem dit reiteradament— per la construcció de depuradores; està bé, així es compleix el Pla de sanejament, amb retard, però això és el que s'està portant a terme. Però, en canvi, per exemple, en el tema de residus, el que no es fa són infraestructures; infraestructures: zero. És a dir, en sanejament construïm, en residus no construïm; per tant, hi ha una diferència de criteri.

En segon lloc, en el tema de sanejament no es fa gestió de l'aigua; les dades que els acabo d'apuntar diuen que no es fa gestió de l'aigua, perquè si se'n fes s'aniria que aquestes nombres fossin coincidents. En canvi, en el tema de residus tampoc es fa gestió, però es predica gestió, en tot cas es fa discurs entorn de la gestió i es diu tot allò que hem de reduir el residu en origen, hem de reutilitzar, hem de reciclar —que estem absolutament d'acord, evidentment, amb el discurs—, però després, a l'hora de la pràctica, quan vostès tenen possibilitats de demostrar-ho a la pràctica, com això del tema de sanejament, això no passa; per tant, a vostès el que els passa és que a cada orella li diuen el que vol sentir, perquè no tenen uns criteris de conjunt.

Per tant, nosaltres, després, de totes maneres, d'apuntar tota una qüestió crítica a l'entorn de la gestió de la depuració, crec que també és bo que s'apunti què són algunes propostes de solució, per tant, què és el que caldria fer en aquests dos casos que hem apuntat. I després, evidentment, són casos generalitzables, perquè hi ha altres depuradores

que tenim en aquests moments dades que estan passant coses semblants. Nosaltres creiem que s'haurien de fer, amb tota urgència, dues coses. En primer lloc, s'hauria d'aplicar la llei i deixar connectar les indústries que facin pre-tractament, perquè fer aquest pre-tractament seria molt poc costós per a les indústries, molt poc costós per al país i molt poc costós, sobretot, per als usuaris domèstics, perquè la brutícia, una vegada diluïda amb un volum d'aigua més gros, costa molt més de tractar. I, en segon lloc, s'hauria d'ajudar les indústries a millorar els seus processos productius. S'ha de corregir, i l'explotació i la gestió dels sistemes necessiten una atenció especial perquè, si no, serà insostenible en el futur destinar tants diners a l'explotació i a la gestió de depuradores, perquè no ens arruinarem comprant un castell, sinó que ens arruinarem engegant la calefacció d'aquest castell.

I apuntant el segon tema que al començament els deia, volia recordar als membres del Govern que en l'última interpellació que vaig fer respecte al tema de sanejament, des del Grup Socialista vàrem plantejar la necessitat de dir: «senyors del Govern, vostès tenen coneixement de quants petricos d'aigua bruta s'aboquen als rius de Catalunya i què hi ha dins de cada petricó?» Vam formular aquesta interpellació, sobre la qual no vam tenir resposta, i aquí neix el segon tema que avui volia apuntar en la interpellació, que és a l'entorn del Decret 286 de les autoliquidacions. Aquest Decret es va publicar el desembre i resulta que preveia que el 30 de març de l'any 93, és a dir, al cap de tres mesos, les empreses havien d'haver presentat una autoliquidació manifestant quina era la quantitat d'abocaments que tenien, quin era el seu contingut, per poder aplicar el cànon de sanejament al voltant del seu contingut de la càrrega contaminant. Això no vol dir que abans no ho haguessin de fer, eh?, és a dir, que aquest Decret que el senyor conseller va presentar com la salvació i oli en un llum i que ho havia d'arreglar tot, la Llei del 81 ja ho preveia, que s'havien de fer autoliquidacions, és a dir que no començàvem pas el desembre del 92, sinó que era un decret nou que segurament aportava alguna millora, evidentment, però no partíem de zero. També podria, el conseller de Justícia, podria haver fet un decret molt semblant que hagués dit, per exemple: «tots els que cometen malifetes, que es presentin al jutjat de guàrdia abans del 30 de març, que els fitxarem, i hauria obtingut, segurament, els mateixos resultats que ha obtingut el conseller de Medi Ambient amb aquest Decret.

Perquè, què ha passat exactament?, què ha passat? Doncs, que el 30 de març ni el senyor conseller ha comparegut al Parlament a explicar-nos com s'ha complert aquest Decret ni tampoc ha fet cap roda de premsa, el senyor conseller, explicant quins són els resultats i el compliment d'aquest Decret. Sí que en canvi la va fer per a la presentació del Decret. A la penúltima reunió de la Junta de Sanejament se li va demanar per part dels membres de la Federació de Municipis que expliqués quin era el nivell de compliment d'aquest Decret, i la resposta que van obtenir va ser el silenci. Recentment, a l'última Junta de Sanejament de la setmana passada o de dilluns passat, no sé

exactament, evidentment, suposo que també en la presentació de la interpellació, el senyor conseller, doncs, ja va donar algunes dades als membres de la Junta de Sanejament, unes dades que són absolutament un fracàs i un incompliment d'aquest Decret. Jo n'apuntaré alguna; després, m'agradaria que el senyor conseller, doncs, potser, les ratifiqués o les matisés, si és que no són molt encertades.

El 31 de desembre de l'any 92 hi havia només 498 empreses a Catalunya que havien donat dades respecte a l'aplicació del cànon de sanejament en funció de la càrrega contaminant; és a dir, després d'onze anys d'aplicació de la Llei, 498 empreses. Vol dir, 4 empreses cada mes, si ho periodifiquéssim; per tant, una autèntica..., molt poca feina feta en aquests onze anys. Arriba el Decret, i estem al 10 de juny del 93, és a dir, molt recentment, i han, només, fet autodeclaració 1.400 empreses, 2.000 més han dit que els seus residus eren assimilables a abocaments domèstics; és a dir, estem a l'entorn, si ho sumem tot, de les 4.000 empreses –estalvio els números més concretament.

Quant a Catalunya, no tenim encara les dades –mai han estat facilitades per part de la Conselleria– de quin era el cens de les indústries, però crec que estan al voltant de les 13.000, de les 13.000 indústries. Per tant, aquest autodecret només ha aconseguit que fessin autodeclaracions una tercera part de les indústries. Per tant, nosaltres creiem que és un..., molt poc..., incompliment per part de les empreses, en aquest cas, i, per tant, ens agradaria conèixer quines són les mesures que pensa aplicar el conseller davant el fracàs de l'incompliment d'aquest Decret i quines mesures pensa prendre en el futur per tal que aquest Decret i la legislació en temes de sanejament respecte a les autodeclaracions sigui aplicable també, per tal de complir amb els objectius que la llei preveu, d'incrementar l'apartat de finançament respecte a les indústries que han de fer les seves declaracions en base a la càrrega contaminant.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Per contestar la interpellació, té la paraula l'honorable conseller senyor Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Albert Vilalta): Senyor president, senyores i senyors diputats, evidentment ja estem acostumats que ho barregi tot –aigües, residus, etcètera– i que ho fem tot molt malament. Però, en fi, vull dir, aquesta és la seva funció i la nostra funció és anar millorant el medi ambient, que és un tema, doncs, que porta el seu temps, que porta les seves estratègies i que, segurament, doncs, si vostè ho portés, no sé a quins límits arribaria, però el que sí que li puc dir és que nosaltres estem avançant en el tema de medi ambient, tot i que estem en un període d'una certa crisi, però, així tot, s'està avançant.

I concretament, i començant pel final, per allò de l'autodeclaració, vostè té perfectament les dades d'autodeclaració, perquè li han sigut subministrades –com ha dit– pel representant de la Federació de Municipis, i aquestes són les dades. Aleshores, mirem-nos-ho d'un altre punt de vista: les empreses que tenien declaració de càrrega contaminant

s'han multiplicat per tres; hi ha tot un conjunt d'empreses que han demanat un ajornament –que vostè no ho ha dit així– quant a la declaració i que se'ls ha acceptat, que aquestes corresponen, doncs, a vuit-centes i escaig –crec recordar, perquè ara no tinc aquestes dades damunt meu–, i després hi ha tota una sèrie d'empreses que han manifestat que la seva càrrega contaminant és assimilable a urbana. A part d'això, doncs, s'han fet tota una sèrie de requeriments a totes aquestes empreses que hem notat que no havien respost a l'autodeclaració, perquè ho aportessin.

El que li vull dir és que, d'acord amb les converses que estem tenint amb les associacions empresarials, no hi ha dubte que el Decret d'autodeclaració ha sigut, doncs, un decret que el que sí que ha promogut és que les indústries vagin cap a la declaració dels seus abocaments, perquè això representa una millora en el sentit econòmic. Per tant, el que li puc dir és que aquest Decret, doncs, ha funcionat; aquest no ha sigut un invent; aquest Decret correspon a la Llei 19/91, i és l'aplicació que s'està portant a terme.

L'altra part, que correspon, doncs, als costos d'explotació, com vostè sap, depèn del tipus de depuració..., té uns costos o un altre, i vostè mateixa ha pogut comprovar que no és el mateix, potser, el cost de Castelldefels que d'una altra població més petita o diferent. En el cas de Vic-Igualada, concretament, Igualada..., vostè s'equivoca en el sentit que a Igualada en porti la gestió el Consell Comarcal. No la porta el Consell Comarcal; no la porta perquè encara la porta..., està en període de..., l'empresa que ho estava portant, encarregada per la Junta de Sanejament, a l'espera de la modificació de la complementació a depuració biològica. Per tant, no la porta el Consell Comarcal, i el cost correspon, evidentment, a una càrrega contaminant, en la qual, doncs, cal tenir-hi en compte que hi aboquen els adobadors. Ara bé, els adobadors, senyora diputada, paguen a Igualada un cost corresponent a unes cent vint pessetes metre cúbic, que, com pot comprovar, correspon al cost també de tractament de l'aigua. Amb la depuració biològica, els estudis, el que permeten preveure és que hi hagi una disminució d'aquests costos. Però el que sí que li vull dir és que aquesta depuradora d'Igualada es va rebre de l'anterior actuació d'una mancomunitat que s'havia format i que havia sigut finançada, aquesta depuració, en part, a través dels pressupostos del Ministeri d'Obres Públiques.

Quant a la depuradora de Vic, té uns costos superiors, també hi aboquen els adobadors, en part –i en una part molt important, per cert–; el cost, el que paguen en mitjana els adobadors de Vic és també de l'ordre de cent trenta pessetes metre cúbic. Per tant, com pot veure, doncs, es va correspondre cada vegada més al cost de depuració. Alguns d'aquests, fins i tot, aquells que no aboquen els límits que preveu el reglament d'abocament que té establert l'Ajuntament de Vic, doncs, aquests paguen, fins i tot..., i a algun li ha sigut girada facturació del cànon per valor de fins a tres-centes pessetes metre cúbic.

Aquesta és, doncs, l'actuació que s'està fent a Vic i a Igualada, i el que sí que li puc dir és que, a Vic, l'estudi que

està portant a terme l'equip del professor Armengol, de la Universitat de Barcelona, està detectant una millora considerable en la qualitat de l'aigua del Ter, que després va als embassaments i després, doncs, com vostè sap, serveix per a abastament a Barcelona. Està millorant la qualitat i, evidentment, s'ha de complementar amb una instal·lació biològica. Algunes de les empreses estan tractant els seus afluents, com és per exemple Colomer Munmany, en taula número 1 d'abocament al riu corresponent —em penso que és el Mèder, aquell, concretament—, i en aquest sentit, doncs, les empreses de Vic, sobretot els adobadors, que són les empreses més importants, estan en un procés de tractar els seus afluents per acomodar-los a la reglamentació municipal.

El que sí que li vull dir és que vostè ha fet una sèrie d'imputacions, fins i tot d'actuacions delictives, que quan surti la transcripció de les seves manifestacions veurem a veure quina és l'actuació que s'ha de fer, perquè penso que és molt greu i no es pot acceptar.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable conseller. Té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Evidentment, esperi la transcripció, senyor conseller, cap inconvenient; tot el que he dit està absolutament fonamentat, i vostè faci el que cregui més convenient, perquè, evidentment, tots els diputats també ho farem i també ho faran; és a dir que no intenti, en el seu discurs, que sembla de vegades agressiu..., jo intento ser al màxim de correcta possible, explicar les coses amb el màxim de documentació possible i de fer-ho al més concís i concret possible; és possible que a vostè no li agradi, perquè evidentment, de vegades, sentir veritats i veritats que pesen, doncs, de vegades no agrada. En qualsevol cas, vostè miri la transcripció que vulgui, i el que sí que jo també miraré és la seva, perquè, evidentment, vostè ha començat dient que la meua funció era barrejar-ho tot i dir que tot està malament. Senyor conseller, la meua funció no és dir això. Jo formo part d'un partit de l'oposició..., i que, la missió de l'oposició —vostè ja ho hauria de saber—, en una democràcia, és la de controlar el Govern, d'intentar fer un seguiment dels temes que es porten a terme en el Govern i d'intentar ser al més respectuós possible en totes les qüestions que es plantegin. Per tant, jo tinc molt clar quina és la meua funció, i segur que la meua funció no es barrejar-ho tot ni dir que tot està malament.

De les dades que vostè ha apuntat, li'n corregiré una. Vostè ha dit a l'entorn de les vuit-centes persones o vuit-centes empreses han demanat ajornament; no, senyor conseller: 847, per ser exacte. També apunti-ho i llegeixi-ho bé. Vostè ha dit vuit-centes; són 847; repassi les seves cartes. Hi han dues mil empreses que li han retornat les cartes perquè tenen domicili desconegut. Què farà vostè, senyor conseller, davant d'aquestes dues mil empreses que representa que tenen domicili desconegut? No actuarà o actuarà? Hi han tres mil cinc-centes més empreses amb més de cinc treballadors que diu vostè que estan en investigació.

Aquestes són les dades del fracàs d'aquest Decret, i ho torno a dir: és un fracàs, l'aplicació d'aquest Decret. I vostè no ha explicat aquí, a la cambra, fins on arriba el compliment del Decret, i tampoc ha explicat què pensa fer si s'incompleix aquest Decret. I li recordo que l'article 42 d'aquest Decret diu: «L'incompliment del deure de presentació d'aquesta declaració o la presentació de declaracions incompletes o fraudulentos serà sancionada segons el que disposa l'article 26». Ho farà, senyor conseller, sí o no? I més avall, a l'article 43, diu: «S'iniciaran d'ofici les operacions necessàries per al mesurament directe de la contaminació». Ho farà, senyor conseller, sí o no? Digui'ns-ho, expliqui a la cambra si pensa complir tot el contingut del Decret o no, o només una part.

I quan vostè diu —un segon apartat que vostè ha dit—: «els adobadors d'Igualada paguen cent vint pessetes metre cúbic i els de Vic paguen cent trenta pessetes metre cúbic. Expliqui a la cambra, senyor conseller, primer, des de quan paguen això; segon, això és un sobrecost, i, evidentment, els altres metres cúbics que van a la depuradora, que també costa depurar-los cent pessetes metre cúbic, qui els paga, si no l'usuari domèstic? Però anem al fons de la qüestió; no entrem a discutir les pessetes, una pesseta més amunt i una pesseta més avall, no..., és que vostè, tolerant aquestes connexions al sistema de Vic i al sistema d'Igualada, està incomplint la Llei de sanejament, perquè la Llei de sanejament diu que no es podrà connectar si no hi ha pre-tractament. Per tant, fins i tot, diguem-ne, ni pagant s'hi val. Aquesta seria la frase curta: ni pagant s'hi val. I vostè s'intenta justificar sortint en aquesta tribuna, amb tota tranquil·litat, dient que paguen cent vint pessetes i cent trenta. Doncs, miri, a mi, no em serveix i no em val, perquè el que cal és aplicar la Llei i fer tractament i fer pre-tractament i, per tant, reduir costos. I tampoc, en aquestes cent vint i cent trenta pessetes, no hi han pas els costos d'amortització d'aquestes instal·lacions. És a dir que els seus números no s'aguanten en cap dels apartats, senyor conseller, perquè aquests números no es poden sostindre ni es pot organitzar la discussió a l'entorn d'aquestes dades.

Jo li diria, senyor conseller, que a vostè, amb aquest Decret, el que li ha passat és que té la síndrome del Jaumet. Aquesta síndrome és aquella que busca la sensació immediata de fer alguna cosa. I li'n diré uns quants exemples: vostè ara fa un decret que no pensa complir; ara recull piles que no sap què fer-ne; ara compra una assecadora de fangs, senyor conseller, a Igualada, que fa dos anys que la té empaquetada —què en pensa fer, d'aquesta assecadora?—; ara posa unes quantes banderes blaves i si plou massa les haurà de treure; ara diu que posarà inspectors a les comarques —fa molt temps que ho diu, fa dos anys; no n'hi ha cap—; ara signa un conveni darrere l'altre que no pensa pas complir —en parlarem un dia específicament, del tema dels convenis—, i ara compra un terreny a Montmeló que no sap què en farà, tampoc. Per tant, senyor conseller, aquesta és la síndrome del Jaumet. I algú ha dit, algú ha dit que els convenis, decrets i les lleis que el seu Departament fa o que la Conselle-

ria de Medi Ambient fa, els fa per aconseguir dues coses pel preu d'una –és ben veritat–: aprovar legislació de continguts nobles, de continguts que complaen alguns benpensants, i sobretot els ecologistes de bona fe, i, en segon lloc, fer impracticables aquests decrets i aquestes lleis per tenir contents els destinataris d'algunes d'aquestes lleis.

També li voldria recordar, senyor conseller, que he posat en crisi aquest model de gestió a l'entorn del manteniment de les depuradores perquè sí que hi ha altres models en aquests moments que funcionen. I li'n citaré dos o tres; tres, exactament. Per exemple...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Li prego..., prego a la il·lustre diputada que vagi acabant, si us plau.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Acabo de seguida, senyor president. L'àrea metropolitana, l'entitat de medi ambient, el Consorci de la Costa Brava i el Consorci del Besòs, que fan un control i un seguiment dels abocaments en les seves xarxes..., sí que, en aquests llocs, el cost metre cúbic de la depuradora, que són les dades que li he donat al començament..., es compleixen, perquè aquests sí que tenen un model de gestió. En canvi, en altres llocs, per exemple, el de

Vic, el d'Igualada i també els fangs de la depuradora de Sant Celoni o els fangs de la depuradora de Granollers, no se li ha d'escapar a ningú que aquests fangs –els dos que he citat últimament– van precisament a l'abocador de Santa Maria de Palautordera, que és un negoci organitzat per l'anterior director general de Medi Ambient, el senyor Jacint Mateu.

Per tant, és possible que en la gestió i en la contractació d'algunes d'aquestes explotacions de depuradores és possible, és possible –ho repeteixo– que puguin haver-hi alguns interessos concrets que els costos d'explotació siguin al més elevats possibles. A la depuradora d'Igualada només li recordo que el transport i l'eliminació dels fangs val 110 milions de pessetes; una xifra, certament, considerable i important i que caldria reduir.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Té la paraula... (*Pausa.*)

Se suspèn la sessió, que es reprendrà demà a les deu del matí.

(*Són dos quarts de nou del vespre.*)

Nota de rectificació

La Sra. Utgés (S) comunica la rectificació següent:

Al DSPC-P núm. 47, del 21 d'abril de 1993, a la pàgina 2227, on diu: «llibre blanc», ha de dir: «Willy Brandt».

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució Espanyola

Barcelona 1988. 2.ª edició ISBN: 84-500-9376-7

Preu: 150 pta. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució Espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució Espanyola. Estatut d'Autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona 1990. 5.ª edició ISBN: 84-393-2176-7

Preu: 1.050 pta. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució Espanyola, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona 1988. 3.ª edició

Preu: 80 pta. 17 x 11 cm, 22 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una Resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'Autonomia de Catalunya

Barcelona 1983. 2.ª edició ISBN: 84-500-9378-3

Preu: 100 pta. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel Rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1981. ISBN: 84-500-4156-2

Preu: 3.000 pta. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona 1986. ISBN: 84-505-4739-3 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries dels diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Vol. 1. ISBN: 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN: 84-505-4741-5

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona 1989. ISBN: 84-505-8049-8 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988

Vol. 1. ISBN: 84-505-8049-8

Vol. 2. ISBN: 84-505-8051-X

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1984. ISBN: 84-500-9786-X

Preu: 6.250 pta. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

El Parlament de Catalunya

Barcelona 1991. 5.ª edició

Preu: 100 pta. 21 x 12 cm, 58 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu il·lustrat amb fotos a tot color, de Francesc Català Roca i altres fotògrafs. N'hi ha, també, versions en castellà, alemany i anglès.

El Parlament de Catalunya

per J. Sobrequès, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona 1987. 2.ª edició ampliada ISBN: 84-505-6832-3

Preu: 12.500 pta. 31 x 24 cm, 502 pàg.

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions.

Segona edició, ampliada, amb 231 fotos a tot color i a tota pàgina, i 78 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7798

Preu: Subscripció anual: 7.500 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de Ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les Comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7976 (general)

ISSN: 0213-7984 (sèrie P)

Preu: Subscripció anual: 6.000 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. L'altres produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import i la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ ☐

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19...

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició, impressió i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,

Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el Butlletí Oficial del Parlament

de Catalunya (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

